

ဤဝတ္ထုကို
ပန်းဝေဝေရုပ်ရှင်မှ
ဒါရိုက်တာမောင်ဝဏ္ဏက
ကျော်ဟိန်း၊ မင်းဦး၊
မျိုးသန္တာထွန်း၊ ဆွေစင်မင်းလွင် တို့နှင့်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးအဖြစ်
ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

cover : han sann

ပင်းလူ

အတွေ့လေးရလိမ့်
အိုအကြံ (အပန်းပျို)

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၀၀၉၆၂ ၀၆ ၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ် - ၅၀၀၀၄၃ ၀၆ ၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

တတိအကြိမ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်ရေး

၅၀၀

စာစီ

Dream City

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဟန်ဆန်း

စာအုပ်ချုပ်

ကိုရိုအောင်

အတွင်းဖလင်

မဟာမိဒီယာ

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ မုံရွာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၈၀/ခ၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ မုံရွာပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် - ၈၀/ခ၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း (၀၉၁၀) ယုံကြည်ချက်စာပေ

၁၁၁၊ ၃-ထပ်(ညာဘက်) ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(က)

ကျွန်တော့်ဖခင် စာရေးဆရာ (ဦး)သာခုသည် ၁၉၅၅၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းတွင် 'အတွေ့အကြုံ' အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဝတ္ထုအဆုံးတွင် (ဆာဘရီးနားကို မှီးပါသည်)ဟု မှတ်ချက်ရေးထား၏။ တကယ်တော့ အဖေသည် 'ဆာဘရီးနား' အမည်ရှိ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားမှ တစ်ကွက် နှစ်ကွက်သာယူ၍ သူ့ပင်ကိုစိတ်ကူးဖြင့် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက် ဆင်ပြီး ရေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုဝတ္ထုကို အခြေခံပြီး ၁၉၆၆ တွင် 'အဖြေ'ဟုသော ဇာတ်ကားကို အဖေကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ထိုဇာတ်လမ်းကို အစ်ကိုကြီး ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏက ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်လည်ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်သည်။ ကျော်ဟိန်း၊ မင်းဦး၊ မျိုးသန္တာထွန်း၊ ဆွေဇင်မင်းသွင်တို့ ပါဝင်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဖို့ တာဝန်မှာ ကျွန်တော့်ဆီ ကျရောက်လာသည်။

'အဖြေ' ဇာတ်ကားသည် နှစ်ပေါင်းကြာပြီဖြစ်၍ ဖလင်တွေပျက်စီး ကုန်ပြီ။ ပြန်ကြည့်လို့မရတော့။ ထိုဇာတ်ကား ပြသစဉ်က ကျွန်တော်မှာ ကလေးပဲ ရှိသေးသည်။ တချို့အခန်းတွေလောက်သာ မှတ်မိတော့သည်။

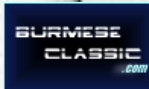
သဲလွန်စဆို၍ 'အတွေ့အကြုံ' ဝတ္ထုသာရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာလည်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုမျှသာဖြစ်၏။ 'အဖြေ' ဇာတ်ကားမှာလည်း ထိုဝတ္ထုနှင့် ထပ်တူ

ထပ်မျှမဟုတ်။ ပြီးတော့ ခုခေတ်နှင့် လျော်ညီအောင် တင်ပြဖို့ကလည်း လိုသေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အပေ၏ 'အတွေ့အကြုံ' ဝတ္ထု မှ ဇာတ်ကွက်အချို့ကိုယူပြီး 'အတွေ့လေးရယ်မှ အို...အကြံ့' ဇာတ်ညွှန်းကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အစအဆုံး အသစ်ပြန် ရေးခဲ့ရပါသည်။

ယခု ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအသွင်ဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုသည် ဆာဘရီးနား ဇာတ်ကားနှင့် လည်းကောင်း၊ အတွေ့အကြုံ ဝတ္ထုနှင့်လည်းကောင်း၊ အဖြေဇာတ်ကားနှင့်လည်းကောင်း တစ်မူကွဲပြား ခြားနားသော ကျွန်တော်၏ သီးခြားအားထုတ်မှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ရိုသေလေးစားလျက်
မင်းလှ

(၁)

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်၏ ထိုင်ပုံထိုင်နည်းကို ကြည့်၍ သူ တယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ အကဲခတ် ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်မှာ စိတ်လွတ်လက်လွတ် ဖိမ်ကျကျ နောက်မှ ထိုင်ပြီး ခြေထောက်ကြီးကား၍ စကားကျယ်လောင်စွာ ပြောနေ တတ်သူမျိုးမှာ အိမ်ရှင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးပြီး ပြောမနာဆိုမနာရှိသူ၊ အိမ်ကို ဝင်ထွက် သွားလာနေကျလူမျိုး ဖြစ်သည်။

စပ်မတ်မတ်ထိုင်ပြီး ခြေထောက်ချိတ်ထားသူမျိုးမှာ အိမ်ရှင်အပေါ် ဩဇာညောင်းသူ၊ အိမ်ရှင်ထက် အသက်သော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ရှိန်သော် လည်းကောင်း ပို၍ကြီးမြင့်သူ ဖြစ်နိုင်သည်။ (ခြွင်းချက်။ ။ တချို့ဧည့်သည် ကတော့ ဆီးအလွန်သွားချင်နေပါလျက် အိမ်ရှင်ကို အားနာပြီး ပြောမထွက် သဖြင့် ပေါင်လိမ်ပြီး ထိုင်နေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။)

နောက်တစ်မျိုးကတော့ တိုယ်ကိုယ့်ပြီး ကုလားထိုင်အစွန်းမှာ ချိတ်တယ်ဆိုရုံထိုင်၊ လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ထားတတ်သည်။ ထိုသူမျိုးမှာ အိမ်ရှင်ဆီ အကူအညီလာတောင်းသူ၊ လာကန်တော့သူမျိုး၊ အိမ်ရှင်ထက် အစစအရာရာ နိမ့်ကျသူမျိုး ဖြစ်တတ်၏။

www.burmeseclassic.com

အခု တွေ့လိုက်ရသူမှာ တတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သည်။
ဘေးမှာချထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်
ပုံကိုလည်းကောင်း ကြည့်၍ နယ်ကလာသူဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ထိုသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်နှင့်
နှစ်ဆယ်ကြား ရှိလိမ့်မည်။ သာမန် ခပ်ခွမ်းခွမ်း ဝတ်စားထားတဲ့ကြားက
အတော်လှသည် မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိ၏။

မိန်းကလေးက ခပ်ယိုယို ထိုင်နေပြီး ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊
ကိုကြီးရယ်က သူ့ကို ဝိုင်းပတ်ထိုင်လျက်ရှိသည်။ မြင်ကွင်းမှာ အလုပ်
လာလျှောက်သူကို အင်တာဗျူးထိုင်နေပုံနှင့် တူလေသည်။

မောင်မောင်ထူးသည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး
သူ့အခန်းဆီသွားရန် ဆက်လျှောက်သည်။

“သားရေ... ခဏလာပါဦးကွ”

ဦးထင်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ဝိုင်းထိုင်နေရာ
သို့ လျှောက်သွားပြီး ဒေါ်သွယ် ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို
လက်ထောက်၍ ရပ်လိုက်၏။

“မင်း သူ့ကို မှတ်မိလားကွ ဟေ”

ဦးထင်က မိန်းကလေးကို ညွှန်ပြ၍ မေးသည်။

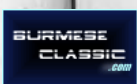
မောင်မောင်ထူးက မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေး
က ခေါင်းငုံ့ထားဆဲ။ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသည်ဟု ပြောလိုရုံသာဖြစ်သည်။
ဘယ်သူမှန်း မသိ။ သို့တိုင်အောင် သူ့ဝသီအတိုင်း-

“ဪ... ဟဲ ဟဲ နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မိန်းကလေးက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး မဝံ့
မရဲပြုံးသည်။ ချက်ချင်း မျက်လွှာချသွား၏။ ထိုတဒဒ်အတွင်းမှာ မောင်
မောင်ထူးက သွားဖြိုပြလိုက်သေးသည်။

လှမ်းအကဲခတ်နေသော မောင်မောင်ဦးက-

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက သိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး-
“အဲ... ရေးတေးတေးပဲ”

“ဒါနဲ့များကွာ၊ နေကောင်းလား၊ ဘာညာလုပ်နေရသေးတယ်”
မောင်မောင်ထူး စပ်ဖြူဖြူလုပ်ရင်း-

“ဒီလိုပါ၊ လူမြင်ရင်တော့ မှတ်မိပါတယ်”

ဟု ထပ်ပြီး အကြောင်ရိုက်ပြန်သည်။ ဦးထင်က-

“ဟာ... ဒီကောင်၊ အခု လူတစ်ယောက်လုံးမြင်နေတာပဲကွ”

“ဪ... လူနဲ့ နာမည်နဲ့ မတွဲမိတာကို ပြောတာပါ”

ပြောပြီး မိန်းကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။
ကောင်မလေးက ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြုံးနေ၏။ ဒေါ်သွယ်က ဝင်ပြော
သည်။

“တော်စမ်းကွယ်၊ မောင်ထူးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ စကား
ကောင်းပြောလို့မရဘူး၊ ဒီမှာ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူး အစောပဲ”

“အစော... အစော”

မောင်မောင်ထူးက စဉ်းစားသလို ရေရွတ်နေသည်။ ဦးထင်က-
“ဟိုဒင်းလေကွာ”

ဟု စကားစမည်ပြုစဉ် ဒေါ်သွယ်က ဦးအောင် ဝင်ပြောသည်။

“ရွှေတောင်က ဦးသက်နဲ့ သမီးလေ”

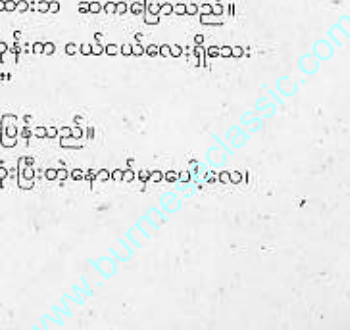
“ဟာ... အစောကိုး၊ ဒါကြောင့် တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ”

မောင်မောင်ဦးက မြီးနေပြန်ပြီဆိုသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ဂရုမထားဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွှေတောင်သွားလည်တုန်းက ငယ်ငယ်လေးရှိသေး
တာပဲ၊ အခု တော်တော် ထွားလာတယ်နော်”

မောင်မောင်ဦးက မျက်စောင်းလှမ်းခဲပြန်သည်။

“ဒီလိုကွ မောင်ထူးရ၊ ကိုသက်နဲ့ ဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာပေါ့လေ၊
အဲဒါ ဟို...”

"အဲဒါ အစောက သူ့အဒေါ်နဲ့ နေနေတယ်၊ အမေကလည်း မရှိ ရှာတော့ဘဲကိုး"

ဦးထင်က ပြောနေတုန်း ဒေါ်သွယ်က အတင်းဝင်ဖြတ် ပြောပြန် သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သည်လိုပဲဖြစ်၏။ ဒေါ်သွယ်က နေရာ တိုင်းမှာ ဦးဆောင်လိုက်ရမှာ ကျေနပ်၏။ ဦးထင်ကလည်း အမြဲအလျှော့ပေး တာချည်းပဲ။ ပြောနေရင်း စကားအခြေတစ်ခုခုဖြင့် အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ် နေရာမှ ဦးထင်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ရသည်။ ဒေါ်သွယ် စကား ဆက်သည်။

"အခု အစောက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက် ဖို့ အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ မေမေတို့ကပဲ တာဝန်ယူပြီး ပညာဆက်သင်ပေးမယ်လို့ စီစဉ်ပြီး ရွှေတောင်က လှမ်းခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုထင်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ"

ဦးထင်သည် ဒေါ်သွယ်က အတည်ပြုချက် လှမ်းတောင်းသဖြင့် အားတက်သွားသည်။ ထိုစကားကြောင့် စကားဆက်ရန် "ကိုသက်နဲ့ ဆို တာကလည်း" ဟု စကားစလိုက်စဉ် ဒေါ်သွယ်က ဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်ပြန် ၏။

"ကိုသက်နဲ့ဆိုတာကလည်း အလုပ်ရှင် အလုပ်သမားလို သဘော မထားဘဲ မေမေတို့အပေါ် တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိလုပ်သွားခဲ့လို့ ရွှေတောင် က ရက်ကန်းရုံကို မျက်နှာလွှဲထားနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခု ကိုသက်နဲ့ မရှိတော့ အစောကို မေမေတို့က ဖောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတယ်လေ"

"ဟုတ်ပါတယ် မေမေ၊ ပညာဒါနဆိုတာ အင်မတန်မှ မွန်မြတ် ပါတယ်"

မောင်မောင်ထူးက လူကြီးဆန်ဆန် ဟန်ပန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ကြီးကျယ်နေပြန်ပြီဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

လို့နောက် ဆေးတံကို ကောက်ကိုင်ပြီး မီးညှိလိုက်၏။

"ကဲ... အစောလည်း အဟမ်း"

ဦးထင်က စကားမဆက်သေးဘဲ ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး ဒေါ်သွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ဒေါ်သွယ်က ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်မှ-

"အဲ... အစောလည်း ဓဏနားချင်နားဦး၊ ညနေကျမှ အစော အတွက် ငှားထားပေးတဲ့အခန်းကို မောင်ဦး ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်ထူး ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး"

အစော၏အသံကို ပထမဆုံးအကြိမ် မောင်မောင်ထူး ကြားရ၏။ မဝံ့မရဲ ပြောရသဖြင့် အသံက ခပ်တိမ်တိမ်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ရုပ်နှင့် သူ့အသံ လိုက်ဖက်သည်ဟု -တွေ့လိုက်သည်။

"ကိုကြီးမအားရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ်၊ လိပ်စာသာ ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော်လည်း အပြင်သွားစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ"

ပြောပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ တစ်ခုတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့်-

"အစောက ဘယ်တက္ကသိုလ်မှာ တက်မှာလဲ"

သူက အစောကိုကြည့်ပြီး မေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း အစောက မဖြေခင် မောင်မောင်ဦးက ဝင်ဖြေသည်။

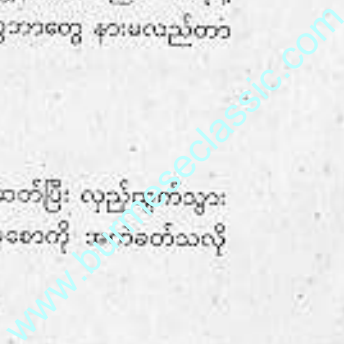
"နီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်ခိုင်းထားတယ်ကွ"

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အိကိုနဲ့ သူ့ရဲ့တဲ တာပဲ၊ ဟဲ့ကောင်မလေး ကျောင်းစာတွေဘာတွေ နားမလည်တာ ရှိရင် ငါ့ကိုမေး ကြားလား"

အစော အနည်းငယ် မော့ကြည့်ပြီး-

"ဟုတ်ကိုပါ အစ်ကိုလေး"

မောင်မောင်ထူး ပြုံး၍ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး လှည့်လှက်သွား သည်။ မောင်မောင်ဦးက ဆေးတံကိုဖွားရင်း အစောကို အကဲခတ်သလို

ကြည့်လိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးသည် အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့ပြီး သူ့အခန်းရှိရာသို့သွားသည်။ မောင်မောင်ထူး အခန်းကို ဖြတ်အလျှောက်တွင် ခုတင်ပေါ်လှဲရင်း ပြုံးစိစိ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသော မောင်မောင်ထူးကို မြင်လိုက်ရသည်။ တံခါးပေါက်ဝမှာ သွားရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာပြုနေတာလဲ”

မောင်မောင်ထူးက လှဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး-

“ကိုကြီးရာ ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးချစ်ပုံက သိပ်လွန်လွန်းသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မင်းက”

“ဪ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ဦးတည်းသော ညီလေးဆိုပြီး အရိပ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေတာကတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်နေရင်း ပြုံးမိတာတောင် ဘာကြောင့်ပြုံးတာလဲဆိုတဲ့အထိ ဂရုစိုက် တာကျတော့ နည်းနည်း အိုဗာဖြစ်သွားပြီဗျ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ခုခု သဘောကျလို့ ပြုံးတာပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုံးပါရစေဗျာ။ သိပ်ဂရု စိုက်လွန်းသွားရင် ချုပ်ချယ်သလို ဖြစ်သွားတတ်တယ် ကိုကြီးရ”

“မင်းပြုံးပုံက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိတယ် ထင်လို့ပါ”

မောင်မောင်ထူးက လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး-

“ကဲ... ကိုကြီး သိချင်လည်း ပြောပြရတာပေါ့။ ကျွန်တော် ပြီး တာက အစောကို မြင်မြင်ချင်း ကိုကြီးတို့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားချင်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်များ ခေါ်ပြဲပြဲနဲ့ပြီလားလို့ တွေးမိတဲ့အကြောင်း ကြောင့်ပါ”

“မင်းကလည်းကွာ”

ပြောပြီး မောင်မောင်ဦးက ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ၍ ထိုင်လိုက် သည်။ မောင်မောင်ထူးက-

သိရီသွေးစားအုပ်တိုက်

“ဟုတ်တယ်လေ... မေမေတို့ ကိုကြီးတို့က အားရင် ကျွန်တော့် ကို မိန်းမပေးစားဖို့ပဲ ကြံစည်နေကြတာကိုး။ တော်ကြာ ဟိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သမီးကို သဘောမကျဘူးလား။ နောက်တစ်ခါ ဟိုရဲအရာရှိကြီးရဲ့ ခယ်မ လေးဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ ဒါပဲ”

“ဒါမှ မင်း ခြေငြိမ်မှာကိုးကွ။ ဪ... မင်း ရေမိုးချိုး၊ ခဏ နှာပြုံးရင် အစောကို သူနေရာမယ်အိမ်ခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ဦး။ ငါက မအားဘူး။ နယ်က တယ်လီဖုန်းလာစရာရှိလို့ စောင့်ရမယ်။ လိပ်စာကို ငါ ရေးပေးထားမယ်”

“နေစမ်းပါဦး ကိုကြီးရ၊ အစောကို ဒီအိမ်မှာပဲ နေခိုင်းလည်း ရသားနဲ့။ မေမေအတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“လူပျို ယောက်ျားတွေနဲ့ တစ်အိမ်တည်းထားလို့ ဘယ်သင့်တော် ပါ့မလဲကွ”

မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍-

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ။ ကိုကြီးလို ခြေဆော့လက်ဆော့ရှိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော့”

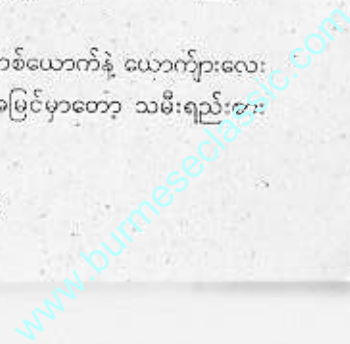
ဟု သူ့အစ်ကိုကို စလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက-

“အမယ်... မင်းကများ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လျှောက်တွဲနေတဲ့ကောင်ကများ၊ ဒီမှာ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်းကို စိတ်မချလိုကွ သိရဲ့လား”

“ဒါကတော့ ကိုကြီးရာ ကျွန်တော်က တွဲချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးတွေက တွဲချင်လို့ လာတဲ့နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း တရားဝင် သမီးရှည်းစား မဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် တွဲသွားတဲ့လားရှိရင် ဘေးကအမြင်မှာတော့ သမီးရှည်းစား လို့ ထင်ကြမှာပဲ”

သိရီသွေးစားအုပ်တိုက်

“ဒါ ဟိုခေတ်က အယူအဆတွေပါဗျာ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့ကွ၊ အဲဒီလို တွဲရင်းပြုရင်းနဲ့ မတော်တာတွေနဲ့ ငြိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍ ခေါင်းအနည်းငယ် ခါလိုက်သည်။

“ကိုကြီးရာ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပါ။ မတော်တာတွေနဲ့ ဖြစ်သွားရင်ဆိုတာ မိန်းကလေးရှင်တွေကသာ စိုးရိမ်ရတာမျိုးပါ”

“ဟ... ယောက်ျားလေးမို့ ဘာမှပုစရာမလိုဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကိုယ်ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ထိခိုက်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က သင့်တော်မယ့်လူကိုရှာပြီး နေရာချပေးချင်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကျတော့ အတင်း မိန်းမပေးစားချင်နေတယ်၊ ကိုကြီးကျတော့ ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့ထိ လူပျိုကြီးလုပ်နေတယ်၊ ဒါ တရားသလားဗျ”

မောင်မောင်ဦး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို အခွပ်စွဲခံရ၍ ငြင်းဆိုသည့်လေသံဖြင့်-

“ငါက အချစ်ရေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးတို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ဖို့၊ စီးပွားရှာဖို့ပဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်”

“သိပါတယ် ကိုကြီး၊ စိတ်ဝင်စားတာက ဒါပဲ မဟုတ်လား”
မောင်မောင်ထူးက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်း၍ ပိုက်ဆံဆိုသော သဘော လုပ်ပြသည်။ မောင်မောင်ဦးက ဂုဏ်ယူသည့်ဟန်ပန်ဖြင့်-

“ဒါပေါ့ကွ၊ သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

မောင်မောင်ထူး သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်သည်။

“အင်း... ကိုကြီးကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ညအိပ်ရင်တောင် မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖက်အိပ်ချင်တဲ့လူမျိုးပဲ”

မောင်မောင်ထူးက ငေါလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မောင်မောင်ဦးက

စိတ်ဆိုးဟန်မပြု၊ မောင်မောင်ထူး ဥပမာပေးပုံကို သဘောကျသလိုတောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ-

“မင်းကတော့ကွာ၊ တော်တော် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတတ်တယ်”

မောင်မောင်ဦးက ရယ်သံစွက်၍ ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာထားကို ရုတ်တရက် တည်လိုက်ပြီး-

“မင်းကို ငါ ပြောစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အစောကို သိပ်အရောမဝင်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ရောင့်တက်လာဦးမယ်၊ ခပ်တည်တည် ခပ်မှန်မှန် နေ၊ ကြားလား”

မောင်မောင်ထူးက “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုသော စကားလုံးကို အာလုတ်သံဖြင့် “ဟောက်ဂဲ ဟောက်ဂဲ” ဟု ပြောသည်။ မောင်မောင်ဦး မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ထွက်သွား၏။

ခုနစ်ထွေ အကမှာလို မျက်နှာထားကို ခုတ်စစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောင်းပြီး ရှုံ့ချည်နှပ်ချည် လုပ်တတ်တာလည်း စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့ ပညာတစ်မျိုးပဲ ထင်တယ်ဟု မောင်မောင်ထူး တွေးရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

“အစောအတွက်တော့ အစစအရာရာ စိတ်ချပါ၊ သမီးအရင်းလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ အဒေါ်မှာလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတော့ အစောအတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့”

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ပြောသည်။

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်ထူးက အလိုက်သင့်ပြောသည်။ အစောအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖန်းကလေးကိုင့်၍ ထွက်လာသည်။ လူပျိုဖက်ရှည်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချသည်။ မောင်မောင်ထူးကို မသိမှသာ အကဲခတ်

သည်။ အစော ဘက်ကြည့်၍ ပြုံးပြသည်။ အစောကလည်း ခင်မင်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ဒါ အဒေါ်သမီးလေ စီစီတဲ့”

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“ဪ... ဪ... ဒီက ညီမကလည်း အစော လိုတာရှိရင် ကူညီလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

အိမ်ကလေးမှာ သပ်ရပ်သော ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ဖြစ်၏။ အလယ်က အကန့်ခွဲကာထားပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းကို သီးခြားအခန်းတစ်ခန်းဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားသည်။ ထိုအခန်းမှာ အစောအတွက်ဖြစ်၏။ အရင်ကလည်း အိမ်ငှားတွေ နေခဲ့ဖူးဟန်တူသည်။ အစ်ကိုကြီး ကိုမောင်မောင်ဦးတစ်ယောက် သည်အိမ်ကလေးကို ဘယ်လိုများ ရှာတွေ့ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ခဉ်းစားမိ၏။

“လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ပါဦး။ ဆိုင်ကဝယ်တဲ့ လက်ဖက်ရည် မို့ ကောင်းမှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး”

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး ဒေါ်ငွေယုံက ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူဌေးသားမို့ ဆိုင်ကဝယ်တိုက်တာကို သောက်မှသောက်ချင်ပါ့မလားဟု အားနာနေဟန် တူသည်။

“ဟာ... ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကျပါ။ သောက်တတ်ပါတယ်”

မောင်မောင်ထူးက ပြောပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်သည်။

“ဟာ... လက်ဖက်ရည်က ကောင်းလှချည်လား၊ ဘယ်ဆိုင်ကလဲ”

“ဟို လမ်းထိပ်ဆိုင်ကပါ”

“ဪ... အလာတုန်းက တွေ့လိုက်တယ်၊ ဆိုင်မှာမည်က ရွှေကြေးစည်ဆိုလား၊ အင်း... နောက်ဆိုင်ရင် ဒီဆိုင်မှာ လာလာသောက်ရမယ်၊ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည် ကြိုက်တတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

ဒေါ်ငွေယုံ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွား၏။

မောင်မောင်ထူးက လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ သောက်လိုက်ပြီးမှ-

“ဒါနဲ့ အခန်းလဲခတို့၊ ထမင်းလခတို့ကော ရပြုံးပြီလား”

“ရပြုံးပါပြီ၊ ကိုမောင်မောင်ဦးက သုံးလစာ ကြိုပေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား... ကောင်းပါတယ်၊ ကံ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊

အစော အစ်ကိုလေး ပြန်ဦးမယ်၊ လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက်ပြီး မှာလိုက်၊ အစ်ကိုလေးလည်း အားတဲ့အခါ လာခဲ့မယ်၊ ဒီက ဒေါ်ဒေါ်စကားကိုလည်း နားထောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

မောင်မောင်ထူးက ဒေါ်ငွေယုံကို ထပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ အစောက အိမ်အောက်အထိ လိုက်ပို့၏။ သူတို့ ထွက်သွားတွင် စီစီက ထွက်လာပြီး သူ့အမေကို ပြော၏။

“ဒီအစ်ကိုလေးက ပိုပြီး သဘောကောင်းပုံရတယ်နော်၊ ဟို ကိုမောင်မောင်ဦးဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးကတော့ မျက်နှာထားက တင်းတင်းကြီးနဲ့”

ဒေါ်ငွေယုံက ‘ရှုး တိုးတိုး’ ဆိုသောသဘော နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုး ကပ်ပြသည်။

မောင်မောင်ထူး ကားပေါ်တက်၊ တံခါးပိတ်၊ စက်နှိုးပြီး အစောဘက် လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်သည်။ အစောက ပြန်ပြုံးပြသည်။ သူ့အပြုံးက ယဉ်လွန်းလှသည်။

အင်း... အစ်ကိုကြီးက စိတ်မချဘူးဆိုတာလည်း အဆိုမဆိုသာ ဘူးဟု မောင်မောင်ထူး တွေးလိုက်မိ၏။

အခြေချဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ဦးတို့ ညီအစ်ကို၏ ရှေ့ရေးအတွက် ရန်ကုန်မှာ နေသင့်သည်ဟု ဒေါ်သွယ်က ယူဆသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ရွှေတောင်က တိုက်တွေ၊ ကုန်ကားတွေကို ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ရက်ကန်း ရုံကိုတော့ ဒေါ်သွယ်၏ မောင်ဝမ်းကွဲက ကြီးကြပ်ပေးသည်။ အစော၏အဖေ ဦးသက်နံကလည်း ကွယ်လွန်သည်အထိ စာရင်းကိုင်အဖြစ် သစ္စာရှိစွာ အမှုထမ်းသွားခဲ့သည်။

ဦးထင်နှင့် ဒေါ်သွယ်တို့မှာ သားသမီးငါးယောက် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အကြီးဆုံး မောင်မောင်ဦးနှင့် အငယ်ဆုံး မောင်မောင်ထူးတို့သာ အဖတ် တင်သည်။ ကြားမှာ သုံးယောက်ခြားသွားသဖြင့် ထိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မှာ အသက်ချင်း ဆယ်နှစ်လောက် ကွာသွားသည်။

မောင်မောင်ဦးနောက်မှာ သားသမီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး မောင်မောင်ထူးကျမှ အဖတ်တင်လာသဖြင့် အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းချစ်ကြသည်။

မောင်မောင်ထူးသည် မိဘက ချမ်းသာသည့်အပြင် အလိုလိုက်ခံ ထားရသဖြင့် သူ့ဘဝမှာ အရာရာ ပြည့်စုံပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေခဲ့ရသည်။ သူက ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတော့မရှိ။ တံချို သူဌေး သားတွေလို ဆောင့်ကြားကြွားလည်းမနေ။ နောက်တတ်ပြောင်တတ်တာပဲ ရှိ၏။

ပြီးတော့ သူက သဘောကောင်းသည်။ အားလုံးနှင့် တညီအောင် ပေါင်းတတ်သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများမှာလည်း လူစုံဖြစ်၏။ သူ့လို သူဌေးသားတွေရော၊ သာမန် လက်လုပ်လက်စား သားသမီးတွေရော။ ထူးခြားတာက သူသည် မရှိန္တမ်းပါးသည့် သူငယ်ချင်းများကို ပို၍ခင်မင် တတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူများအား သူက အကုန်အကျခံ ကျွေးမွေးပေးကမ်း ရခြင်းကို ပျော်မွေ့တတ် သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို လူချစ်လူခင်များသည်။ ကျောင်းမှာဆိုလျှင် လည်း ရုပ်ချောပြီး သဘောကောင်းသော သူဌေးသားလေးဖြစ်သောကြောင့်

(J)

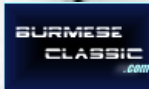
ဦးထင်နှင့် ဒေါ်သွယ်တို့သည် မိဘများ သဘောတူ လက်ထပ်ပေးထားသော ငယ်လင် ငယ်မယားဖြစ်၏။ ဦးထင်တို့က ဝန်ထမ်းမျိုးရိုး။ သာမန်မျှ လောက်သာ ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒေါ်သွယ်တို့ဘက်က ကုန်သည်များ။ ဦးထင်တို့ထက် လေးငါး ဆယ်ဆ ပို၍ချမ်းသာသည်။ သူတို့ အသိုက်အဝန်းထဲမှာ ရာထူးရာခံရှိသူ ပါမှ ဂုဏ်ရှိသည်ဟူသော အခွဲအလမ်းရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခရိုင်ပညာ ဝန်ကလေးဖြစ်သော ဦးထင်နှင့် ဒေါ်သွယ်ကို လက်ထပ်ပေးခဲ့၏။

ဒေါ်သွယ် ငယ်စဉ်က အလွန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထင်က အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ဒေါ်သွယ်သည် သူဌေးသမီးမို့ ငယ်စဉ်ကတည်း က လိုတရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နေရာတကာ သူ့အလိုကျသာ ဖြစ်စေချင် သည်။ ဦးထင်ကလည်း ဒေါ်သွယ် ဖြစ်စေချင်တာ အကုန်လိုက်လျှော့ခဲ့သဖြင့် သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာသည်။

တကယ်တော့လည်း ဦးထင်၏ လခမှာ ဒေါ်သွယ်တို့ဘက်က ဝင်ငွေနှင့်စာလျှင် ဘာမှမပြောပလောက်။ ဒေါ်သွယ်တို့မှာ ရွှေတောင်၌ ရက်ကန်းရုံများရှိသည်။ ရွှေတောင်မြို့ပေါ်မှာ သူတို့ပိုင်သည့် တိုက်တွေ ရှိသည်။ ကုန်ကားတွေ ရှိသည်။

ဦးထင် တိုင်းပညာဝန်အဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ရန်ကုန်မှာ

www.burmeseclassic.com

မိန်းကလေးတွေက အရေးပေးကြသည်။ သူနှင့် တွဲချင်ကြသည်။ သူကလည်း သဘောကောင်းသူမို့ မိန်းကလေးတွေ အလိုကိုလိုက်ပြီး တွဲသွားတွဲလာလုပ်တတ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် မောင်မောင်ထူး ရည်းစားများသည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မိခဲ့သည်မဟုတ်။

မောင်မောင်ဦးကျတော့ တစ်မျိုး။ သူက သားကြီးပီပီ တည်ငြိမ်သည်။ ဣန္ဒြေကြီးသည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ မိသားစုအရေး၊ အိမ်၏ စီးပွားရေးကိုသာ ဦးစားပေးသည်။ သူသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစမှာပင် မိသားစုလုပ်ငန်း အဝဝကို ဦးဆောင်ကွပ်ကဲမည့်သူဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြခဲ့လေသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည့်နောက် ရွှေတောင်က ရက်ကန်းစက်ရုံကို သွားရောက်လေ့လာချင်သည်ဟု မိဘများထံ ခွင့်တောင်းသွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သူတို့ ရက်ကန်းရုံ၏ အခြေအနေက နည်းနည်းယိုင်နေသည်။ ထုတ်လုပ်သည့်ပစ္စည်းတွေ အရောင်းထိုင်းနေသည်။ မောင်မောင်ဦး ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ သူ၏ တွေ့ရှိချက်ကို စက်ရုံကြီးကြပ်သူ ဦးလေးဝမ်းကွဲကို ပြောပြ ညှိနှိုင်းသည်။

သူက ဆန်းစစ်ပြသည်။ စက်ရုံထွက် အထည်များ၊ ဒီဇိုင်းတွေ ရိုးစင်းလွန်းသည်။ အရည်အသွေးကလည်း သိပ်မကောင်း။ ဒါတွေကို ပြုပြင်ရမည်ဟု သူက အကြံပြုသည်။ ထို့နောက် အဆင်ဒီဇိုင်း အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးကို သူ ဘာသာဆွဲပြီး ဦးလေးကိုပြသည်။ ထိုအထဲမှ သုံးမျိုးလောက်ကို ရွေးပြီး စမ်းသပ်ရက်လုပ်သည်။ ချည်ကို ယူဂိုချည်ပြောင်းသုံးသည်။ ရောင်းချေးကို နည်းနည်းတင်လိုက်သည်။ ချေးကွက်တင်လိုက်သောအခါ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အရောင်းသွက်ခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ် ရောက်သည့်အခါမှာလည်း စီးပွားရေးဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းထားသည်။ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည်အခါ သူငယ်ချင်း

အမျိုး၏ မိဘများ၏ လုပ်ငန်းများတွင် အခြေခံအဆင့်မှစ၍ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း လေ့လာသည်။

ဘွဲ့ရပြီးသောအခါ ပွဲရုံလုပ်ငန်း၊ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်း၊ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းများအကြောင်း ကောင်းစွာနားလည် ကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် စီးပွားရေးလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိလာသောအခါ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ပြီး ထုတ်ကုန်သွင်းကုန်လုပ်ငန်းများ လုပ်သည်။ သူ့ကုမ္ပဏီနာမည်က 'ထူးဦးကုမ္ပဏီ'။

သူက ညီဖြစ်သူ မောင်မောင်ထူးကို ချစ်လည်းချစ်သည်။ အားလုံးက အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ပျက်စီးသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရ။

တက္ကသိုလ် တက်နေစဉ်အတွင်းမှာ သူ့လုပ်ငန်းများအကြောင်း လေ့လာစေချင်သည်။ အားလပ်သည့်အခါ ပညာသင်သဘောမျိုး ဝင်လုပ်ကြည့်စေချင်သည်။

ဒေါ်သွယ်က-

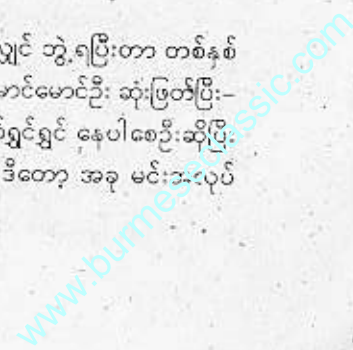
"ငါ့သားလေးက ပညာသင်တဲ့အရွယ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျောင်းတက်ပါစေကွယ်"

ဟုဆိုပြီး တားသည်။ ဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ပြောတော့ ဦးထင်က-

"ကျောင်းပြီးခါစမှာ ချက်ချင်းကြီး အလုပ်ထဲ တန်းမသွင်းပါနဲ့ ဦးကွာ၊ နေပါစေဦး"

ဟုဆိုသဖြင့် စောင့်ခဲ့ရပြန်သည်။ ခုဆိုလျှင် ဘွဲ့ရပြီးတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ ဒီလောက်နားရ တော်လောက်ပြီဟု မောင်မောင်ဦး ဆုံးဖြတ်ပြီး-

"မင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မျှော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပါစေဦးဆိုပြီးပါ လွတ်ပေးထားတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ဒီတော့ အခု မင်းအလုပ်ထဲဝင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ"

ဟုပြောရာ မောင်မောင်ထူးက-

“ကျွန်တော်လည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ။ ကျောင်းမှာ ဆရာပြန်လုပ်မလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျောင်းဆရာလုပ်လို့ လခဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊ ကားဓာတ်ဆီဖိုးတောင် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရော့ရော့နှော့နှော့ နေတတ်တဲ့ကောင်၊ အဲဒီလိုလူမျိုး ကျောင်းဆရာလုပ်ရင် နာမည်ပျက်မှာပဲ၊ မင်း ငါ့အလုပ်ထဲမှာ ဝင်ကူလုပ်ရမယ်”

“ဟာ... ကျွန်တော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဝါသနာမပါဘူး”

“ဝါသနာပါတာတွေ မပါတာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်း သုံးနေ စွဲနေပုံနဲ့ လခစားလုပ်လို့ ဘယ်လိုမှ မလောက်ငနိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ ကိုယ့် ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် သုံးရမယ့်အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့ အိမ်ကလုပ်ငန်းတွေ မှာ မင်း ဝင်ကူလုပ်ရမယ်၊ အလုပ်တွေ အများကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်း ထောင်စေ့အောင် လုပ်နေရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ်မှတ်သလဲ၊ ငါ့အတွက် အားကိုးရတဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက် လိုတယ်၊ အဲဒီနေရာ မင်း ဝင်လုပ်ရမယ်”

မောင်မောင်ထူးက စောဒကတက်မည့်ဟန် ပြင်သည်။ မောင်မောင် ဦးက ပြောခွင့်မပေးဘဲ လက်ကာပြပြီး-

“ဒီမှာ” ဟောကောင်... လူတွေဟာ ဝါသနာပါလို့ ထမင်းစား နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မစားမဖြစ်လို့ စားနေကြရတာကွ၊ နားလည်ရဲ့ လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ပခုံးတစ်ချက်သာ တွန့်လိုက် နိုင်တော့သည်။

မောင်မောင်ဦးသည် မောင်မောင်ထူးကို သူ့လုပ်ငန်းခွင်များဆီ ခေါ်သွားပြီး ပြသည်။ ထိုအခါကျမှ မောင်မောင်ထူး အံ့ဩသွားသည်။

သူ့အစ်ကိုကြီးသည် ဒီလောက်များသည့် လုပ်ငန်းတွေကို ဘယ်လိုများ နိုင်နင်းအောင် လုပ်နေပါလိမ့်။ ဒါကြောင့် ကားစီးတာတောင် မိမိခံမစီးနိုင် ဘဲ သွားရှင်းလာရှင်းမှာပင် စာရင်း ဇယားတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာကိုး။ အင်း... သနားစရာပဲ။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်တော့ ကူညီသင့် ပါတယ်လေဟု စိတ်ကောင်းလေး ဝင်လာမိ၏။

မောင်မောင်ဦး၏ လုပ်ငန်းတွေကလည်း တော်တော်စုံသည်။ ပဲတို့၊ နှမ်းတို့၊ ပုစွန်တို့၊ သစ်အခြေခံပစ္စည်းတို့ကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့သည်။ ဟိလပ် မြေ၊ သွပ်ပြား၊ သံချောင်း၊ ကြေးပြား၊ အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းများ နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းသည်။ အကောက်ခွန်လွတ် ‘ကက’ အကွရာ မော် တော်ကားများ တင်သွင်းပြီး တက္ကစီကုမ္ပဏီလည်း ထောင်ထားသေးသည်။ တခြားလုပ်ငန်းတွေ တိုးချဲ့ဖို့လည်း စီစဉ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒီလောက် အလုပ်တွေ အများကြီး ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲ” ဟု မောင်မောင်ထူးက မေးသည်။

“ငွေများများရအောင်လို့ပေါ့ကွ”

“ငွေတွေအများကြီးရတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ရတဲ့ငွေနဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ထပ်ချဲ့ရမှာပေါ့”

ဟု မောင်မောင်ဦးက ဖြေသဖြင့် မောင်မောင်ထူး ဦးနှောက်ခြောက် သွားရသည်။

မောင်မောင်ဦးက သူ့လုပ်ငန်းများကို လိုက်ပြရှင်း နောင် မောင်မောင် ထူး တာဝန်ယူရမည့် အပိုင်းများကို ရှင်းပြသည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ပစ္စည်းများ သင်္ဘောတင်ပို့ နိုင်ငံခြားမှရောက်လာသော ပစ္စည်းများ၊ ကုန်သေတ္တာများ ထုတ်ယူပုံတို့ကို ပြသသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဌာနများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အကောက်ခွန် ရှင်းလင်းရေးကိစ္စများ သင်ပေးသည်။

မောင်မောင်ထူးမှာ ခေါင်းတညိတ်တညိတ် လုပ်နေသော်လည်း စိတ်ရှုပ်သွားမိ၏။

ဒီလောက်နှင့် မပြီးသေး။ မောင်မောင်ဦးက ပွဲရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဂိုဒေါင်ထဲအထိ လိုက်ပြသည်။ သူ လှောင်ထားသည့် ပဲတွေ၊ နှမ်းတွေမှာ နည်းတာမဟုတ်။ အိမ်မှာ နေ့တိုင်း သည်ပဲတွေချည်း ချက်မစားခိုင်းတာ ကံကောင်းတယ်ဟု မောင်မောင်ထူး ကျိတ်တွေ့သည်။

မောင်မောင်ဦးက ပဲတစ်မျိုးကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်၍ ဆကြည့်ပြီး-

“ဟောဒါ ပဲတိစိမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ သုံးခွဘက်က အိပ်စပို့ကွာလတီ မိအောင် ထွက်နေတယ်”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းညိတ်သည်။ မောင်မောင်ဦးက နောက် ပဲတစ်မျိုးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်၍ ပြပြီး-

“ဒါ ဘာပဲလဲ သိလား”

ဟု မေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားပြီး ရမ်း သန်းပြောလိုက်၏။

“ပဲသီတာ”

မောင်မောင်ဦး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး-

“ဘာ... မင်း ရမ်းမဖြိုးနဲ့ ပဲသီတာဆိုတာ ရေကျောက်တို့ဘာတို့ လူမှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါကိုခေါ်တာကွ၊ ဒါက ပဲလိပ်ပြာ၊ ဂျပန်တွေ သိပ် ကြိုက်တယ်”

ပဲကို လက်ထဲဆကြည့်ပြီး-

“တကယ်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူကျတော့ ပဲကို ဟောဒီလို လက်ဖဝါး ပေါ် တင်ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်အတန်းအစားရှိတယ်ဆိုတာ ဒက်ခနဲ ပြောနိုင် တယ်၊ မင်း ဒါတွေ လေ့လာရဦးမယ်”

ထို့နောက် မောင်မောင်ထူးကို ဆီပေါ်တွေထားသော ဂိုဒေါင် တစ်ခုဆီခေါ်သွားပြန်၏။ ပေပါတစ်လုံးတွင် တပ်ဆင်ထားသော ဓာတ်ဆီ စုပ်သည့် ကိရိယာမျိုးကို လှည့်လိုက်သောအခါ ခံထားသော သတ္တုခွက်ထဲသို့ ဆီများ ထွက်ကျလာသည်။ မောင်မောင်ဦးက ဆီခွက်ကိုပြပြီး-

“ဒါ ဘာဆီလဲ”

မေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဖြေသည်။

“ဟင်းချက်တဲ့ဆီ”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းယမ်းပြီး-

“အတော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဟင်းချက်တဲ့ဆီဆိုတာတော့ လူတိုင်း သိတာပေါ့ကွ၊ ပဲဆီလား၊ နှမ်းဆီလား၊ ဘာဆီလဲ မေးတာ”

“မသိဘူး ကိုကြီး”

“အေး... သိအောင်လုပ်ထားရမယ်၊ ပထမအဆင့် ဆီကို ဟောဒီလို လက်ညှိုးနဲ့တိုပြီး လျှာပေါ်တင်လိုက်တာနဲ့ ဘာဆီလဲ၊ အရောအနှောပါ သလား သိရမယ်၊ ဒါထက် တတ်ကျွမ်းလာတဲ့အခါကျတော့ အနံ့ခံရုံနဲ့ သိတယ်၊ အဲ... သိပ်ကျွမ်းသွားပြီဆိုတော့လည်း ဆီအရောင်ကို ကြည့်လိုက် တာနဲ့ တန်းခနဲ ပြောလိုက်တာပဲကွ”

“ကိုကြီးတို့ဟာက မလွယ်ပါလား၊ ကျွန်တော်က ရေမွှေးအကြောင်း တော့ သိတယ်၊ ကောင်မလေးတွေ ဆွတ်လာတဲ့ ရေမွှေးနဲ့ကို ခံကြည့်ပြီး မတော့ အေဗွန်လား၊ ပျိုင်ဆင်လား၊ ရှယ်နယ်ဖိုက်လားဆိုတာ ခွဲခြားတတ် တယ်”

မောင်မောင်ထူးက လှောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မောင်မောင် ဦးက-

“အေး... ဒါလည်း အသုံးဝင်တာပဲကွ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ ကုန်ပစ္စည်းကို အနံ့ခံကြည့်ပြီး လှောင်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီ လဲဆိုတာ ခန့်မှန်းရတာမျိုးရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်မောင်ထူး မဲပြုံးပြုံးမိသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဟင်းချက်တဲ့အခါ ဒီဆီတွေကို သုံး တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“နီး... နီး... မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာသုံးတာက နေကြာဆီသန့်ကွ၊ မမလေးရှားက ငါဖောက်သည်တစ်ယောက်က နမူနာပို့ထားတာ၊ မေးခင်နဲ့ မပြိုင်ထုတ်နေတဲ့ ဖစ်ရှာမင်တံဆိပ်ပဲကွ၊ နေကြာကို လှော်ပြီးမှ ကြိတ် ထားတာ ဆိုတော့ မွှေးလည်း မွှေးတယ်၊ နေကြာမှာ ဝိတာမင်အိ-

အပြည့်ပါတယ်။ ကော်လက်စထရောလည်း ထုတ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း ညီညွတ်တယ်။ မေမေက နှလုံးရောဂါအခံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။”

မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေရ၏။ မောင်မောင်ဦးကတော့ သူ့လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်တာတွေ ပြောနေရလျှင် တော်တော်လေ့ရှိနိုင်သည်။

ရုံးခန်းပြန်ရောက်တော့ မောင်မောင်ထူး တော်တော်နွမ်းနေပြီ။ ကုမ္ပဏီ စာရေးမလေးတစ်ဦးက အိုင်ဆိုတောနစ် နှစ်ပုလင်း လာပို့သည်။ မောင်မောင်ထူး အလိုအရဆိုလျှင်တော့ လက်ဖက်ရည် ကျဆိမ့်တစ်ခွက်သာ သောက်ချင်သည်။

သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော နေရာမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသော မောင်မောင်ထူးကို ကြည့်၍ မောင်မောင်ဦး ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လုပ်ငန်းများအကြောင်း အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူ ရှင်းပြလိုရသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ လုပ်နေရသောကိစ္စများ ဘယ်လောက် တာဝန်ကြီးမားကြောင်း သိစေလိုသဖြင့် တစ်နေ့တည်း ဆက်တိုက်လျှောက် ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါမှ နောက်ပိုင်း ဒီကောင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်ရဲဘဲနေမှာ ဟု တွေးရင်း-

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ တော်တော်အိသွားပြီလား၊ အလုပ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ ကွာ၊ လွယ်တာရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ အေးလေ မင်းလည်း ကျွမ်းကျင်မှုရှိ အောင် ကြိုးစားပေါ့၊ အတွေ့အကြုံက သင်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်၊ စီးပွားရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်က အခြေခံကစပြီး နားလည်နေဖို့လိုတယ်၊ နို့မို့ဆို သူများက နှပ်ချသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်က ပိုင်ရှင်သူဌေးပဲ ဆိုပြီး စာရင်းကလေး လှန်ကြည့်နေရုံ မပြီးဘူး၊ မင်းလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် က ဘွဲ့ရခဲ့တာပဲကွ၊ နားဝေးမယ် မထင်ပါဘူး။”

မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းဆတ်ရုံသာ ဆတ်ပြပြီး တောနစ်ပုလင်းကို ကုန်အောင် မော့ချလိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးက အကဲခတ်ကြည့်နေပြီးမှ

ပိုင်တဲ့ တစ်ခုကိုဖွင့်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူလိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး၏ စားပွဲကို လှမ်းတင်ပေးရင်း-

“ကဲ... ဟောဒီမှာ ဆန်၊ နှမ်း၊ ပဲမျိုးစုံစာရင်း၊ အိပ်စပို့လုပ်တဲ့အခါ မက်ထရစ်တန်ကို သုံးရတာဆိုတော့ တစ်တန်မှာ ဘယ်နှတင်းရှိတယ်ဆိုတာ လူ့အမျိုးအစားလိုက် ယှဉ်လျက်ပြထားတယ်၊ အဲဒါတွေ အလွတ်ရအောင် ကျက်ထား။”

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း ဒါတွေ ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ထားလိုက် လည်း ပြီးတာပဲ၊ လိုတဲ့အခါ အဆင်သင့်ကြည့်လိုရတာပဲ”

“မင်းကွန်ပျူတာကြီးက နေရာတကာ သယ်သွားလို့ရတာ မဟုတ် ဘူးကွ၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အချက်အလက်အားလုံးဟာ ဟောဒီ ထဲမှာရှိရမယ်”

မောင်မောင်ဦးက သူ့နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။ မောင်မောင်ထူး စာရွက်ကို ယူကြည့်၊ လက်ညှိုးနှင့် လျှောက်ထောက် ကြည့်ပြီး-

“မလွယ်ပါလား၊ ဘွဲ့ရပြီးခါမှ စာပြန်ကျက်ရမယ့်အဖြစ်ကို ရောက် မနေပါလားနော်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းမှာ ခုလို စာရင်းဇယားတွေ အဆင့်သင့်ရှိက်ပြီး သားရတာ သိပ်ကဲကောင်းတယ်မှတ်၊ ငါ့တုန်းကဆိုရင် ဒါမျိုးတွေသိရဖို့ ငါ့သူငယ်ချင်း ကျော်ဆင့်တို့အဖေ ပွဲရုံမှာ တာလီစာရေး ဝင်လုပ်ရင်း လေ့လာခဲ့ရတာကွ၊ သိရဲ့လား။”

မောင်မောင်ထူးက ရပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်သည့် ကိုမစ် ဈေးရပ်ဆိုးပျောက်ဆေး ကြော်ငြာထဲက မိန်းမ၏ အသံမျိုးဖြင့် ‘ဪ... မလွယ်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

(၃)

အစောသည် သူ့အတွက် သီးခြားငှားပေးထားသော အိမ်ခန်းကလေးမှာ နေရသော်လည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်ကို လာကူ လုပ်ပေးလှည့်ဟု ဒေါ်သွယ်က မှာထားသည်။ ပြီးတော့-

“ခုတစ်လော ကြီးကြီးသွယ် ခံတွင်းပျက်နေလို့ကွယ်၊ အစော ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်တတ်ရင် လုပ်ပေးစမ်းပါ” ဟု ဆိုသဖြင့် လိုအပ် တာတွေ ဝယ်ခြမ်းပြီး မနက်အစောကြီး ကတည်းက ရောက်နေသည်။ ထမင်းချက် ဒေါ်ပုကြီး အကူအညီဖြင့် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးခါစမှာပင် ဒေါ်ပုကြီးက လာပြော၏။

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မောင်မောင်ထူး ရောက်နေပြီ အစောရေ၊ ကောင်းကောင်းလေး လုပ်ပေးလိုက်၊ သူက ဒါမျိုးတွေ ကြိုက်တတ်တယ်”

အစောက ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ ပြင်ပေးသည်။ မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် ကြက်သားဖတ်တွေ ပိုပိုသာသာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အစော ဟင်းချိုပန်းကန် ယူလာခဲ့နော်”
ဟုပြောပြီး ဒေါ်ပုကြီးက မုန့်ပန်းကန်သွားယူသည်။

မောင်မောင်ထူးသည် ပဲစာရင်းစာရွက်ကို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်က လှုပ်စီလှုပ်စီနှင့် တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး စာရွက်ကို

ခေါက်၍ အိတ်ထဲထည့်သည်။ ဒေါ်ပုကြီးက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပန်းကန် ကို လာချသည်။ မောင်မောင်ထူးက ပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ဒေါ်ပုကြီးကို ပြုံးပြသည်။ ဒေါ်ပုကြီးက ပြန်ပြုံး ပြပြီး ထွက်သွား၏။ မောင်မောင်ထူး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ တစ်ခွန်းခပ် စားသည်။ အရသာတွေ သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် အစောက ပန်းကန်ကိုငုံ့ပြီး ရောက်လာသည်။ ကျောဘက်မှ ဝင်လာ သည်ဖြစ်၍ အစောကို မောင်မောင်ထူး မမြင်။ အစောက ပန်းကန်ချ ပေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက အစော၏ခါးကို ရုတ်တရက် ဖက်လိုက် ၏။

“အို...”

အစော လန့်ပြီးအော်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲမော့ ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ အစောကို လွှတ်လိုက်ပြီး ထရပ် ရင်း-

“ဟင်... အစော... အစော... ဆော... ဆောရီးနော်”

အစောမှာ လန့်လက်စမကုန်သေးဘဲ မျက်လုံးကလေး ပြုံးကြည့် နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

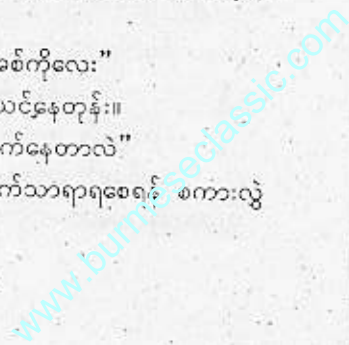
“ဟို... အဲ... ဒီလိုလေ၊ အစ်ကိုလေးက ခုလိုပဲ အစားအသောက် တစ်ခုခုကို သဘောကျပြီဆိုရင် ဒေါ်ပုကြီးကို ဖက်ပြီးတော့နမ်း... အဲ... အဲဒီလို လုပ်နေကျလေ၊ အဲဒါ အခုလည်း ဒေါ်ပုကြီးမှတ်လို့၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် အစော”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် အစ်ကိုလေး”

အစောက အသံအနည်းငယ် တုန်ယင်နေတုန်း။

“ဒါနဲ့ အစော ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

မောင်မောင်ထူးက အစော စိတ်သက်သာရာရစေရန် စကားလွှဲ ပေးလိုက်၏။

“မနက်အစောကြီးကတည်းကပါ၊ ကြီးကြီးသွယ်က ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျရင် ဒီအိမ်မှာလာပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ မှာထားလို့ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

မောင်မောင်ထူး ပြန်ထိုင်ပြီး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ဆက်စားသည်။ အစောက-

“ဘာလိုသေးလဲ အစ်ကိုလေး”

“မလိုဘူး၊ အနေတော်ပဲ၊ ဒါ အစောလက်ရာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးသွယ်က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲစားချင်တယ်ဆိုလို့ တတ်သလောက်မှတ်သလောက် လုပ်ထားတာပါ”

“တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ဟုတ်လား၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တွေမှာကော၊ ဟိုတယ်တွေမှာပါ စားဖူးပါတယ်၊ အစော လက်ရာလောက် ဘယ်ကမှ မကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုလေးက မုန့်ဟင်းခါးတို့ ခေါက်ဆွဲသုပ်တို့ သိပ်ကြိုက်တာ၊ နောက်တစ်ခါ လာရင် လုပ်ပေးဦး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

အစောသည် မောင်မောင်ထူးက ချီးကျူးသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား၏။ ဝမ်းလည်း သာသွားသည်။ မောင်မောင်ထူးသည် နောက်ဆုံးကျန်သည့် နှစ်ခွန်းစာလောက်ကို ဆက်တိုက်စားလိုက်ပြီး-

“အစောရေ... အစ်ကိုလေးကို တစ်ပန်းကန်လောက် ထပ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မောင်ထူးက တမင်မြှောက်ပြောတာမဟုတ်မှန်း သေချာသွားသည်။ အစောက ပန်းကန်ကိုယူပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု-

“အစော”

မောင်မောင်ထူးက ခေါ်လိုက်သည်။ အစော ခြေလှမ်းတုံ့ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲက အပေါ့အငန်၊ အချိုအချဉ်၊ အစပ်အားလုံးကွက်တိပ်၊ အစ်ကိုလေးအကြိုက်ကို အစော ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

အစော ရှက်ပြုံးပြုံးမိ၏။

ညက အလုပ်ကိစ္စအတွက် စဉ်းစားတွက်ချက်နေသဖြင့် မောင်မောင်ဦးညှို့နက်မှ အိပ်ပျော်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထ နည်းနည်းနောက်ကျလွှားသည်။ မျက်နှာ ခပ်သုတ်သုတ်သစ်ပြီး ကယ်ကူလေတာ ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို ယူ၍ အခန်းထဲမှထွက်၊ လှေကားမှတက်လာသော မောင်မောင်ထူးနှင့်ဆုံသည်။ မောင်မောင်ဦးက-

“ဒီနေ့ ရုံးခန်းစောစောသွားမယ်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဪ... ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း ခွင့်ယူလို့ရမလား၊ ချိန်းထားတာရှိလို့”

“မင်းဟာက အလုပ်ထဲဝင်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ ခွင့်ကယူချင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က ချိန်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုပုစီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့”

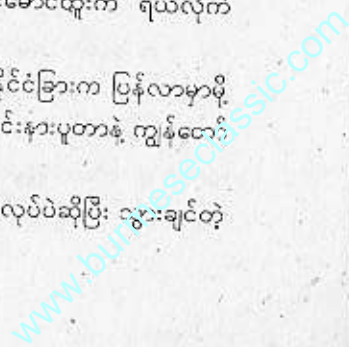
“ဟင်... နာမည်ကလည်း ပုစီတဲ့”

မောင်မောင်ဦး မှီခွဲပြောသည်။ မောင်မောင်ထူးက ရယ်လိုက်

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှာမို့လို့တဲ့၊ လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့ပေးပါဆိုပြီး အတင်းနားပူတာနဲ့ ကျွန်တော်

လည်း အားနားလို့ ကတိပေးလိုက်မိတယ်”

“စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲဆိုပြီး လွှားချင်တဲ့

အချိန် သွား၊ လာချင်တဲ့အချိန်လာ လုပ်လို့မရဘူးကွ၊ ပိုပြီးတော့တောင် အချိန်ကို လေးစားရသေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေ၊ နောက်ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကိစ္စတွေ ဆင်ခြင်ပါ”

မောင်မောင်ထူးက တမင်တကာ မျက်နှာငယ်လေးလုပ်၍ ‘ဟောက် ဂဲ့ ဟောက်ဂဲ့’ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦး ထမင်းစားစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ကယ်ကုလေတာကို စားပွဲပေါ်တင်၍ တွက်ချက်နေသည်။

ခုတစ်လော အက်ဖ်အီးစီဈေးက တက်ရိပ်ပြနေသည်။ သူတို့ ကုန်သည် စကားနှင့်ပြောရလျှင် ‘စွာ’ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက် ထဲမှာ ရှိပြီးသား နိုင်ငံခြားကုန်ပစ္စည်းတွေက အလိုလို ဈေးတက်လာသည်။ ခန့်မှန်းထားသည်ထက် ပို၍ အမြတ်အစွန်း ရှိလာမည်။

သူ စဉ်းစားနေတာက ပစ္စည်းတွေကို အခုထုတ်မလား၊ တက်ဈေး ကို ဆက်စောင့်မလား။ ငွေဖော်ပြီး အက်ဖ်အီးစီတွေကို ပြန်ဝယ်၊ ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် ကိုင်ထားမလား။ အက်ဖ်အီးစီ တက်ရိပ်ပြတာကကော ဘယ် လောက်တာရှိမလဲ။ တစ်ဆွေခုန်လား။ တစ်အိအိသွားမလား။ ရွှေနဲ့ထောက် ထားရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ။ ပြည်တွင်း ထွက်ကုန်တွေကကော ညှိပြီး လိုက်တက်မလား။ သတင်းဦးကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဝယ်ထိန်းလိုက် ရမလား။ တော်တော် ဦးနှောက်စားရသည်ကိစ္စဖြစ်၏။

အစောသည် မောင်မောင်ဦး စားပွဲမှာ လာထိုင်သည်ကို မြင်သဖြင့် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ ပြင်ပြီး ယူသွားသည်။ စောစောတုန်းကလို ကျောဘက်မှ ဖြတ်ဝင်မည်ပြုပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကော အစ်ကိုလေး မောင်မောင်ထူးလို့ပဲ စားစရာတစ်ခုခုကို ခံတွင်းတွေ လျှင် ဒေါ်ကြီးကို ဖက်နမ်းတတ်တဲ့ သူမျိုးပဲလားမသိ။

အန္တရာယ်ကင်းအောင်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်လေဆိုပြီး ရှေ့ဘက် မှ ကွေ့သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးက အစောကို သတိမပြုမိ။ သူ့ဘာသာ ကယ်ကုလေတာနှိပ်ရင်း တွက်ခြေမကိုက်သေးဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက် သည်။

ထိုအခိုက်မှာ အစောကလည်း ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချ အပေးနှင့် တိုက်ဆိုင်သွားသည်။ အစောက သူ့ကို ခေါင်းခါပြသည်ထင်ပြီး ပန်းကန်ကို ပြန်ယူလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးက မော့ကြည့်ပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်-
“ပန်းကန်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ယူသွားတာလဲ”

အစော မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး-
“ဟဲ့... အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းခါလို့ မစားချင်ဘူးမှတ်လို့”
“ဟာ... ခေါင်းခါတာက ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါပါ။ ပေး... ပေး”

အစောက ပန်းကန်ကို ပျာပျာသလဲ ပြန်ချပေးသည်။ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီး နွေးထားသည့် ဟင်းချိုထည့်၍ ယူလာပေးသည်။ ပြီးတော့ စပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခပ်ယိုယိုရပ်နေလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ခေါင်းပြန်ငုံပြီး ကယ်ကုလေတာဖြင့် သဲကြီး မဲကြီး တွက်ချက်ရင်း ခေါက်ဆွဲကို ခပ်ခပ်စားသည်။ သူ့ပုံစံမှာ အစား အသောက်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ။ ခပ်လောလော မျိုချသဖြင့် နင်သွား ဟန်တူ၏။ ဟင်းချိုတစ်ခွန်းခပ်ပြီး သောက်လိုက်ရာ ပူသွားသဖြင့် တရူးရူး ပြစ်သွား၏။ အစောတစ်ဖက်လှည့်ပြီး မသိမသာ ပြုံးမိသည်။

မောင်မောင်ဦးမှာ စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့် ခေါက်ဆွဲများကို ပါးစပ်ထဲ ချလေးစွန်း ဆက်တိုက်ထည့်ပြီး တာဝန်ကျောဝါးရင်း ဆက်၍တွက်ချက်နေ သည်။ စားလိုက် တွက်လိုက်နှင့် ခေါက်ဆွဲကုန်သွားသည်ကိုပင် သတိမပြု မိ။ စွန်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီးမှ ခေါက်ဆွဲပါမလာမှန်းသိသဖြင့် ပန်းကန်ထဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး စွန်းကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကယ်ကုလေတာ စပုတ်ကို တစ်ချက်နှိပ်သည်။ ပေါ်လာသော ကိန်းဂဏန်းများကိုကြည့်၍

ကျေနပ်သွားဟန် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးသည်။ ပြီးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေသော အစောကို မော့ကြည့်ပြီး ကြောင်စီစီ ပြုံးပြလိုက်သည်။ အစောက မရဲတရဲ မေးလိုက်၏။

“ဘာလိုသေးလဲဟင်”

“ဘာလိုသေးလဲ”

မောင်မောင်ဦးက မေးခွန်းကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်၏။ ပြောင်နေသော ပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး-

“ခုန ငါစားတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ အစော ကြောင်သွားပြီးမှ-

“ဟိုဒင်း... ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပါ”

“ဪ... ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ”

“စားလို့အဆင်ပြေရဲ့လား အစ်ကိုကြီး”

“အမ်၊ အင်း... အဲ... ဗိုက်ထဲတော့ ရောက်သွားတာပဲ”

အစောမှာ မောင်မောင်ဦး ဖြစ်ပုံကြည့်၍ ရယ်ချင်သော်လည်း မရဲ့။ မောင်မောင်ဦးက ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး-

“ကဲ... နင် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစော ပန်းကန်ကိုယူပြီး ထွက်သွားသည်။ မီးဖိုထဲရောက်မှ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။

(၄)

ပူဖိုသည် တစ်လမ်းလုံး စကားကို အဆက်မပြတ်ပြောလာသည်။ တော်တော် လည်၊ ပြောနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးဟု မောင်မောင်ထူး ကားမောင်းရင်း စာဖျာ လိုက်မိ၏။ အကြောင်းအရာကလည်း မျိုးစုံ။ စကားပြောရင်း မောင်မောင်ထူး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းလှမ်းတို့သေးသည်။

မောင်မောင်ထူးသည် ပူဖိုကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။ ကျောင်းတုန်းက တစ်တန်းတည်းနေခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖို့လိုသာ လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်၏။

ပူဖိုဘက်ကတော့ စိတ်ဝင်စားနေတာ သေချာ၏။ ခုလို မောင်မောင် ထူးနဲ့ အတူတူသွားရသည့်အတွက် သာယာနေတာလည်း သိသာသည်။ လေအိပ်ရောက်လျှင်လည်း လေယာဉ်မဆိုက်ခင်မှာ နားပူလောက်အောင် စကားပြောပေလိမ့်ဦးမည်။

မောင်မောင်ထူးမှာ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ငြီးငွေ့လာသည်။ ပူဖိုသည် အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်နေ၏။ ပူဖို ပြောနေသည်ကို ကြားမိရုံမျှ မကြားတစ်ချက်။

ပူဖိုကတော့တစ်ခုခုသွား၏။ ပူဖို တစ်ဖက်လှည့်နေတုန်း ကားလော့ ကို ဖိတ်ပစ်လိုက်သည်။ စက်သေသွားသဖြင့် ကားမှာအရှိန်နှင့် ဆက်လိမ့် နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်သွားသည်။

“ဟော... ကားစက်ရပ်သွားပြီ၊ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး”

မောင်မောင်ထူး ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြီး စက်ဖုံးဖွင့်သည်။ ဝါယာ ဆော့ကက်တစ်ခုကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ကားထဲပြန်ဝင်ပြီး သော့ဖွင့်သည်။ စက်နှိုးသည်။ မရ။

“ပြဿနာပဲ၊ ဝါပါစနစ်တွေ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး”

“ကိုထူး မပြင်တတ်ဘူးလား”

“ဒါက ဟိုက်တက်ကနီလိုဂျီကိစ္စတွေ၊ မက်ကင်းနစ်တွေမှ နားလည်တာ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ လောယဉ်ဆိုက်ချိန်က နှိုးနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကဲ... တက္ကစီနဲ့သာ သွားပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်မောင်ထူး ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ တက္ကစီတစ်စင်းကလည်း အဆင်သင့် လာနေသည်။ မောင်မောင်ထူး လက်တားလိုက်၏။ တက္ကစီ ထိုးဆိုက်လာသောအခါ-

“ကျွန်တော့်ညီမလေးကို လေဆိပ်ပိုက်ပို့လိုက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောပြီး နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး-

“ကဲ တက္ကစီနဲ့ လိုက်သွားပေတော့”

ဟု ပုစိကို ပြောလိုက်၏။ ပုစိက-

“ကိုထူးကကော”

“ကိုယ့်ကားကို ဒီတိုင်းထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ပြင်တတ်တဲ့လူ ရှာရမှာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆော့ရုံးပဲကွာ၊ ကဲ... သွားသွား၊ မမိဘဲ နေမယ်”

ပုစိက ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်နှင့် တက္ကစီပေါ်တက်သွားသည်။ ကားထွက်ခါနီးတွင်-

“ကိုထူး ကားကလည်း ခုနစ်ကကြီးဆိုပြီး အစုတ်ကြီးပဲ”

ဟု နှုတ်ခမ်းစုလျက် ပြောသွားသည်။ မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍

လက်ပြလိုက်သည်။

တက္ကစီကား တော်တော်ဝေးဝေးရောက်မှ ဖြုတ်ထားသော ဝါယာ ဆော့ကက်ကို ပြန်တပ်ပြီး စက်ဖုံးပိတ် ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်လာမိ၏။ ထိုနောက် လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကျွေ့လိုက်သည်။

အစောသည် ကံကြမ္မာအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ ခုချိန်မှာ သူ့ကံစာတာ တက်လာသည့်အချိန်ဟု ယူဆသည်။

အဖေ ဦးသက်နံသည် ဦးထင် ဒေါ်သွယ်တို့ပိုင်သော ရက်ကန်းစက်ရုံမှာ စာရင်းကိုင်ဖြစ်၏။ အမေကလည်း အစော ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့သဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ အဖေရသည့် လခမှာ စားလောက်သည်။ အဖေက သစ္စာရှိရှိလုပ်သလို ဦးထင်တို့ကလည်း ကြည့်ရှုသည်။ အစော၏ ကလေးဘဝမှာ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

အစောသည် စာအညံ့ကြီး မဟုတ်သည်တိုင် ဆယ်တန်း သုံးနှစ်ဖြေပြီ။ ပုအောင်သည်။ အစော နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဆယ်တန်းဖြေပြီးခါစမှာပင် အဖေ ဆုံးသွားသည်။ အစော့အဖို့ အားကိုးရာမဲ့ အခြေအနေ ရောက်သွားသည်။ အဒေါ်နှင့် အတူသွားနေရသည်။ ဦးထင်တို့က အစော၏ ရှေ့ရေးအတွက် တာဝန်ယူမည်။ တစ်စုံတစ်ခု စီစဉ်ပေးမည်ဟု အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

ပုလအစီအစဉ်ကတော့ အစော့ကို ရက်ကန်းရုံမှာ အလုပ်ပြန်ခန့်ပို့ပြန်၏။ ဒီကြားထဲမှာ အစောက ဆယ်တန်းအောင်သွားသည်။ ထိုအခါ အစီအစဉ်ပြောင်းပြီး အစော့ကို ရန်ကုန်ခေါ်၍ ကျောင်းထားပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အစော့အနေနှင့် မပျော်လင့်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အဖေရှိနေလျှင်ပင် အလွန်ဆုံး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သာ

တက်ခွင့် ရလိမ့်မည်။ ခုတော့ အဆိုထဲက အကောင်းဖြစ်လာသည်။
ထို့ကြောင့် ကံဇာတာတက်လာပြီဟု တွေးမိခြင်းဖြစ်၏။ အစော၏ ကံဇာ
တာမှာ ထိုထက်မက ဆက်တက်စရာ ရှိသေးကြောင်း၊ အတက်ရှိသလို
အတိုက်အခိုက်တွေလည်း ရှိလာလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်
မသိသေးချေ။

အစောသည် သူ့အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း တွေးနေထေး
နေသည်။ စိစိ ဝင်လာသည်ကို သတိမပြုမိ။ စိစိက ခြေဖော့နင်းလာပြီး
အစော၏ခါးကို နောက်မှ သိမ်းဖက်လိုက်သည်။

“အို...”

အစော လန့်သွား၏။ စိစိမှန်းသိတော့မှ-

“လန့်သွားတာပဲ”

“ဒီလောက်လေးနဲ့များ အရမ်းလန့်သွားရသလား”

အစောက အရှက်ပြေရယ်၍-

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တာပေါ့”

စိစိက အစောကို အကဲခတ်သလို ကြည့်၍-

“ခုနု အစောကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု စိတ်ကူးယဉ်နေသလိုပဲ”

“တို့ဘဝက စိတ်ကူးယဉ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး

စိစိရယ်”

“အမယ်လေး... အစောရယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်တာများ အဆန်းမှတ်
လို့”

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုကတည်းက လက်တွေ့ဘဝနဲ့ နည်းနည်း
တော့ ကင်းကွာသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အစောကလည်း အတွေးခေါင်လိုက်တာ”

အစော သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး-

“ဘဝပေး အခြေအနေအရ အတွေးခေါင်ထားမှ တန်ကာကျ
မယ်လေ၊ တို့မှာ မိဘတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခု ကြီးကြီးသွယ်တို့က

ကျောင်းဆက်ထားပေးလို့သာ တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ခွင့်ရတာ မဟုတ်လား၊
ဘွဲ့ရပြီးရင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး နေသွားရဦးမှာ”
စိစိက တစ်စုံတစ်ခု ထပ်ပြောမည်ပြုစဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်ငွေယုံ
က လှမ်းခေါ်သည်။

“အစောရေ... ကိုမောင်မောင်ထူး ရောက်နေတယ်ဟေ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ”

အစော ထရပ်ပြီး အကျီအောက်နားကို သပ်ရပ်အောင် ဆွဲချသည်။

အပြင်သို့ ထွက်မည်အပြု-

“အစော”

စိစိက လှမ်းခေါ်ပြီး ပြုံးစိစိလှုပ်၍-

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်တာတွေဟာ တကယ်
ဖြစ်လာတတ်တယ်နော် အစော”

အစော တစ်ချက်တွေ့သွား၏။ ပြီးမှ အနည်းငယ်ပြုံးပြီး ထွက်သွား
သည်။

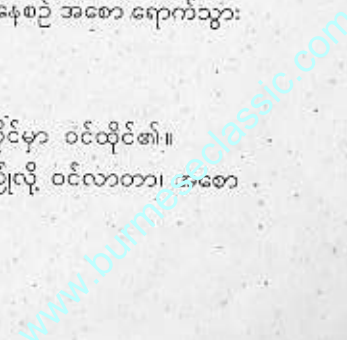
“နေပါစေ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဝယ်ခိုင်းမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် အပြန်
ကျမှ ဆိုင်မှာဝင်သောက်သွားပါ့မယ်၊ ဆိုင်မှာဆိုတော့ စိတ်ကြိုက်မှာလို့
ရတာပေါ့”

ဟု မောင်မောင်ထူး ဒေါ်ငွေယုံကို ပြောနေစဉ် အစော ရောက်သွား
သည်။

“ဘယ်ကလုည့်လာလဲ အစ်ကိုလေး”

ပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ဒီဘက်ကို ကိစ္စရှိလို့လာရင်း လမ်းကြိုလို ဝင်လာတာ၊ အစော
ဘာများလိုသေးလဲလို့ လာမေးတာ”

“မလိုပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”
“ကျောင်းတက်ရတာကော အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ပြေပါတယ်”

မောင်မောင်ထူးက ဒေါ်ငွေယုဘက်လှည့်၍-
“ကျွန်တော်တို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အဲဒါ ညီမလေး တစ်ယောက် လိုချင်နေတာကြာပြီ၊ အခု အစော ရောက်လာတော့ ညီမလေး တစ်ယောက်ရသလို သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်နေရတာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့”

“အေး... အေး၊ ကောင်းပါတယ်ကွယ်”
ဒေါ်ငွေယုက အလိုက်သင့် ပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ‘မသိရင် ခက်မယ်’ ဟု ရေရွတ်သည်။ ဝေခွဲရလည်းခက်နေသည်။ အစော ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ရှိသည်။ ခုလို စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ထား တာကလည်း မောင်မောင်ထူးတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်လက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရမလား၊ ထထွက်သွားပြီး ရှောင်ပေးရ မလား။

မောင်မောင်ထူးကတော့ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန် မရှိ။

“ကိုကြီးက မုန့်ဖိုးတွေ ဘာတွေကော လောက်အောင် ပေးရဲ့လား”
အစောကို မေးသည်။

“ပေးပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“အင်း... ပေးတယ်ဆိုပေမဲ့ လူပျိုကြီးက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ တိုင်းထွာ ပေးမှာပေါ့”

ပြောရင်း ခါးကြားမှာတုံးလာသည့် သားရေအိတ်ကလေး ဆွဲထုတ်ပြီး ငါးရာတန်နှစ်ရွက် ယူသည်။

“အစော သုံးချင်တာရှိရင် သုံးရအောင် ယူထား၊ ကိုကြီးတော့ သွားမပြောနဲ့နော်”

အစောကို လှမ်းပေးသည်။ အစောက မယူဘဲ-

“အစောမှာ ဘာမှသုံးစရာမရှိပါဘူး”

“သုံးစရာမရှိလည်း စုထားပေါ့၊ ကျောင်းပိတ်လို့ ရွှေတောင်ပြန်တဲ့ အခါ ဟိုက အဒေါ်အတွက် လက်ဆောင်လေးဘာလေး ဝယ်သွားလို့ရတာ ပေါ့၊ ရော... ရော... ယူပါဟ၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို ငွေပို လေးရှိမှဖြစ်မှာ”

မောင်မောင်ထူးက အတင်းပေးနေသည်။ အစောက-

“ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကိုသာ ပေးထားလိုက်ပါ၊ အစောလိုတော့ တောင်းသုံးပါ့မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ရော... ဒေါ်ဒေါ်ပဲ သိမ်းထားပေးပါ”

ဒေါ်ငွေယုကို လှမ်းပေးသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဦးမယ်၊ အစော အစ်ကိုလေး ပြန် မယ်”

အစောက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မောင်မောင်ထူး ထရပ်ပြီး-

“ဪ... နောက်အပတ် အိမ်ကိုလာရင် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ကျွေးဦးနော်”

မောင်မောင်ထူးက ဒေါ်ငွေယုကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော စိစိက ခုမှထွက် လာပြီး အစောဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါတို့ကျတော့ တစ်ခါမှ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်မကျွေးဘူး”
ဟု ပြုံးစေ ပြောလိုက်၏။

“ဒါကလည်း ကံကလေးက လိုက်နေလို့နဲ့ တူပါရဲ့ မမသွယ်ရယ်၊ သမီးတို့အဖေရှိစဉ်က ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေရဲ့ ကြည့်ရှု စောင့်မမှုလည်း ပါပါတယ်၊ ဒါတောင် တချို့က မိန်းမတစ်ယောက် ဦးဆောင်တဲ့ လုပ်ငန်းဆိုပြီး မထီလေးစား လုပ်ချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်”

သမီးဖြစ်သူဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး-

“ဒါကြောင့် ခင်လည်း စိတ်ချရတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်တွေ့ရင် လုပ်ငန်းကိုလွှဲထားပြီး ဘုရားတရားဘက် အာရုံစိုက်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာကလည်း တယ်ဦးနှောက် မြောက်ရတာကိုး၊ မမသွယ်တို့က တော်သေးတယ်၊ သားတွေရှိနေတော့ မျက်နှာလွှဲထားလို့ရတာပေါ့”

“မမသွယ်တို့က ကံကောင်းပါတယ်”

“အမယ်... ခင်လည်း ကံကောင်းတာပဲ၊ သမီးချောလေး ရထားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ သမီးကကော ခင်လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်မကူဘူးလား”

“အမယ်လေး၊ သမီးက စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ဝါသနာမပါဘူးတဲ့၊ ဒါလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးက လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်ဆံရတာ မဟုတ်လား၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်နဲ့ မသင့်တော်ဘူးထင်တာပဲ”

“ဒါဆို သမီးက ဘာဝါသနာပါလဲ”

မမြင့်ဖြူက ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးကပင် ဝင်ဖြေသည်။

“သူလား၊ သို့မွေးထိုးတယ်၊ အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ကဘားနားဆိုလား ပန်းအလှပြင်တာတဲ့၊ အဲဒါတွေပဲ”

“အဲဒါ ချီးကျူးစရာပေါ့၊ ခုခေတ်မှာ ဒီလို ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနပ်ကလေးမျိုး သိပ်ရှားနေပြီ ခင်ရဲ့”

မမြင့်ဖြူမှာ ချီးကျူးခံရသဖြင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားသည်။ အစောက အအေးပုလင်းများကို ယွန်းဖန်းနှင့်ထည့်လာပြီး စားပွဲ

(၅)

ဦးထင်သည် ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် နိုင်ငံခြားဖြစ် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်မှာထိုင်၍ စာဖတ်ရင်း စကားဝိုင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ လှမ်းအကဲခတ်နေသည်။

ဒေါ်သွယ်သည် အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောနေ၏။ စကားဝိုင်းကို သူကသာ တောက်လျှောက် ဦးဆောင်နေ၏။ ဧည့်သည်ဖြစ်သော ဒေါ်ခင်မကြီးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြုံး၍နားထောင်နေသည်။

ဒေါ်ခင်မကြီး၏သမီး မမြင့်ဖြူကတော့ လူကြီးတွေ ပြောစကားထဲမှာ ရယ်စရာပါလျှင် ဣန္ဒြေရရ လိုက်ရယ်သည်။ ကျန်အချိန်များတွင် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်၊ ဒေါ်ခင်မကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။ နံရံမှာ ယှဉ်လျက်ချိတ်ထားသော မောင်မောင်ဦးနှင့် မောင်မောင်ထူးတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ခင်တို့များ မုဆိုးမသာဆိုတယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်နေတာ၊ ခုဆိုရင် ခင်တို့ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက အအောင်မြင်ဆုံး ကုမ္ပဏီစာရင်းထဲမှာ ပါနေပြီမဟုတ်လား၊ ဒါ ချီးကျူးစရာပေါ့”

ဒေါ်သွယ်က ပြောသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးက-

ပေါ် ချပေးသည်။ မမြင့်ဖြူကို ဖျတ်ခနဲ မသိမသာကြည့်ပြီး ခပ်ယိုယို ပြန်ထွက်သွား၏။

ဒေါ်ခင်မကြီးက အစောကို အကဲခတ်သလို လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ-
“သူလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ချစ်စရာလေးပဲ”

“ဪ... သူက မမသွယ်တို့ ရွှေတောင်က ရက်ကန်းစက် စာရင်း ကိုင်လုပ်တဲ့ ကိုသက်နဲ့ရဲ့ သမီးလေ၊ သူ့အဖေရော အမေရော ဆုံးရှာလို့ မမသွယ်တို့ကပဲ တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားတာလေ”

ဒေါ်ခင်မကြီးက ခဏမျှ စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး-

“ဪ... ဟုတ်လား၊ သူက ဒီမှာနေပြီး ကျောင်းတက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာမှာပဲ အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားထား ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ကလေးမလေးက လိမ္မာရေးခြားရှိပါတယ်၊ အလိုက် လည်း သိတတ်တယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်ကိုလာပြီး ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း အန်တီအတွက် အဖော်ရအောင် အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထား လိုက်ပါလား၊ သူ့ကြည့်ရတာ ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေး”

မမြင့်ဖြူက ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်သွယ်က မျက်လုံးပင့်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်း လေသံနိမ့်၍-

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရဲ့၊ အိမ်မှာက သားလူပျိုတွေရှိနေတာ၊ ဘယ် သင့်တော်ပါ့မလဲ”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ”

ဟု ဒေါ်ခင်မကြီး ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်သွယ်က ဆက်၍-

“သမီးမွေးထားတဲ့ လူမှသာ စိတ်ပူရတာ မဟုတ်ဘူးခင်ရဲ့၊ သား သောကကျားလေး မွေးထားတဲ့လူလည်း မသင့်တော်တာနဲ့ ဖြစ်သွားမှာ ခိုးရိမ်ရတာပဲ”

ဒေါ်ခင်မကြီးက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ကျေနပ်ပြီး မသိမသာ ပြုံးသည်။

ဦးထင်သည် စာဖတ်ရင်း နားစွင့်နေရာမှ စကားပိုင်းဘက် တစ် မျက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်သွယ် စကားလမ်းကြောင်းနေတာကို ရိပ်မိ သည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးက ကျေနပ်လက်ခံပုံရခြင်းကိုလည်း သိလိုက်သည်။ သူတို့ချင်းတော့ ဟုတ်လို့ပဲဟု တွေးပြီး ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ကို ဘေးမှာချ၊ အညောင်းဆန်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သွယ်က စကားအရှိန်ကို မြှင့်တင်နေသံ ကြားရသည်။

“သားကြီးကတော့ သူ့အလုပ်ထဲပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာဆိုတော့ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ဟိုအငယ်ကောင် မောင်မောင်ထူးအတွက်ပဲ စိတ်ပူရတာ၊ ဒီကောင်က လူချောလူသွက် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်မကြီး ခေါင်းညှိတတ်သည်။ ဒေါ်သွယ်က မမြင့်ဖြူဘက်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီး-

“အဲဒါ သင့်တော်မယ့်သူတွေ့ရင် နေရာချပေးလိုက်မလား၊ စိတ်ကူး တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုထင်”

ပြောရင်း ဦးထင်ဘက် လှည့်မေးလိုက်၏။ ဦးထင်မှာ နေရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တော့။ အိမ်အပြင်ဘက် ခြေတစ်လှမ်းလောက် ထွက်ပြီးနေပြီ။ ဒေါ်သွယ် ၏ အသံကိုကြားမှ တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြန်လှိုက်ကြည့်ပြီး-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဟဲ... ဟဲ”

ဟုပြောပြီး ရုတ်ခြည်း ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒေါ်သွယ်မှာ ကြောင်အမ်း အမ်းဖြစ်နေရာမှ တံခါးပေါက်ဘက်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ပြီးမှ ဒေါ်ခင်မကြီးတို့ဘက်လှည့်၍ သွားဖြဲပြလိုက်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နံရံမှာချိတ်ထားသော မောင်မောင်ထူး၏ ဓာတ်ပုံ ကို မမြင့်ဖြူက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အစောသည် ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

အတန်းချိန်ပြီးသွားသဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ကျောင်းဝင်းထဲက ထွက်
အလာ အင်းလျားလမ်းပေါ်မှာ ရပ်ထားသည့် ကားကိုမှီ၍ ရပ်နေသော
မောင်မောင်ထူးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ထူးသည် အစောရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော်
လည်း နေကာမျက်မှန် တပ်ထားသဖြင့် အစောကို မြင်မမြင် မသိနိုင်။
ကျောင်းသူတစ်ယောက်ယောက်ကို လာစောင့်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။
ထို့ကြောင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရှောင်ထွက်သွားမည်အပြု မောင်
မောင်ထူး က ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဆီတန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။
အနားရောက်သောအခါ မောင်မောင်ထူးက နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်
သည်။

“အစ်ကိုလေး ဘယ်ကိုလာတာလဲဟင်”

အစောကစပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“အစောကို လာစောင့်နေတာ”

“အစောကို...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဒီဘက်လာရင်း အစော ကျောင်းဆင်း
လောက်ပြီဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

“ဟင်... အစော့ရဲ့ အတန်းချိန်ကို အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုလုပ်သိ
တာလဲ”

မောင်မောင်ထူး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ဒီလိုပေါ့၊ အစ်ကိုလေးလည်း အိကိုကျောင်းသားဟောင်းပဲဟာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကိုလေး”

“မရှိပါဘူး၊ အစော့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမလို့”

“အစော့အတွက်များ သက်သက် ဒုက္ခရှာလို့ အစ်ကိုလေးရယ်”

အစောက အရိုးခံလေသဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကဲ... လာ”

မောင်မောင်ထူးက ဦးဆောင်၍ ကားဆီလျှောက်သွားကြသည်။
မောင်မောင်ထူးက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ အစော ကားထဲဝင်ထိုင်
လိုက်စဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျောင်းသူတချို့က လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်နေ
ကြကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ အရပ်ထဲက သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကိုသို့ ဝတ်စားထားသော အစော့ကို သားနားချောမောသော မောင်မောင်ထူး
လိုလူက သိန်းဆယ်ဂဏန်းကျော်ကျော်တန်သော ဓူပါလီမိတက်ကားနှင့်
လာကြိုသဖြင့် ထူးခြားနေဟန်တူသည်။

မောင်မောင်ထူးက ကားကို ဦးတည်ရာအတိုင်း မောင်းထွက်သည်။
ထို့နောက် မြေနီလမ်းအတိုင်း အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။
“ဟင်... အစ်ကိုလေး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အစောက မေးသည်။

“အစော့ကို တုတ်ခုကျွေးမလို့၊ အင်းလျားကန်စပ်မှာ ဘူးသီးကြော်
ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အစော မဆာပါဘူး၊ ပြီးတော့ ခုချိန်စားလိုက်ရင် ထမင်းမစားနိုင်
တဲ့ နေဦးမယ်”

မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍ ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။ ကားကို ကုန်း
စောင်းကလေးအတိုင်း မောင်းတက်ပြီး အင်းလျားကန်စပ်ဘက်သို့ လိုမ့်
စပ်ပီးသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်၏။ အစော့ဘက်လှည့်
ကြည့်ပြီး-

“အစော”

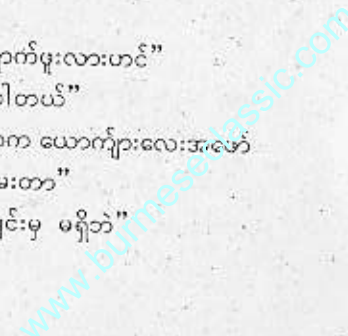
“ရှင် အစ်ကိုလေး”

“အစော ဒီအင်းလျားကန်စပ်ကို ရောက်ဖူးလားဟင်”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တော့ ရောက်ဖူးပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အစ်ကိုလေးမေးတာက ယောက်ျားလေးအဖော်
ကန်ယောက်ယောက်နဲ့ ရောက်ဖူးလားလို့ မေးတာ”

“အစော့မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမှ မရှိဘဲ”

“ဒါဆို အစ်ကိုလေးနဲ့လာတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”
အစော ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့်-

“ဒါတော့ အစ်ကိုလေးက ခေါ်လာတာကိုး”

မောင်မောင်ထူး သဲ့သဲ့ရယ်ပြီး-

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျား- အစ်ကိုလေးရဲ့ အပြစ်ပါပဲ”

“အစ်ကိုလေးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

အစောသည် မောင်မောင်ထူးက သူ့အား ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့အချိန်မရအောင် မောင်မောင်ထူးက စကား အဆက်မပြတ် ပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကဲပါလေ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ အစ်ကိုလေး အစောကို မေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

အစောက မော့ကြည့်သည်။

“အစော ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ မှတ်မိတတ်သလား”

အစော မဆိုစလောက် သက်ပြင်းချပြီး-

“တချို့ဟာတွေတော့ မှတ်မိပါတယ်”

“ဆိုလို့ အရိုက်ခံရတဲ့အကြောင်းတွေလား”

အစော ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကိုလေး ဆယ်တန်းဖြေပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ရွှေတောင်

ကို လာလည်တာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက တစ်ရက်မှာ အစ်ကိုလေးတို့ ထမင်းစားနေတုန်း အစောက ယပ်ခတ်ပေးနေရင်း နှာချေလိုက်တယ်လေ၊ ဦးလေးဦးသက်နံက အစောကို ရိုက်မယ်လုပ်ရော၊ အစ်ကိုလေးက အစောကို မရိုက်ပါနဲ့ဦးလေး ရယ် ဆိုပြီး ဝင်ဆွဲလိုက်လို့ အစော အရိုက်မခံရဘဲ သက်သာသွားတာကော မှတ်မိသေးလား”

အစောက သွားပေါ်သွားလောက်အောင် ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ် သည်။

“အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုလေး ဝင်ကယ်လို့ အစော အရိုက်မခံရတဲ့ အတွက် အစ်ကိုလေးကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“တင်ပါတယ်”

မောင်မောင်ထူးက ကျေနပ်ပြုံးပြုံးပြီး-

“အခု အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ အစောရဲ့”

“ဘယ်လိုဆပ်ရမှာလဲ အစ်ကိုလေး”

မောင်မောင်ထူးက အစောကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“အစ်ကိုလေးရဲ့အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲပေါ့”

“ရှင်...”

အစော မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။ ဒီလိုပြောလာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့် ဖူး။ ခုနားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရတာတောင် အစ်ကိုလေး နောက်နေတာလို့ ထင်မိသေး၏။ မောင်မောင်ထူးက အင်းလျားကန်ဘက် ငေးကြည့်ရင်း-

“ဟုတ်တယ် အစော၊ အစ်ကိုလေး အစောကို ချစ်နေမိပြီ”

“အို... အစ်ကိုလေးကလည်း”

“အစ်ကိုလေးကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“အစောကို အိမ်ပြန်ဖို့ပေးပါတော့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစော ပြန် ပါရစေတော့”

အစောက အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောသည်။ မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းငုံ့ မနေသော အစော၏ပန်းကို လှမ်းကိုင်မည်ပြုပြီးမှ မကိုင်တော့ဘဲ လက်ကို ပြည့်ပြည့်ချင်း ပြန်ရပ်၏။ ထို့နောက် လှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့်-

“အင်းပေါ့လေ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစော အုံ့ပြုပြီး အဖြေရ

မက်နေမှာပေါ့၊ ချက်ချင်းအဖြေပေးရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ အေးအေး မေးမေး စဉ်းစားချင်စဉ်းစားပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ အခု အစ်ကိုလေး ပြောမနေတာဟာ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုလေး

ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ အစော ယုံစေချင်တယ်”

ဘုရား... ဘုရား... အစ်ကိုလေးဟာ တကယ်ပဲ ရည်းစားစကား ပြောနေတာပါလား။ ခုမှပင် မိမိသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ အင်းလျားကန်စပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာပါလားဟု တွေးမိပြီး အစော ကြက်သီးထသွားမိ၏။
အင်းလျားရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေညှင်း အေးအေးကလေးလည်း ဝေဝေဝေရောက်လာသေးတာကိုး။

(၆)

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတည်ရှိရာ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ လူငယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လက်ဆွဲအိတ်ကိုကိုင်ပြီး နောက်မှ လိုက်လာသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် လှေကားမှ တက်မည်ပြုပြီးမှ ကုမ္ပဏီဆိုင် ဖုတ်ကို တစ်ချက် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ခိုချေးများ စပနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူငယ်ဝန်ထမ်းဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ဆိုင်းဘုတ် ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထို့နောက် လှေကားပေါ် ဆက်တက်သွားသည်။

လူငယ်ဝန်ထမ်းကလေးက ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားပြီး မျက်လက်သုတ်ပဝါတစ်ပိုင်း ဖြတ်ယူလာသည်။ ခိုချေးများကို ပြောင်စင်ကာ ခုတ်လိုက်၏။ နောက်ဆိုလျှင်ဆိုင်းဘုတ်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုပြီး ကာဝန်တစ်ခု သူ့မှာတိုးလာပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ဦး ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ အပြင်ခန်းတွင် ဖာရင်းကိုင်း တစ်ယောက်၊ လက်နှိပ်စက် စာရေးတစ်ယောက်နှင့် အတွင်းရေးမှူးအမျိုးမျိုးတို့ စားပွဲတစ်လုံးစီဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။

အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီ။ အသားညိုညို ပိန်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်၏။ သူ့ရုပ်ရည် သူ့ပုံပန်းဖြင့် အတွင်းရေးမှူးနေရာ ရခဲ့သည်မှာ အလွန်ကံကောင်းသည်။ မောင်မောင်ဦးမို့လို့သာ သူ့ကိုခန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် အရည်အချင်းကတော့ အလွန်ပြည့်ဝသည်။ အချက်အလက် တော်တော်များများကို မှတ်စုစာအုပ် ပြန်မလှန်ဘဲ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် စွတ်ပြနိုင်သည်။ အကင်းလည်းပါးသည်။

မောင်မောင်ဦးက စာရင်းကိုင်၏ ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး-
“အခွန်ဦးစီးဌာနကို တင်ရမယ့်စာရင်းတွေ ပြီးပြီလား”
ဟု မေးသည်။ စာရင်းကိုင်က မတ်တတ်ထရပ်ပြီး-
“ပြီးခါနီးပါပြီဇရာ”

“ဒီနေ့အပြီး လုပ်ထားလိုက်၊ နောက်ဆုံးအသုတ် ရောင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဒီနှစ်စာရင်းထဲ မထည့်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”
မောင်မောင်ဦးက အတွင်းရေးမှူးဘက်လှည့်ပြီး-
“ဘာထူးခြားသေးလဲ”
“ရွှေမားမ ကော်ဖီမာရှယ်ကုမ္ပဏီက ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဆရာကိုမောင်မောင်ထူးနဲ့ စကားပြောဖို့ ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်”
မောင်မောင်ဦး ငါခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

မောင်မောင်ထူးသည် ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေရသဖြင့် ပျင်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့က ခုလို နေ့တတ်သူမဟုတ်။ လွှပ်လွှပ်ရှားရှား သွားလာနေရမှ နေသာထိုင်သာရှိသည်။ မောင်မောင်ဦးက မင်းရုံးခန်းမှာ စောင့်နေဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ တော်တော်နှင့် ပြန်မလာ။

ထို့ကြောင့် မ နေ့ညက ဖတ်လက်စ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ တာရာမင်းလေး၏ ‘ပန်းခေတ်က လမ်း’ အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ဦးက အလုပ်ချိန်အတွင်း ဝတ္ထုဖတ်တာတို့ ဘာတို့ကို မကြိုက်။ ဒါ အစိုးရအလုပ် မဟုတ်ဘူးဟု ငေါ့သလိုလို မာန်သလိုလို ပြောတတ်သည်။ စာအုပ်ကို မောင်မောင်ဦး မမြင်အောင် ဝှက်ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်ထူးက အတွင်းရေးမှူး အစ်မကြီးကို ပိုင်အောင် ကပ်ပေါင်းထားသည်။ အစ်မကြီးကလည်း နားလည်မှုရှိ၏။ တော်ရုံတန်ရုံ အလုပ်ဆိုလျှင် မောင်မောင်ထူးကိုယ်စား လုပ်ပေးတတ်သည်။

အခုလည်း မောင်မောင်ဦး ရုံးခန်းထဲဝင်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိမပေးသည့်အနေဖြင့် စကားပြောရာမှာ အတွင်းခန်းမှကြားအောင် လေသံကို မှုပ်ရှဲ ပြောသည်။

မောင်မောင်ထူးမှာ ဝတ္ထုကောင်းခန်း ရောက်နေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားပြီး ရုတ်တရက် သတိမပြုမိ။ မောင်မောင်ဦး ဝင်လာတာ ရိပ်ခနဲမြင်မှ အောက်မှာ အဆင်သင့်ခံထားသော မိုင်ကိုပိတ်၍ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖုံးလိုက်ရသည်။ အချိန်မီရုံကလေးပင်ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ဦးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း-
“မင်း ဘာလုပ်နေသလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်၏။ မောင်မောင်ထူးသည် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်း မသိဘဲ “ဟို... တာရာမင်း... အဲ...” လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။
“ဘာ... ဘာတာရာလဲ”

မောင်မောင်ဦးက ထပ်မေးသည်။ မောင်မောင်ထူး ပြောမိပြောရာ-
“ဟို... ဟိုဟာလေ၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟို... ဒီမှာ ကားတွေ သိပ်များလာပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း တက္ကစီကားတွေ ရှိနေတော့ တာယာတွေ လိုအပ်လာပြီလေ၊ အဲဒါ နိုင်ငံခြားက တာယာတွေ သွင်းရင်ကောင်းမလား စိတ်ကူးမိလို့”

သူက ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောလိုက်သော်လည်း မောင်မောင်ဦးက-
“အေး... မင်းအကြံ မဆိုဘူးကွ၊ နိုင်ငံခြားက ကုမ္ပဏီတို့ ခုခုနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ရမယ်”

မောင်မောင်ထူးမှာ ရယ်ချင်လာသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာဆီ ထထွက်လာပြီး ရေခဲရေပုလင်း ထုတ်သလိုလုပ်ရင်း ကျိတ်ရယ်လိုက်ရ၏။

“ဟေ့... ဒါနဲ့ ငါ့ဆီဖုန်းလာတယ်ဆို ဘယ်ကလဲ”

မောင်မောင်ထူး ရေခဲရေပုလင်း ထုတ်ယူ၍ မောင်မောင်ဦးဆီ လျှောက်လာပြီး တစ်ခွက်ငဲ့ပေးသည်။ ပြီးမှ-

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ဟောင်ကောင်က မစ္စတာ လင်လျောင်တန် ရောက်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကိုကြီးနဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါမှာထားတဲ့ ဆန်ပြုတ်အခြောက်ခံစက်ကိစ္စ ဖြစ်မှာပဲ”

မောင်မောင်ထူးသည် ရေခဲရေကို ပုလင်းလိုက် မော့သောက်မည်ပြုနေရာမှ-

“ဗျာ... ဆန်ပြုတ်အခြောက်ခံစက်”

“အေးလေကွာ၊ တို့ဆီမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ အသင့်စားသုံးနိုင်တဲ့ ခေါက်ဆွဲခြောက်၊ ကြာဆံခြောက် အထုပ်တွေလိုပေါ့၊ ငါ့စိတ်ကူးက ဆန်ပြုတ်ကို အခြောက်ခံပြီး ကျကျနန မက်ကင်ထုပ်ရောင်းဖို့ပဲ၊ ရေခွေးထဲ ဖောက်ထည့်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ဆန်ပြုတ်ဖြစ်သွားမယ်၊ လူမမာတွေ အတွက်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အင်း... ကိုကြီးကတော့ တကယ့် စီးပွားရေး ပါရမီရင်ပါပဲ”

မောင်မောင်ထူးက ပင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးမှ ဖြတ်ရိုက်ဖို့လမ်းစပျိုးလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ မောင်မောင်ဦးက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ခပ်မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စ အောင်မြင်သွားတဲ့အခါ ကော်ဖီမစ်တို့ ဘာတို့လို ငါးပိရည်မစ် ဆိုပြီး ထုတ်ရင်ကောင်းမယ် ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦး မျက်မှောင်တွန့်သွား၏။ မောင်မောင်ထူး သူ့ကို နှိပ်လိုက်ပြီဆိုတာ သိသည်။ သို့ရာတွင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး-

“လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရမှာပဲကွ၊ ခုချိန်မှာ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ စင်ကာပူမှာဆိုရင် တို့ဆီက စိမ်းစားငါးပိလိုဟာမျိုးကို သွားတိုက်ဆေးဘူးနဲ့ ထည့်ရောင်းတာတောင် ပိုကယ်၊ စားချင်တဲ့အခါ ညှစ်ထုတ်လိုက်ရုံပဲ၊ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေသလဲ”

မောင်မောင်ထူး အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ စီးပွားရေးမှာ ကိုယ်က ခြေတစ်လှမ်းဦးနေဖို့ လိုတာပေါ့လေ၊ အဲဒါနဲ့ ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို အပြင်တွေ ဘာတွေ ခိုင်းစရာရှိသေးလား”

မောင်မောင်ဦး စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“မရှိပါဘူးကွာ၊ မင်း ဒီမှာပဲစောင့်နေဦး၊ ငါ မစ္စတာလင်လျောင်တန်နဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး အံ့ဆွဲဖွင့်၍ စာရွက်စာတမ်းများရှာသည်။ စက်ပစ္စည်း နုပူကက်တလောက်တွေ စုတွဲထားသော ဖိုင်ကိုထုတ်ယူသည်။ ဆေးတံ၊ ဓားဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုယူပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

မောင်မောင်ထူးက ‘သွား... သွား’ ဆိုသော သဘော လက်ဟန် မြဲဟန်နှင့် နောက်ကွယ်မှ လုပ်ပြသည်။

သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ ကိုကြီးက အပြင်ကို နှိုင်းလျှင် အစောဆီ ခဏဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

အစောကို မမြင်ရ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ ထူးဆန်းလှသည်။ မိမိသည် မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသူ အစိမ်း

ယက်သက် ကလေးမဟုတ်။ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့်တွေ့ဖူးသည်။ သူက သိပ်အလေးအနက် မထားခဲ့သည့်တိုင် သူ့ကို ကာစံဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေသူတွေ တော်တော်များများရှိ၏။ ဒီထဲမှာ လှယဉ်ကျေးမယ်တွေတောင် ပါသေးသည်။

ထိုစဉ်အခါများက မတုန်မလှုပ် နေနိုင်ခဲ့ပြီး ခု အစောနှင့်ကျမှ တယ်လိုများဖြစ်နေသတဲ့ မပြောတတ်။ ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ

သနားစဖွယ် အားငယ်သည့်အကြည့်ဖြင့် မျှတ်ခနဲကြည့်တတ်သော အစော၏
မျက်ဝန်းကလေးကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။
အဲဒါ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။

(၇)

ဟိုတစ်လောလေးကပင် မိမိ၏ ကံဇာတာ တက်လာပြီဟု တွေးမိသေးသည်။
ခုတော့ ကံဇာတာက တုတ်ထောက်ခုန်ဖို့ပင် ကြိုးစားနေပြီလား မသိ။
မောင်မောင်ထူးလို လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို ခံရသည်ဆိုသည်မှာ
မင်္ဂလာစုံတွဲထိ ဆယ်ကြိမ်လောက်ပေါက်တာထက်တောင် ပို၍ ကုသိုလ်ထူး
သည်ဟု ဆိုရမည်။

အမှန်စင်စစ် အစောသည်ငယ်စဉ်ကပင် မောင်မောင်ထူးကို ခင်မင်
ခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်က မောင်မောင်ထူးတို့ မိသားစု ရွှေတောင်ကို မကြာ
ခဏ လာလည်ကြသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တွင် မောင်မောင်ဦးက
ငယ်ငယ်ကတည်းက ခပ်တည်တည်နေတတ်သည်။ အစောကို စကားတောင်
လေးငါးခွန်းထက် ပိုပြောတာမဟုတ်။ အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံသည်
ဟု အစောက ထင်သည်။ မောင်မောင်ဦး စိတ်ဝင်စားတာက ရက်ကန်း
လုပ်ငန်းသာဖြစ်၏။ အားလျှင် စက်ထဲသွားပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ဟိုမေး
ဒီမေး လုပ်တတ်သည်။

မောင်မောင်ထူးကျတော့ အစောကို အရောတဝင် ဆက်ဆံတတ်
သည်။ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ်နှင့် စတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ အစောကို
လမ်းပြလုပ်ခိုင်းပြီး ရွှေတောင်မြို့အနံ့ လျှောက်သွားတတ်သည်။ တစ်ခါ

တလေ စက်ဘီးကယ်ရီယာပေါ်မှာ အစောကိုတင်ပြီး ခေါ်သွားတတ်သည်။
တွေ့သမျှ ဆိုင်တွေမှာ မုန့်ဝယ်ကျွေးတတ်သည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက မောင်မောင်ထူးကို အစော ခင်မင်မိသည်။
မောင်မောင်ထူးနှင့် လျှောက်လည်ရသည်ကို သာယာပျော်ရွှင်မိသည်။ ထို
စဉ်က သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ မိမိသာ မောင်မောင်
ထူးနှင့် မောင်နှမအရင်းဖြစ်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ခုတော့ နှမအဖြစ်မဟုတ်၊ မောင်မောင်ထူးက ချစ်သူအဖြစ်တောင်
ကမ်းလှမ်းနေပြီ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး အထိတော့ သူ တစ်ခါမှတောင်
မစဉ်းစားမိဖူးပါ။ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်မိခဲ့ဖူးပါ။

အစ်ကိုလေး မောင်မောင်ထူးအပေါ် သူ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ သို့
ရာတွင် သူ့အဖို့ စဉ်းစားစရာတွေက အများကြီး။ အဆင့်အတန်းချင်းက
ကွာလွန်းလှသည်။ သင်္ချာသဘောနှင့် တွက်မည်ဆိုလျှင် အဆပေါင်း
တစ်ထောင်မက ကွာခြားနိုင်သည်။

နောက်တစ်ခုက မိမိနှင့် မောင်မောင်ထူးကို ဘာကြီးတို့၊ ကြီးကြီး
သွယ်တို့က လုံးဝသဘောတူမည်မဟုတ်။ အစ်ကိုကြီး မောင်မောင်ဦးဆိုလျှင်
ပိုတောင်ဆိုးလိမ့်ဦးမည်။ အစ်ကိုကြီးသာ သိလိုကတော့ မိမိကို ချက်ချင်း
ရွှေတောင်ပြန်ပို့လိုက်မလား မသိ။

အရေးအကြီးဆုံးတစ်ချက် ရှိသေးသည်။ မောင်မောင်ထူး ရည်းစား
များသည်ဟု သတင်းကြီးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အစ်ကိုလေးသည် ချမ်းသာသော
မိန်းကလေးများနှင့် တွဲရတာ ငြီးငွေ့လို့ အသစ်အဆန်းသဘော၊ အပျင်းပြေ
သဘော မိမိကို တွဲဖို့ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်လေသလား။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ရိုး
အမှန်ဆိုလျှင်တော့ အစ်ကိုလေးသည် တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူဟု
ဆိုရပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ ဟိုတစ်နေ့ကချစ်စကားပြောစဉ် အစ်ကို
လေး၏ မျက်လုံးများထဲ၌ မိမိကို အမှန်တကယ် မြတ်နိုးသည့် အရိပ်
အယောင်များ မြင်ခဲ့ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

* * *
သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ဗေဒင်သဘောအရ နိမိတ်ယူပြီး ပြောမည်ဆိုလျှင် အစော၏ ကံဇာတာမှာ
အတက်ဘက်ကို ပြနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ခုပဲကြည့် ဒေါ်သွယ်သည်
သူ့လက်အောက်ကို ရောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာ အစောက ဒေါ်သွယ်၏
ပခုံးကို နှိပ်ပေးနေရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ -

ဒေါ်သွယ်က မှိန်း၍ခဲနေရင်း-
“စာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့လား အစော”
“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“စာကြီးစား ကြားလား၊ အစော ဘွဲ့ရတဲ့အခါကျရင် အလုပ်ကောင်း
ကောင်းရအောင် ကြီးကြီးသွယ် စီစဉ်ပေးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ... အဲ... ရပြီအစော၊ တော်ပြီ”

အစောက အနှိပ်ရပ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကဆင်းသည်။ ဒေါ်သွယ်က
ဇက်ကို ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်ရင်း အစောကို ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြသည်။
အစောက ခုတင်ဘေးမှာရှိသည့် ကြိမ်ကုလားထိုင် အဝိုင်းကလေးပေါ်မှာ
ထိုင်လိုက်၏။

“အေးဟဲ့ အစောရဲ့ လက်ကလေးက တော်တော်ပေါက်တာပဲ၊
တစ်ခါတည်း ပေါ့သွားတယ်၊ အင်း... ကြီးကြီးသွယ်တို့မလည်း အိမ်ဖော်
ကောင်းကောင်း မရတာ တော်တော်ဆိုးတယ်၊ လက်ကသုံးတောင်ငှေးခိုင်းဖို့
မရှိဘူးပေါ့”

အစောက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒေါ်သွယ်က စကားဆက်သည်။

“ဟိုတစ်ခါ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတုန်းကလည်း ဟိုဘက်ခြံက
အလုပ်သမားကောင်လေးနဲ့ကြိုက်၊ လိုက်ပြေး၊ ပြဿနာတွေ လိုက်ရှင်းရနဲ့
တစ်ခါတည်း အလုပ်ကိုရှုပ်သွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကြီးကြီးသွယ်လည်း အိမ်ဖော်
ခပ်ငယ်ငယ်ဆို ခေါ်မထားရဲတော့တာပဲ”

အစောသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ရင်း ဒေါ်သွယ်အပေါ်
ကရုဏာသက်မိ၏။ ဒေါ်သွယ်မှာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာလှလည်း အနီး

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

ကပ် ခြေဆုပ်လက်နက် ပြုစုမည့်သူမရှိ ဖြစ်နေရှာသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အစော အနေဖြင့် လာပြီး ပြုစုပေးချင်ပါသည်။ ဒါကလည်း ဒေါ်သွယ်က ခေါ်ဦးမှ။

“သမီးမိန်းကလေးကလည်း မရှိဘဲကိုး၊ ဒါနဲ့ ဒီတစ်ခေါက် ကျောင်း ပိတ်လို့ အစော ရွှေတောင်ပြန်ရင် ဆယ်နှစ်သမီးလောက် ကလေးမတစ် ယောက်လောက် ရှာခဲ့စမ်းကွယ်၊ ကြီးကြီးသွယ် ကောင်းကောင်းမွေးမယ် လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးသွယ်၊ အခု အစောလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူလုပ်ပေးပါ့မယ်”

“အေး... အစောက အလိုက်သိတတ်တယ်လို့ မပုကလည်း ပြော ပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... သွားတော့၊ ကြီးကြီးသွယ် ခဏမှေးလိုက်ဦး မယ်၊ ဩော်... အစောရေ၊ ဘုရားပန်းတွေ လဲလိုက်စမ်းကွယ်၊ ညှော်ခန်းထဲ က ပန်းအိုးလည်း အသစ်လဲလိုက်”

အစောက ဒေါ်သွယ့်ခြေထောက်ပေါ် စောင်ပါးလေးလွှားပေးပြီး ထွက်သွား၏။ ဒေါ်သွယ်က အစော လုပ်ပုံကိုပုံကို ကျေနပ်သလို ပြုံး နေသည်။

အစောသည် ပန်းခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ နှင်းဆီအိုးတွေကြားထဲ လျှောက် သွားပြီး အပွင့်လှလှတွေရွေး၍ ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်၍ခူးသည်။

မောင်မောင်ထူးက အစောနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ကို ချောင်းနေခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲမှာ အစောတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖလေးနှင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ အစော၏ နောက်ဘက်မှာ ရပ်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ဟိတ်... မိပြီ”

အစော လန့်သွား၏။ လှည့်ကြည့်ပြီး မောင်မောင်ထူးကို မြင်သော အခါ စိုးရိမ်သလို အိမ်ဘက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အစ်ကိုလေးကို ဘာလို့ရှောင်နေတာလဲဟင်”

မောင်မောင်ထူးက မေးသည်။

“အစော ရှောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါလေ ရှောင်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှောင်ဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတွေ့ပြီ ပဲ”

ခဏဆိုင်းပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အစော အစ်ကိုလေး ဟိုနေ့ကမေးထားတဲ့ကိစ္စ”

အစောက အိမ်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး-

“ဘာကြီးတို့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူးနော် အစ်ကိုလေး”

“ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးတို့ အပြင်ထွက်သွားကြတာ တွေ့လိုက်သားပဲ ဟာ”

မောင်မောင်ထူးက အစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် နေရာရွှေ့ ယူသည်။ အစောက ဘေးစောင်းအနေအထား ပြန်ဖြစ်သွားအောင် မသိ မသာ ကိုယ်ကိုစောင်းလိုက်သည်။

မောင်မောင်ထူးက အစော၏ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး-

“ပြောလေ အစော၊ အစ်ကိုလေးကို မချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုလေး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

အစော ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှင်းဆီခက်မှ ဆူးကလေးများကို လက် နှင့် ပွတ်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“ဘာလဲ အစော၊ ထုံးစံအတိုင်း အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်း မတူပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကို အစ်ကိုလေး သိပြီးသားပဲ”

“အဆင့်အတန်းဆိုတာကို ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနဲ့ တိုင်းတာ လို့မရဘူး အစောရဲ့၊ ငွေဆိုတာ အရေအတွက် သဘောပဲ၊ အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး။ ပညာကိုသာ အရည်အချင်းလို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ နောက်သုံးနှစ် လောက်ဆိုရင် အစောလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတော့မယ်နော်၊ အဲဒီအခါမှာ အစောနဲ့ အစ်ကိုလေးနဲ့ ပညာအရည်အချင်း တူသွားပြီ၊ ဒါဆိုရင် အဆင့်အတန်းချင်းလည်း တူသွားပြီလို့ မပြောနိုင်ဘူးလား။”

“အခုလောလောဆယ်မှာတော့ အဆင့်အတန်းချင်းမတူသေးတာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား အစ်ကိုလေး။”

မောင်မောင်ထူး တွေ့၍စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ အစော ဘွဲ့ရလို့ အစ်ကိုလေးနဲ့ ပညာအရည် အချင်း အဆင့်တန်းချင်း တူသွားတဲ့အခါကျရင်တော့ အစ်ကိုလေးကို ချစ်နိုင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

အစော သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“အစ်ကိုလေးရယ် အစော ရန်ကုန်ကိုလာတာ ပညာရှာဖို့ပါ၊ ချစ်သူ ရှာဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ကြီးကြီးသွယ်တို့အပေါ် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်ချင်ဘူး။”

“ဘာ... အစ်ကိုလေးကိုချစ်မိရင် မေမေတို့ကို ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်မယ် ဟုတ်လား။”

“ကြီးကြီးသွယ်တို့က အစ်ကိုလေးနဲ့ အစောကို လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစ်ကိုလေး သိပါတယ်”

“ဒါ အစ်ကိုလေးရဲ့ တာဝန်ပဲ၊ အစော ပုရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အစောရဲ့တာဝန်က အစ်ကိုလေးကို ချစ်လားမချစ်ဘူးလား အဖြေပေးဖို့ပဲ”

အစောက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးများကိုသာ တို့ထိ ပွတ်သပ်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ထပ်မေးမည်အပြု...

သီရိသွေးစာအုပ်တိုက်

“အစော သွားတော့မယ်၊ တော်ကြာ ကြီးကြီးသွယ် နိုးလာရင် အစောကို မေးနေလိမ့်မယ်”

အစောက ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အစော... အစော”

မောင်မောင်ထူးက လှမ်းခေါ်၏။ အစော မဆိုစလောက် ခြေလှမ်း တဲ့ သွားသေးသည်။ ပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

မောင်မောင်ထူးက အစောနောက်ကို လိုက်မည်ပြုပြီးမှ မလိုက် တော့ဘဲ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ငုံ့နမ်းလိုက် သည်။

www.burmeseclassic.com

(၈)

လျှို့ဝှက်သည်းဖို စပိုင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလိုသာ ဒည့်ခန်းစားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲမှ နင်းဆီပန်းတွေကြားမှာ မိုက်ကရိုဖုန်း အသေးစားကလေး တပ်ဆင်ထားခဲ့လျှင် သူတို့ပြောသမျှ အစောအနေဖြင့် ကြားသိနိုင်မည် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မကြားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကောင်းတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီအစီအစဉ်ကို သဘော ကျတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကို မိန်းမပေးစားချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ဒါမှ ဒီကောင် ခြေငြိမ်သွားမှာ”

မောင်မောင်ဦးက ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်က ကျေနပ်ပြီးပြန် နေသည်။ ဦးထင်က မောင်မောင်ဦးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်သွယ်က-
“မောင်မောင်ထူးနဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုက်လို့ကတော့ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့ပြဲပဲ၊ လုပ်ငန်းချင်းကလည်း ဆက်စပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“မောင်မောင်ထူးကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး တိုင်ပင်သင့်တယ် ထင်တယ်”

ဦးထင်က ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်သွယ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး-

“အို... ဘာဖြစ်လို့ တိုင်ပင်ရမှာလဲ၊ မိဘက စီစဉ်တဲ့ကိစ္စကိုများ သားသမီးကို အစီရင်ခံနေရဦးမှာလား၊ ရှင်လည်း တိုင်းပညာဝန် လုပ်ခဲ့ဖူး

တဲ့လူပဲ၊ အထက်အရာရှိက လက်အောက်ငယ်သားကို အစီရင်ခံရတယ် ဆိုတာ ရှိခဲ့လို့လား”

ဦးထင်က လေအေးကလေးဖြင့်-

“ဒါကတော့ကွာ အထက်အောက် အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်မှ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တာကွ”

“တော်စမ်းပါ၊ အပိုတွေလျှောက်ပြောနေတယ်”

မောင်မောင်ဦးက အဖေနှင့်အမေကို သဘောကျသလိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေရာမှ

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေရာ၊ မောင်မောင်ထူးအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီကောင်က မိန်းကလေး ချောချောလှလှဆိုရင် ကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးပါ၊ မမြင့်ဖြူကို ဒီကောင် ကျိန်းသေကြိုက်မှာပဲ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ကြပါဦးကွာ”

“ကိုထင် ရှင် ဝင်မပါနဲ့”

ဒေါ်သွယ်က ငေါက်လိုက်၏။ ဦးထင်က တမင်တကာ ကြောက် ရသည့်ပုံစံမျိုး လုပ်ပြပြီး-

“ကဲ... ကဲ... မပါပါဘူးဗျာ၊ မပါပါဘူး”

မောင်မောင်ဦးက အဖေနှင့်အမေ ဒါမျိုးဖြစ်နေကျဆိုတာ သိသဖြင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပြီး-

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မေမေ၊ မမြင့်ဖြူတို့ဘက်ကကော ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး... မေမေက တီးခေါက်ကြည့်ပြီးပါပြီကွယ်၊ သူတို့ က သဘောတူလိုက်တာမှ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာ၊ မိန်းကလေးရှင်မို့ သူ့လို ဘက်က စကားစဖို့ ခက်နေတာ”

ဦးထင်က ဒေါ်သွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကိုကြည့်မနေမှန်း သေချာမှ ခေါင်းအနည်းငယ် ယမ်းလိုက်၏။

“ဟိုတစ်လောတုန်းကတော့ ဒေါ်ခင်မကြီးက ပြောသေးတယ်။ သူ့မှာ မိန်းမတန်မဲ့နဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေရတာ မလွယ်ဘူးတဲ့။ စိတ်ချရတဲ့သူတွေ့ရင် လုပ်ငန်းကိုလွှဲပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားချင်ပြီတဲ့။ ကဲ... အမိပွားကို စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒါ မောင်မောင်ထူးကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မေမေရာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။”

ဒေါ်သွယ်စကားကို မောင်မောင်ဦးက အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ထောက်ခံသည်။ ဦးထင်က ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ထရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်က မော့ကြည့်ပြီး-

“ကိုထင်... ဒါက ဘယ်လဲ”

ဦးထင် တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဪ... ဗိုက်ထဲက နည်းနည်းရစ်လာလို့ပါကွာ၊ အိမ်သာတက်မလို့။”

“ဘာ... ရှင်ဟာလေ၊ အရေးထဲမှာ အရာပေါ့၊ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောနေတာ မတွေ့ဘူးလား။”

“ငါရှိနေတော့ကော ဘာထူးမှာဖို့လို့လဲ၊ မင်းပဲ ရှင်ဝင်မပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါလည်း ငါပါခွင့်ရှိတဲ့ အိမ်သာထဲမှာပဲ သွားပါရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ဒေါ်သွယ် မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး-

“ခုလို ငေါတော့တော့ပြောတဲ့နေရာမှာတော့ ရှင်နဲ့ ရှင်သားနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ မောင်မောင်ထူးဟာ ရှင်သွေးပါနေလို့ ခုလို ပေတီပေကတ် ဖြစ်နေတာ”

“ဟေး... စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်၊ မောင်မောင်ထူးဟာ ငါ့သွေးပါတယ်ဆိုတော့ သားကြီး မောင်မောင်ဦးကတော့ ငါ့သွေးမပါလို့လား၊ အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းကိုတောင် မသကာစရာ ဖြစ်လာပြီ”

“ရှင်နော်... ရှင်”

ဒေါ်သွယ် ဒေါ်ကန်နေပြီ။ မောင်မောင်ဦးက ရယ်လိုက်ပြီး-

“ကဲပါ မေမေရယ်၊ ဖေဖေ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်သာတက်တာ တက်ပါစေ၊ ခုကိစ္စကလည်း မေမေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ရမှာ မဟုတ်လား။”

ဦးထင်က သွားနိုင်ပြီလားဟု ခွင့်တောင်းသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်စိပစ်ပြသည်။ ဒေါ်သွယ်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

ကားကို မှီ၍ရပ်နေသော မောင်မောင်ထူးကို မြင်သောအခါ အစော့ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ မောင်မောင်ထူးက ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အစော့သက်ပြင်းချပြီး မောင်မောင်ထူးရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အနေဖြင့် မောင်မောင်ထူးကို ရှောင်ထွက်သွားဖို့ မစွမ်းသာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မရှောင်ဘဲ နေချင်တာလားဆိုတာလည်း မသေချာ။

မောင်မောင်ထူးက ကားကို အင်းလျားကန်စပ်သို့ မောင်းသွားသည်။

“ကားထဲမှာ အိုက်ပါတယ် အစော့၊ ဟိုနားလေးမှာ ထိုင်ရအောင်”

ဟု မောင်မောင်ထူးက ပြောသောအခါမှာလည်း မငြင်းမီ။ သူ့အနေဖြင့် မောင်မောင်ထူးနှင့် စကားပြောရာမှာ နှုတ်မကျွမ်းမိဖို့သာ ကြီးစွာ သတိထားရမည်။

ကန်စပ်က သစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်ကြသည်။ မောင်မောင်ထူးက ခဏကြာအောင် စကားမပြောဘဲ အစော့ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ-

“အစော့ ငရုတ်သီးစားမလားဟင်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့စားရမှာလဲ အစ်ကိုလေး”

“ဪ...ကြက်တူရွေးတွေ စကားပြောတတ်လာအောင် ငရုတ်သီးများများ ကျွေးပေးရတယ် မဟုတ်လား၊ အစောလည်း စကားပြောတတ်လာအောင် ငရုတ်သီးကျွေးရ ကောင်းမလားလို့”

“အစောက ဘာပြောရမှာလဲ”

“အစ်ကိုလေးကို ချစ်တယ်လို့ပြောပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ အစ်ကိုလေးရယ်”

“အစောကလည်း မေမေတို့ကိစ္စ အစ်ကိုလေးတာဝန်ထားပါလို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တကယ်တော့ အစောနဲ့ အစ်ကိုလေး လက်ထပ်လိုက်ရင် မေမေတို့အတွက် ပိုကောင်းကောင်းဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ အစောကို အစ်ကိုလေးတို့ ကုမ္ပဏီမှာ အစ်ကိုလေးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလုပ်၊ ကိုယ့်မိန်းမဆိုတော့ အစစအရာရာ စိတ်ချသွားရပြီ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ”

မောင်မောင်ထူး စကားထဲမှာ ‘ကိုယ့်မိန်းမ’ဆိုတာ ပါလာသဖြင့် အစော ကြက်သီးထချင်မိသွား၏။ သို့ရာတွင် ဟိုတစ်ခါလို လေညင်းအေးအေးကလေးက တိုက်ခတ်မလာသေး။ ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။ အစောက ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်၏။ ဒါက အန္တရာယ်အကင်းဆုံး မဟုတ်လား။

မောင်မောင်ထူးက ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီး-

“အစော အစ်ကိုလေးရဲ့အချစ်ကို လက်ခံဖို့ ခက်နေတဲ့ကိစ္စမှာ မေမေတို့ သဘောမတူမှာစိုးလို့ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုတည်းကြောင့် ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

အစော မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ပင်-

“ဟုတ်ပြီ... အစ်ကိုလေး စဉ်းစားမိပြီ၊ အစ်ကိုလေးက ရှုပ်တယ်၊ ရည်းစားများတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့အကြောင်းလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

အစောက နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး တွေ့နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ‘ပြောလေ အစော’ဟု ထပ်မေးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အစောကို ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပြောထားလို့လဲ”

“အစ်ကိုလေး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အစော ကြားတာကိုပြောတာ”

“ပြောသာပြောပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

အစောက မရဲတရဲကြည့်ပြီးမှ-

“ဟိုတစ်ခါ အစ်ကိုလေး အစောကို ကျောင်းမှာလာကြိုတော့ အစောရဲ့ သူငယ်ချင်းက အစ်ကိုလေးကို တွေ့သွားတယ်၊ သူပြောတာက အစ်ကိုလေးဟာ ကျောင်းမှာတုန်းက သိပ်... သိပ်ရှုပ်တယ်”

အစောက ဆက်ပြောရမှာ ခက်နေဟန်ရှိသဖြင့် မောင်မောင်ထူးက ပြောသာပြောခမ်းပါဟု တိုက်တွန်းမှ-

“ရည်းစားတွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့၊ ဟို... ဟို... သူ့အစ်မနဲ့ တောင် ကြိုက်ဖူးတယ်တဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ... သူ့အစ်မက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူကတော့ မမဒေါ်လီလို့ ပြောတာပဲ”

“ဒေါ်လီ... ဒေါ်လီ... ဒီနာမည် ကြားဖူးပါတယ်”

မောင်မောင်ထူး အစဖော်မရဟန်ကို ကြည့်ပြီး အစော အံ့သြသလို ကြည့်မိ၏။ မောင်မောင်ထူး ရိပ်မိလိုက်သဖြင့်-

“အဲ... အဲ... အစ်ကိုလေးဟာ ရည်းစားတွေ များလွန်းလို့ နာမည်တွေတောင် မေ့ကုန်ပြီလို့ မထင်လိုက်နဲ့ဦးနော်၊ အစ်ကိုလေးဟာ ကျောင်းမှာတုန်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတွဲများတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားများတယ်၊ ရှုပ်တယ် ပွေတယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

အစောက နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဖက်ရှင်း၏။

“ဒီလိုပါ အစော၊ အစ်ကိုလေးက သဘောကောင်းတယ်၊ လျှပ်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေလည်း ခင်ကြိုတာပေါ့၊

သူတို့က အဖော်ခေါ်လို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြတာတို့၊ ဈေးဝယ်လိုက်ပေးတာတို့ ရှိတယ်။ ဒါကို အစ်ကိုလေး ရည်းစားများတယ်လို့ စွပ်စွဲကြတာပါ။”

ပြောရင်း အစော ယုံကြည်မှုရှိမရှိ အကဲခတ်ပြီးမှ ဆက်၍-

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် တချို့မိန်းကလေးတွေ ဘက်ကတော့ အစ်ကိုလေးကို စိတ်ဝင်စားတာ ရှိနိုင်တယ်။ အစ်ကိုလေးကတော့ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အစ်ကိုလေးဘဝမှာ ရည်းစားစကား ပြောခဲ့ဖူးတာ အစော ပထမဆုံးပဲ။ အစ်ကိုလေး တကယ်ချစ်ခဲ့တာလည်း အစောတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကိုတော့ ယုံပါ အစော”

အစောက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငေးနေသည်။

“အစော”

“ရှင်”

“အစ်ကိုလေးကို မုန်းတော့ မမုန်းဘူး မဟုတ်လားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ မုန်းရမှာလဲ။ အစ်ကိုလေးက အစောရဲ့ ရန်သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရန်သူမဟုတ်ရင် မိတ်ဆွေပေါ့။ ဟုတ်လား”

အစောက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ မောင်မောင်ထူးက တစ် ယောက်တည်း ညည်းတွားသည့်လေသံဖြင့်-

“အင်း... မိတ်ဆွေကြီး... မိတ်ဆွေကြီး မောင်မောင်ထူး၊ ဘယ် တော့များမှ ချစ်သူကြီးဖြစ်လာပါ့မလဲနော်”

အစော တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်လိုက်မိ၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ဆီကုန်သည်ကြီးများအသင်း အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ဆီသန့်အသုံး တွင်ကျယ်လာသည့် အကြောင်းကိုသာ ကုန်သည်တိုင်းက စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

မောင်မောင်ဦးနှင့် အတူ ပွဲစားကိုကြည့်ဝင်းစံ လိုက်လာသည်။ သူက လုပ်ငန်းတစ်ခု ထုထောင်ရန် မောင်မောင်ဦးက ငွေထုတ်ပေးဖို့ ချဉ်းကပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးထားသည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ပါဟု ဆိုသဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးက သိပ် တော့စိတ်မဝင်စားလှ။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မဝင်စားဘဲနှင့် အကွက်ကောင်းတွေ တတ်သဖြင့် လိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်ဦးက ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။ အင်းလျားလမ်း အတိုင်း လာခဲ့ရင်း တစ်နေရာတွင်-

“အဲ... အဲဒီထဲ ဝင်ရမှာ”

ဟု ကိုကြည့်ဝင်းစံ ပြောသဖြင့် မြေနှိလမ်းအတိုင်း ကွေ့ဝင်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ကူးတာက အင်းလျားကန်စပ်မှာ ရေပေါ်စား သောက်ဆိုင်တစ်ခုဖွင့်ဖို့ပဲ။ အဲဒါကို ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အများ ကြီး လာစားကြလိမ့်မယ်။ အရင်းအနှီးသာ အလုံအလောက်ရမယ်ဆိုရင် သိပ်အဆင်ပြေမှာပဲ။ အဲဒါ ကိုမောင်မောင်ဦး စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်”

မောင်မောင်ဦးသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာရင်း ဟိုဒီကြည့် လာသည်။ ကန်စပ်တွင်ရပ်ထားသည့် မောင်မောင်ထူး၏ကားကို လှမ်းမြင် သောအခါ သူ့ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။

“အဲဒီနေရာလေးလည်း မဆိုးဘူးနော်”

ဟု ကိုကြည့်ဝင်းစံက ပြောလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် လုပ်ငန်း အတွက် ကုန်ကျမည့် ခန့်မှန်းငွေတန်ဖိုး၊ မြတ်စွန့်နိုင်သည့် အလားအလာ များကို တွက်ပြနေသည်။

မောင်မောင်ဦးကတော့ သူပြောနေတာကို စိတ်မဝင်စားတော့ မောင်မောင်ထူး၏ ကားဆီသို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးနှင့် အစောတို့ ကားဆီလျှောက်လာတာ မြင်ရ၏။ မောင်မောင်ထူးက ကား တံခါးဖွင့်ပြီး ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် ဦးညွှတ်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်ရန်

ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အစောက ပြုံးပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေရာမှ-

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ သူက ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကိုကြည့်ဝင်းစံက တစ်မျိုး သဘောပေါက်သွားသည်။

သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို မောင်မောင်ဦးက လက်ခံသည်မှတ်ပြီး-

“ဟာ... ဒါဆို ကျွန်တော် ဦးစီးဌာနမှာ သွားစုံစမ်းလိုက်မယ်။

အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်း လျှောက်လွှာတင်”

“ဘာ... ဘာအဆင်ပြေတာလဲ၊ ဘာလျှောက်လွှာလဲ”

“ဟို... မောင်မောင်ဦးက ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို သဘော တူလို့...ဟို”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောရင်း ကားကို ကွေ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အင်းလျားလမ်း ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် မောင်းထွက်လိုက်၏။ ကိုကြည့်ဝင်းစံမှာ အုတ်အူကြောင် နှင့် နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

* * *

ဒေါ်သွယ် ဘုရားရှိခိုးပြီးသည့်အချိန်ကို မောင်မောင်ဦး ထိုင်စောင့်နေ၏။ ဒေါ်သွယ်က ဦးချအပြီး နောက်အလှည့်တွင် မောင်မောင်ဦးကို မြင်သည်။

“ဟဲ့... သားကြီး၊ ပြောစရာရှိလို့လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“ဘာများပါလိမ့်ကွယ်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မောင်မောင်ထူး ကိစ္စ”

“ဘာပါလိမ့်”

“ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ”

စကားမဆုံးခင် ဒေါ်သွယ် ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ

လေသံဖြင့်-

“အမယ်လေး... ဘာများဖြစ်လို့လဲ၊ မေမေ ရင်တုန်လိုက်တာ”

“အဲ... အဲ... အရမ်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့ဦး၊ ဒီကောင် ဘာမှမဖြစ် သေးပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးဆိုတော့ ဖြစ်တော့မယ်ပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ဘာလဲ မြန်မြန်ပြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုပါ မေမေ၊ ဒီကောင်က ရုပ်ချောတော့ သူ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေက များတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ခုတစ်လော ကောင် မလေးတစ်ယောက်က ဒီကောင်ဆီ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်နေတယ်၊ တော်ကြာ မတော်တာနဲ့ ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ကိစ္စ အဆင် မပြေဖြစ်သွားမှာ ခိုးရတယ်”

မောင်မောင်ဦးက စကားလှအောင် ကြည့်ပြောလိုက်သည်။ မောင် မောင်ထူးနှင့် အစောတို့ကိစ္စကိုတော့ ပြောလိုမဖြစ်ဟု ယူဆသဖြင့် ချန် ထားလိုက်သည်။

“ဒီတော့”

ဒေါ်သွယ်က စကားထောက်သည်။

“ဒီတော့ မမြင်ဖြူနဲ့ နေရာချထားပေးဖို့ကိစ္စကို မြန်မြန်စီစဉ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်သွယ်မှာ စောစောကတော့ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေပြီး ခု ကျတော့လည်း ချက်ချင်း လန်းဆန်းတက်ကြွလာလျက်-

“အေး... ကောင်းတယ်ဟေ့... ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မေမေလည်း

မင်းကို အဲဒါပြောမလို့ပဲ၊ မင်း အလုပ်တွေများနေတာနဲ့၊ မပြောဖြစ်သေး တာ၊ ဒီရက်အတွင်း ဒေါ်ခင်မကြီးဆီ မေမေသွားပြီး ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ် မေမေ၊ သွားရင် ဖေဖေကိုတော့ ခေါ်မသွားနဲ့၊

ယောက်ျားသားပါနေတော့ ပြောရဆိုရ ခက်နေဦးမယ်၊ ပြီးတော့...

“အို... မင်းအဖေကို စကားထဲထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်”

www.burmeseclassic.com

(၉)

မမြင့်ဖြူတို့ မိဘများနှင့် မောင်မောင်ထူးတို့ မိဘများမှာ ဟိုယခင်ကပင် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ခုနောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်လာသောအခါ ပို၍ ရင်းနှီးလာကြ၏။

မမြင့်ဖြူသည် ငယ်ငယ်က မောင်မောင်ထူးတို့အိမ် မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အနောက်အပြောင် သန်လွန်းသော မောင်မောင်ထူးကို မျက်နှာကြောမတည့်ခဲ့။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ခပ်တန်းတန်းပင် နေဖြစ်ခဲ့၏။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက မောင်မောင်ထူး မိန်းကလေးတွေနှင့် အတွဲများတာ တွေ့ရသည်။ ထိုအထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် ပါခဲ့သေးသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းများ ပြန်ပြောပြချက်အရ မောင်မောင်ထူးမှာ မိန်းကလေးများကို အပျော်လျှောက်တွဲခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်းစားအဖြစ် အတည် ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးကြောင်း၊ မိန်းကလေးများနှင့် တွဲသွားရာတွင် စည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်းတတ်ကြောင်းတွေ ကြားရ၏။

သူသည် တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက မောင်မောင်ထူးအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့မိဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကိုယ်လူ့ခြေနှင့်ကိုယ် နေခဲ့သူဖြစ်၍ မောင်မောင်ထူးနှင့် တွဲခွင့်ရဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ ထို့ကြောင့် နီးစပ်ဖို့ အခွင့်အရေး မကြုံခဲ့။ ခုကျတော့ အခြေအနေက အလိုအလျောက် ဖန်တီးလာပြီ။

“မမသွယ်တို့ဘက်ကတော့ စကားစလာပြီကွဲ့၊ မေမေကတော့ မောင်မောင်ထူးဟာ သမီးနဲ့ သင့်တော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ တစ်တန်းတည်းလည်း အတူတူနေခဲ့ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဆယ်တန်းတုန်းက တစ်တန်းတည်း နေဖူးပါတယ်”

“တက္ကသိုလ်မှာရော မဆုံခဲ့ဘူးလား။”

“သူက အီကိုက၊ သမီးက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဆိုတော့ ခဏခဏတော့ မဆုံဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်ကြတာလောက်ပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်အကြောင်းတော့တစ်ယောက် သိထားကြမှာပေါ့လေ၊ ခင်မင်ခဲ့ကြတာလည်း ကြာပြီပဲ၊ သမီးအနေနဲ့ မောင်မောင်ထူး အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ မေမေ သိချင်တယ်”

အရေးကြီးသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ သားအမိချင်းဆိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဖြေသင့်သည်ဟုထင်သည်။ ထို့ကြောင့်-

“သမီး သိသလောက်တော့ ကိုမောင်မောင်ထူးဟာ နောက်တတ်ပြောင်တတ်တာကလွဲလို့ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒေါ်ခင်မကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ မမြင့်ဖြူကို တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး-

“လူကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာထက် လင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မေမေ ယူဆတယ်၊ သမီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မမြင့်ဖြူ ခဏဆိုင်းပြီး-

“မေမေသဘောအတိုင်းပါပဲ”

“အင်း... မေမေမှာ သားယောက်ျားလေး မရှိပေမဲ့ သမီးက အားကိုးရတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

ဒေါ်ခင်မကြီးက ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သော လေသံဖြင့် ဟောပြောရင်း မမြင့်ဖြူ၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူ ဒေါ်ခင်မကြီးလျက်

ရှက်ပြုံးပြုံးသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘာဖြစ်လို့များ ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်မိပါလိမ့်ဆိုပြီး အံ့သြနေလေသည်။

* * *

မောင်မောင်ထူးမှာ အံ့သြပြီး ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အလစ်ချောင်းရိုက်ခံလိုက်ရသလို မှင်တက်မိနေ၏။ ဒေါ်သွယ်က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ ဒေါ်ခင်မကြီးတို့ကလည်း သဘောတူတယ်၊ မမြင့်ဖြူကလည်း လူကြီးတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လက်ခံပါမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကြရုံပဲရှိတယ်”

မောင်မောင်ထူးမှာ ခုမှ လှုပ်ရှားလာပြီး-

“ဟာ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိခဲ့ရပါလား မေမေ”

“အေး... အခု သိရပြီပဲကွဲ့”

မောင်မောင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဒေါ်သွယ်စကားကို ထောက်ခံသည်။ မောင်မောင်ထူးကတော့ အကြောက်အကန်ငြင်းဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး-

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်က ကာယကံရှင်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ကြံပြီးမတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ အားလုံးပြောဆိုပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ကိစ္စပဲ”

ဦးထင်က မောင်မောင်ထူးဘက်က ထောက်ခံသလို မသီးသာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သွယ် မြင်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ဒေါ်သွယ်ကတော့ သူ့ဆန္ဒကိုသာ ဆက်၍ တင်သွင်းနေသည်။

“မေမေတို့က ကောင်းစေချင်လို့ စီစဉ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးကတောင် လက်ခံနေတဲ့ဟာ”

မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး-

“သူ လက်ခံပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး မေမေ”

မောင်မောင်ဦးမှာ ဆေးတံကို မီးညှိမည်ပြုပြီးမှ မညှိသေးဘဲ မောင်မောင်ထူးကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို သူက စတင်ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခုတော့ သူမဟုတ်သလို အသာငြိမ်ကြည်နေသည်။

ဒေါ်သွယ်က မောင်မောင်ထူးကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

“မင်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရအောင် မင်းကို သေတွင်းထဲပို့တာမှ မဟုတ်ပဲကွဲ့”

မောင်မောင်ထူး မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး-

“သေတွင်းဆိုရင်တောင် ပြုံးပြုံးလေး ခုန်ဆင်းလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ခုဟာက ရှင်လျက်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စ”

“ဒီမှာ မောင်ထူး၊ မင်း လက်မခံချင်လို့လည်း မရဘူး၊ အားလုံးပြောပြီး ဆိုပြီးနေပြီ၊ မေမေတို့ဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေ၊ ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မေမေကတော့ အရှက်ကို အသက်နဲ့ လဲချင် လဲရပါစေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ အထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်သွယ်လေသံက မာလာသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ပြီး-

“မေမေပြောတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာက မေမေတာသာ ထွင်ထားတဲ့ဟာပဲ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ အဓိကအချက်ဟာ စီးပွားရေးပဲဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... မေမေတို့၊ ကိုကြီးတို့က နိုင်ငံခြားကို ပဲတွေ နှမ်းတွေပို့တယ်၊ ပြီးတော့ ဘီလပ်မြေတွေ၊ သံချောင်းတွေ၊ သွပ်ပြားတွေ၊ ကြော့ပြားတွေ ပြန်သွင်းတယ်၊ ဒေါ်ခင်မကြီးတို့က ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်တယ်၊ ဒီတော့ လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်နေတယ်၊ မေမေတို့ရဲ့ အကြံက လူချင်းကိုပါ ဆက်စပ် ပေါင်းစည်းပြီး မေမေတို့ရဲ့ စီးပွားရေး အင်ပါ

ယာကြီးကို ချဲ့ထွင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတာမဟုတ်လား။”

အချက်အလက်ကျကျ ပြောနေသော မောင်မောင်ထူး၏ စကားကြောင့် ဒေါ်သွယ်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ သတိရပြီး ဦးထင်ဘက်သို့ အကူအညီတောင်းသလို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အမေကို တစ်ခွန်းမခံ ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောနေသည့် သားတစ်ယောက်ကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဝင်ရောက်မာန်မဲ ဟန့်တားသင့်သည် မဟုတ်လား။ သို့ရာတွင် ဦးထင်က မောင်မောင်ထူး၏ ပြောင်မြောက်သော စကားလုံးများကို သဘောကျသလို ပြုံးစိစိလုပ်နေတာတွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ဦးသည် သူ့အနေဖြင့် အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသင့်ပြီဟု သဘောရသည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသော ဆေးတံကို ချွတ်နေရသဖြင့် နောက်ကျသွား၏။ မောင်မောင်ထူး၏ စကားက ဦးသွားသည်။

“ဒီမှာ မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အရိုးတွေ၊ အသားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပါ။ သံကူကွန်ကရစ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတဲ့ အရာဟာ ဘီလပ်မြေပျော်တဲ့စက်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားတစ်ခုပါ မေမေ”

ပြောပြီး မောင်မောင်ထူး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဒေါ်သွယ်သည် ကြောင်ငေးငေးကြီး ဖြစ်နေရာမှ ရင်ကိုဖိလိုက်ပြီး-

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ကြည့်စမ်းပါဦး။ မအေကို ပြောသွားဆိုသွားလိုက်တာ၊ အမယ်လေး... အမယ်လေး။”

ပြောရင်း မူးလဲကျသွား၏။ မောင်မောင်ဦးက ကပျာကယာ ပြေးပွေ့လိုက်ပြီး “မေ့မေ့... မေ့မေ့... သတိထားပါဦး”ဟု တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ဦးထင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ဦးထင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ အသင့်ဆောင်ထားသော ရှူဆေးဘူးကို ထုတ်၍ ဒေါ်သွယ်၏ နှာခေါင်းဝမှာ တော့ပေးလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ဆေးတံဖွာရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလှပြီ။

မောင်မောင်ထူးသည် နေ့လယ်ကကိစ္စကြောင့် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လုပ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ရာမှ ခုထိပြန်မလာသေး။ ဒီကောင်က အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် တစ်နေရာမှာ မူးလဲတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ကားကို တအားအမြန်မောင်းသွားသောကြောင့် တိုက်မိခိုက်မိတာတွေများ ဖြစ်လေသလား။

မောင်မောင်ဦးသည် တစ်ဖက်က စိုးရိမ်သလို ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း ခုလို နောက်ကျနေတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဖိကြိမ်းလိုက်လို့ရသည်ဟု ထွက်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်မှာ မောင်မောင်ထူး၏ ကား ထိုးဆိုက်လာသည်။ မောင်မောင်ဦးက သူစိတ်ပူပြီး စောင့်နေရကြောင်း သိသာစေရန် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကိုယ်တိုင်သော့ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

မောင်မောင်ထူး အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဘာမှမထူးခြားသလို လေသံဖြင့်- “ကိုကြီး မအိပ်သေးဘူးလား။”

“မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေသလဲ”

မောင်မောင်ဦးက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် သွားနေတာ”

“အေး... မင်းကတော့ လျှောက်သွားနေ၊ အိမ်မှာ ဘာလတွေဖြစ်ကုန်

သလဲ သိရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး”

“မင်း မဆင်မခြင် လျှောက်ပြောပြီး ထွက်သွားလို့ မေမေ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ဆေးတွေ သောက်လိုက်တာ ခု သတိလစ်နေပြီကွ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

မောင်မောင်ထူး ခိုးရိမ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးလည်း ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားသည်။

* * *

ဒေါ်သွယ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး လဲနေသည်။ အသက်ရှူမြန်နေတာ သိသာ၏။ မောင်မောင်ထူး အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာ၏။

“မေမေ... မေမေ”

ခုတင်ဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ခေါ်လိုက်၏။

ဒေါ်သွယ် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ မောင်မောင်ထူးက ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ တင်ထားသော အိပ်ဆေးပုလင်းကို ယူကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်သွယ်ကို ထပ်ပြီးလှုပ်နှိုးသည်။ မရ။ မောင်မောင်ဦး ဘေးမှာ လာရပ်သည်။ မောင်မောင်ထူးက မော့ကြည့်ပြီး-

“ခေါ်လို့လည်းမရဘူး ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦး မျက်နှာလွဲသွားသည်။ မောင်မောင်ထူး ဒေါ်သွယ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်သွယ်ရဲ့ ချိုင်းကြားထဲသို့ လက်ညှိုးထည့်၍ ထပ်လှုပ်နှိုးသည်။

“မေမေ... မေမေ”

ဒေါ်သွယ် လူးလွန်ရင်း မျက်စိပွင့်လာပြီး-

“ဟဲ့ဟဲ့... ဘာလုပ်တာလဲ၊ အို... ဟဲ့”

“ဟော... မေမေ သတိရလာပြီ”

မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍ပြောလိုက်ပြီး မောင်မောင်ဦးဘက်လှည့်၍-

“တွေ့လား၊ ဒါဟာ သတိလစ်နေတဲ့ လူနာကို အရေးပေါ်ကုသတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းပဲ ကိုကြီးရ”

မောင်မောင်ဦးက အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဒေါ်သွယ်၏ပါးကို အသာခပ်ဖွဖွဆွဲလိမ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ မေမေ နေကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဒေါ်သွယ်မှာ မတတ်သာသဖြင့် ‘အိမ်း’ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး ခဏနားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဒေါ်သွယ် မချိဖြိုးဖြိုးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။ မောင်မောင်ထူးက မောင်မောင်ဦးကို ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။

မောင်မောင်ဦး ဒေါ်သွယ်နားကပ်လာပြီး-

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မေမေရယ်၊ သေသေချာချာ မှာထားလျက် သားနဲ့ ကျွန်တော်က အိပ်ဆေးလွန်ပြီး သတိလစ်နေပြီလို့ လိုမ့်ထားတာ”

“မင်းကောင်က လူပါးဟဲ့၊ ဘာသိလို့လဲ၊ မေမေကို ခိုးရိမ်တကြီး လှုပ်နှိုးသလိုလိုနဲ့ ကလိထိုးတော့ မေမေလည်း ဘယ်ဟန်ဆောင်နိုင်တော့မလဲ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး”

မောင်မောင်ဦး၊ ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းညူရင်း ထွက်သွားသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်တူးသည် ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချပြီး အားရပါးရ ရယ်နေသည်။
မောင်မောင်ဦး အခန်းထဲဝင်လာပြီး-

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ဟောကောင်”

ဟု ပြောရင်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဪ... ကိုကြီးတို့ ကြံစည်ပုံ မပီရိတာကို ရယ်ချင်လို့ပါ။
ကိုကြီး စိတ်ကူးက ကျွန်တော်ကြောင့် မေမေ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ဆေးတွေ
အလွန်အကျွံသောက်တယ်ပေါ့၊ ဒီတော့ မေမေကိုပဲ မမြင့်ဖြူကို ယူရ
မယ်ပေါ့၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ဦးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆေးတံကို စားပွဲပေါ်တင်
လိုက်ပြီး ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်လုပ်နေသည်။ မောင်မောင်ထူး
လှဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး-

“ဟဲဟဲ... ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးတို့ရဲ့ အစီအစဉ်မှာ ပျော့ကွက်ဟာကွက်
တွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ တစ်အချက် မေမေ တကယ်ပဲ သတိလစ်နေ
တယ်ဆိုရင် ဆေးရုံကို ဘာဖြစ်လို့မပို့သလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်တစ်
ယောက် ဘေးမှာအဆင်သင့် ဘာလို့ရှိမနေရသလဲ၊ ဖေဖေကကော အနား
မှာ ဘာလို့ ဧည့်ခံနေရတာလဲ”

မောင်မောင်ဦးက ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်ထူး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆားပုလင်းနှင်း
မောင်က အမှုအကြောင်း ရှင်းပြနေပုံမျိုးဖြင့် အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လျှောက်ရင်း-

“နှစ်အချက် အိပ်ဆေးပုလင်းကို တမင်တကာ မြင်သာအောင်
စားပွဲပေါ်တင်ပြထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးတို့ တစ်ကွက်မှာ သွားတာက
အိပ်ဆေးပုလင်းကို ယူကြည့်တော့ ဆေးက တစ်လုံးနှစ်လုံးပဲ လျော့နေတာ
တွေ့ရတယ်၊ တကယ် သေကြောင်းကြိုတာဆိုရင် တစ်ပုလင်းလုံး သောက်
ပစ်ရမှာပေါ့”

မောင်မောင်ဦး တစ်ခုတစ်ခု ဝင်ပြောမည်ပြုပြီးမှ ပြန်ငြိမ်နေလိုက်
သည်။ မောင်မောင်ထူး ဆက်ပြော၏။

“ပြီးတော့ အဲဒီအိပ်ဆေးပုလင်းဟာ ကိုကြီးရဲ့ ပုလင်းပဲ၊ ကိုကြီး
အလုပ်များလို့ ခေါင်းရှုပ်ပြီးအိပ်မပျော်တဲ့အခါ သောက်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီ
ဆေးပုလင်းက မေမေဆီ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရသလဲ၊ အဲဒီအချက်တွေ
ကို ဆန်းစစ်ပြီး ကောက်ချက်ချကြည့်လိုက်တော့ ခုကိစ္စမှာ ကိုကြီးနဲ့
မေမေနဲ့ ပေါင်းပြီး အကွက်ဆင်လိုက်တာပဲဆိုတာ ပေါ်သွားတာပေါ့၊
ကဲ... ဘာငြင်းချင်သေးလဲဟင်၊ မြိုင်ရာစာ ကိုကြီး”

မောင်မောင်ထူးက မောင်မောင်ဦး၏ မျက်နှာနားကပ်၍ ငုံ့ကြည့်
ရင်း မေးလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ ပြောမိပြောရာပုံစံဖြင့်-

“ဒါ... ဒါကတော့ မေမေက မင်းကို သတိပေးလိုက်တဲ့သဘော
ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ရင်တော့ မေမေ ခုလို
တကယ် လုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

“ဪ... ခုဟာက ဝတ်စုံပြည့် အခမ်းလေ့ကျင့်တဲ့ သဘောပေါ့
လေ”

“နောက်တောက်တောက် လုပ်မနေနဲ့ကွ၊ မေမေက သည်းခြေ
မကောင်းဘူးဆိုတာလည်း မင်း သိသားပဲ”

“သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ၊ ဖေဖေကို
စိန်နားကပ်ပူဆာတာ မရရင် မူးတတ် မေ့တတ်တယ်၊ ကားအသစ်လဲဖို့
ပြောလို့မရရင် တက်တတ်တယ်၊ ချက်တတ်တယ်၊ ဖေဖေလည်း ဒါနဲ့ပဲ
တစ်သက်လုံးခံလာရတာ၊ ခု ကျွန်တော်ကိုလည်း ဒါနဲ့ အကျပ်ကိုင်ပြန်ပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဆန္ဒကိုတော့ လိုက်လျောသင့်တယ်”

“ကျွန်တော် မလိုက်လျောနိုင်ဘူး ကိုကြီး”

“သူဟာ မင်းနဲ့ တကယ်သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပဲလွ”

မောင်မောင်ထူးက မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဘယ်လို သင့်တော်တာလဲ၊ စီးပွားရေးအရ သင့်တော်တာလား၊ ကိုကြီးတို့လုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ မာစီဒီး မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့သားနဲ့ ဒန်းလော့တာယာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်က သိသာလွန်းတယ်”

“မင်းက မမြင့်ဖြူကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ဆေးတံကိုမီးညှို့၊ တစ်ဖွာ

နှစ်ဖွာ ဖွာပြီး-

“တခြားအကြောင်း တစ်ခုခုရှိနိုင်သေးတယ် ထင်တယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဥပမာ မင်းမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းမျိုးပေါ့”

မောင်မောင်ထူး ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ-

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲကွ”

“ဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

မောင်မောင်ဦး အနည်းငယ်ပြုံးပြီး-

“ငါသိပါတယ်”

မောင်မောင်ထူး မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး

က ဆက်ပြော၏။

“အစော မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ထူး အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

မောင်မောင်ဦးက ခပ်ဝင့်ဝင့်ပြုံး၍-

“မင်းက ငါ့ကို ခပ်တုံးတုံးကောင်လို့များ ထင်နေသလား၊ မင်းတို့ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကြည့်ရင် သိတာပေါ့ကွာ၊ မင်း ငြင်းချင်သေးလား”

“မငြင်းချင်ပါဘူး”

မောင်မောင်ထူးလေသံက ကန်တန်တန်။ မောင်မောင်ဦးက လေ

အေးအေးဖြင့်-

“မေမေကတော့ လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း သဘောမတူဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“ပြောစရာမလိုရင်လည်း မပြောနဲ့တော့ ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် အိပ်ချင်ပြီ”

မောင်မောင်ထူး အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးက ရပ်လိုက်ပြီးမှ မောင်မောင်ထူးကို စေ့စေ့ကြည့်၍-

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ မာစီဒီးကား အသစ်စက်စက်ကို ကွန်မပါင်း တာယာတပ်ပြီး မောင်းမယ်ဆိုရင် လှူမြင်လို့ မတင့်တယ်ဘူးဆိုတာ ကိုတော့ မင်း နားလည်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

မောင်မောင်ထူး မထီတရီ ပြုံးလိုက်၏။

က အလုပ်ချိန်အတွင်း အပြင်ထွက်ရင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတောင် ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံမှာ ဈေးနှုန်းတွေ စုံစမ်းမယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး ထွက်လာရတာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း နောက်ဆို အစောဆီ မလာနဲ့ပေါ့”

“မလာဘဲ မနေနိုင်လို့ပေါ့ အစောရယ်”

“တကယ်တော့ အစ်ကိုလေး အစောဆီ ခဏခဏ မလာသင့်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

အစောက ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး-

“အစ်ကိုလေး စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ကျောင်းကိုလာလိုက်၊ အိမ်ကိုလာလိုက်ဆိုတော့ တခြားလူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဟိုဘက်ခန်းက အဒေါ်တို့၊ စီစီတို့ကကော ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“အစောနဲ့ အစ်ကိုလေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလို့ ထင်ကြမှာပေါ့၊ ဒါဆို ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

အစော ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး-

“ဟင်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အစ်ကိုလေး”

မောင်မောင်ထူး တွေသွားသည်။ ပြီးတော့-

“ဟာ... ဆောရီး... ဆောရီး၊ အစ်ကိုလေးက ကိုယ့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ အစောရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာကို သတိမပြုမိဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော် အစော၊ နောက်ကို အစ်ကိုလေး ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“အမှန်က အစ်ကိုလေးကို မလာပါနဲ့လို့ အစောမှာ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ ဒီအိမ်ခန်းက အစ်ကိုလေးတို့ ငှားပေးထားတဲ့ အခန်းပါ၊ ပြီးတော့ အစော ဒီမှာပညာလာသင်နေတာလည်း အစ်ကိုလေးတို့ အလေ့အကျင့် အပုံနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲနော် အလော”

(၁၀)

“ခက်တာပဲ အစောရယ်၊ ကိုလေးကို ခုထိ စိတ်ချလက်ချ မယုံနိုင်သေးဘူးလား”

“အစ်ကိုလေးကို မမှန်းပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“မမှန်းဘူးဆိုတာက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဆင့်ကို ပြောတာပဲ၊ အစ်ကိုလေး လိုချင်တာက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အစောအနေနဲ့လည်း လေ့လာသူအဆင့်နဲ့ ကျေနပ်မနေစေချင်ဘူး၊ ရာနှုန်းပြည့် ချစ်သူဖြစ်လို့ စဉ်းစားစေချင်တယ်”

“အစ်ကိုလေးရယ်... အစောအနေနဲ့ အစစအရာရာ သတိထားပြီး နေမှ တော်ကာကျတာပါ၊ အစောဘက်ကိုလည်း ငဲ့ကြည့်ပါဦး”

“အစ်ကိုလေးကတော့ ငဲ့မကြည့်ချင်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးပဲ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေချင်တယ်”

မောင်မောင်ထူးက မေးကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ အစော မျက်လွှာချသွားသည်။

“အစ်ကိုလေးကို မြန်မြန်အဖြေပေးပါတော့ကွာ၊ အစ်ကိုလေးမှာ အစောကို တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ လာရတာ အချိန်က သိပ်မရဘူး၊ ကိုကြီး

အစော ဖျက်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ထူးက တစ်နေရာကို ငေးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ဟာ ငွေရှိတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့် ရခဲ့ကြတာကိုး၊ ဒီတော့ အဲဒီလူတွေဟာ သူတို့ လိုချင်တာကိုပဲ သိတယ်၊ တစ်ဖက်သားရဲ့ အခက်အခဲကို မငဲ့ကွက်တတ်ကြတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လူစားမျိုးထဲ အစ်ကိုလေး မပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ယုံပါ အစော ရယ်”

မောင်မောင်ထူးလို သူဌေးသားတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်က ဒီလိုစကား မျိုး ပြောသဖြင့် အစော အံ့သြမိသည်။ ပြီးတော့ လေးလည်း လေးစားသွား မိ၏။

ဒေါ်ခင်မကြီးသည် ဒေါ်သွယ်၏စကားကို သဘောကျသဖြင့် ရယ်လိုက် သည်။ ဒေါ်သွယ်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေထဲက ရယ်စရာများကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ကိုထင်တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုပဲ၊ အေးတီအေးစက်နေသလိုလိုနဲ့ သိပ်ရွတ်တွတ်တွတ် လုပ်တတ်တာ၊ အိမ်က မောင်မောင်ထူးတစ်ယောက်လည်း သူ့အဖေလိုပဲ၊ ဒီကောင်က ပျော်တတ် တာသက်သက်ပါ၊ သဘောကတော့ အင်မတန်ကောင်း”

ဆိုပြီး မမြင့်ဖြူဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မမြင့်ဖြူက လက် ပတ်နာရီကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်-

“ဟဲ့ သမီးက နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့၊ ဘာလဲ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

မမြင့်ဖြူက ရည်မှန်စွာပြုံး၍ ပြောသည်။ ဒေါ်ခင်မကြီးက-

“ဪ... သမီးက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ရွှေစီးကွက်မှာ ပစ္စည်းလေး အပ်ထားတာ ဝင်ရွေးစရာရှိနေလို့ပါ၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သမီးကိစ္စက နက်ဖြန်မှသွားလည်း ရပါတယ်၊ အန်တီ သွယ်ကလည်း စကားပြောလို့ ကောင်းနေတုန်းဆိုတော့”

“အေး... ဟုတ်သကွယ်၊ တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က တွေ့လိုက် ရင် စကားကြောက မပြတ်ချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကားက ဘယ်အချိန်လာကြိုမှာ လဲ”

“ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရုံပါပဲ”

ဒေါ်သွယ် ခဏစဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီး-

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ သမီးကို အိမ်ကကားနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို လိုက် ပို့ ခိုင်းပေးမယ်၊ ခင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း နေခဲ့ ပေါ့၊ ညနေကျမှ ကားလှမ်းခေါ်လိုက် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ မမသွယ်”

ဒေါ်သွယ်က အတွင်းခန်းဘက်လှည့်၍ ‘မပုရေ’ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ ‘ရှင်’ဟု ထူးသံကြားရ၏။

“မောင်မောင်ထူးကို ခဏလွှတ်လိုက်စမ်း”

ဒေါ်ခင်မကြီးဘက် ပြန်လှည့်ပြီး-

“အင်း... မောင်မောင်ထူးပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းရမှာပဲ၊ မောင်မောင်ဦး ကတော့ အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲဆိုလား အဲဒီမှာ စကားပြောရမှာမို့လို့တဲ့ သွားလေရဲ့”

“မောင်မောင်ဦးကလည်း အလုပ်များသားနော်၊ သားတွေရှိတော့ လည် အားကိုးရတာပေါ့လေ”

ဒေါ်ခင်မကြီးက ပြောသည်။ ခဏအကြာတွင် မောင်မောင်ထူး ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာမှ ထလာသည်ပုံစံဖြင့် ဒေါ်ခင်မကြီးတို့ကို ဝတ်ကျောတန်းကျော ပြုံးပြခြင်း-

“မေမေ ခေါ်တယ်ဆို”

“အေးကွဲ့၊ ဟောဒီမှာ မင်းနုမက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားချင်လို့တဲ့၊ လိုက်ပို့လိုက်ပါလားကွယ်”

“ဗျာ...ကျွန်တော်၊ ဟိုဟာ... အဲ”

မောင်မောင်ထူး ယောင်တိယောင်ကန်းဖြင့် ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး
ငြင်းရမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ ဒေါ်သွယ်က စဉ်းစားခွင့်မပေးဘဲ-

“အို... မင်းကလည်း အိပ်မှုနံရံနဲ့နဲ့၊ ကဲ... သွား... သွား။

အဝတ်အစားလဲချည်”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းကုတ်နေ၏။

“ဟဲ့... ဘာယောင်ချာချာ လုပ်နေတာလဲ၊ သွားလေ”

“ဟုတ်... အဲ”

မောင်မောင်ထူး လှည့်ထွက်မလိုလုပ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ဗိုက်ကိုနှိပ်

၍-

“အား... ဗိုက်အောင့်တယ်... ဗိုက်အောင့်တယ်”

ဟု အော်လိုက်သည်။ ဒေါ်သွယ်နှင့် ဒေါ်ခင်မကြီးတို့ အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွား၏။

“အား... ဗိုက်အောင့်တယ် လုပ်ကြပါဦး”

ဟုအော်ရင်း အတွင်းခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။ လှည့်အထွက်တွင်
သူ့ကို စိုးရိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသော မမြင့်ဖြူကို ရိပ်ခနဲ မြင်
လိုက်ရ၏။

ဒေါ်သွယ်မှာ မောင်မောင်ထူး အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် မျက်နှာပျက်သွား
ပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်နှာထားပြင်၍-

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီကောင်က အဲ့ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဗိုက်
အောင့်တတ်တယ်၊ ဟဲ... ဟဲ”

ဒေါ်ခင်မကြီးက မသိဟန်ဆောင်၍-

“အလုပ်ကများတော့ အစားအသောက်ကို အချိန်မှန် မစားနိုင်ဘူး
ထင်ပါရဲ့၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ခိုင်းပါဦး မေသွယ်ရယ်”

ဟု ဖြေပြော ပြောလိုက်၏။

မမြင့်ဖြူကတော့ မောင်မောင်ထူး လုပ်ပုံကို ရိပ်မိသည်။ သို့ရာတွင်
စိတ်မခန့်နိုင်ဘဲ နားလည်စွာ ပြုံးမိ၏။

* * *

မောင်မောင်ဦးသည် ထမင်းစား စားပွဲမှာထိုင်ရင်း ဆေးတံကို လက်ဝါးပေါ်
ရိုက်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ကြော်ငြာသီချင်းတစ်ပုဒ် အလိုက်အတိုင်း
လေချွန်ပြီး ဝင်လာသည်။

မောင်မောင်ဦးက လေသံမာမာဖြင့်-

“ဟေ့ကောင်... ထိုင်းစမ်းပါဦးကွ”

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ထိုင်မလို့လာတာ
ပဲဟာ”

မောင်မောင်ထူးက ခပ်အေးအေးပြောပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မုန့်ပန်း
ကန်ထဲမှ သစ်သီးကိတ်တစ်ခုကို ယူကြည့်ပြီး-

“ဒေါ်ပုကြီးကလည်း မုန့်ဟင်းခါးလေး ဘာလေး ဝယ်မထားဘူး”

ကိတ်မုန့်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်ပြီး မကြိုက်ဟန်ဖြင့် ပန်းကန်ထဲ
ပြန်ပစ်ချသည်။

မောင်မောင်ဦးက သုန်သုန်မှုန့်မှုန့် ကြည့်နေရာမှ-

“မောင်ထူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သည်။ မောင်မောင်ထူး ကော်ဖီခွက်နေရာမှ
လှမ်းကြည့်၏။

“မင်း ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူးကွ”

ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သိသော်လည်း မောင်မောင်ထူးက တမင်
ကံလီချင်သဖြင့်-

“ကျွန်တော်မှ ကိတ်မုန့်မကြိုက်ဘဲ ကိုကြီးရ”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့က မမြင့်ဖြူတို့ရေယာ မင်း
ပြုမုပဲဟာ့ သိပ်ရုပ်ပျက်လွန်းတယ်”

“ဪ... ဒါလား၊ မေမေ လုပ်ပုံကကော မသိသာဘူးလား၊ ဟဲ... ဟဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် နှစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးဖို့ ကြံတာလေ၊ မေမေက ရှေးဟောင်းနည်းလမ်းကြီးကိုသုံးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ခေတ်ဟောင်းက နည်းကိုပဲ ပြန်သုံးရတာပေါ့”

“တစ်ဖက်သားကို သိပ်အားနာဖို့ကောင်းတယ်၊ ကားနဲ့လိုက်ပို့ရတာ မင်းအတွက် ဘယ်လောက်များ နစ်နာသွားမှာမို့လဲ”

“သူများတွေ့ရင် တစ်မျိုးထင်သွားမှာပေါ့”
မောင်မောင်ဦးက စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ဘာလဲကွ၊ မတော်တဆ အစောတွေ့သွားရင် အထင်လွဲသွားမှာစိုး လို့လား”

“ဒါလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့လေ”
မောင်မောင်ဦးက ညည်းညူသည့်လေသံဖြင့်-

“ဒီလိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ အစောကို အိမ်မှာမထားဘဲ တခြားမှာသွား ထားခါမှ ငြိဖြစ်အောင် ငြိရတယ်လို့ကွာ”

“ဒါကတော့ ကိုကြီးရာ၊ ကချင်အမျိုးသားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထားဝယ် သူလေးတစ်ယောက်တို့ဟာ စစ်တွေမြို့မှာ သွားပြီး စားဖာဆုံချင် ဆုံနိုင်တာပဲ”

“ဖူးစာဆိုတာ ငါမယုံဘူး၊ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ”
မောင်မောင်ထူး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေလိုက် သည်။ မောင်မောင်ဦးက မကျေနပ်သေး။

“အံ့ပါရဲ့ကွာ၊ အစောနဲ့ မမြင့်ဖြူကို ယှဉ်ကြည့်ခမ်းပါဦး၊ မျိုးရိုး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပညာအရည်အချင်း၊ ဥစ္စာဓန ဘယ်နေရာမှ ယှဉ်လို့မရဘူး၊ ဆီနဲ့ ရေပဲ”^{၁၁၁}

မောင်မောင်ထူး မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး-
“ဒါပေမဲ့ အဲဒီရေက သောက်ရေသန့်နော် ကိုကြီး”
မောင်မောင်ဦးက မဲရွံ့ပြီး-

သိရီဆွေစာအုပ်တိုက်*

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောဟာ မင်းနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်းတူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူဟာငါတို့ အလုပ်သမားတစ် ယောက်ရဲ့ သမီးပဲ၊ ငါတို့ ထောက်ပံ့ထားလို့သာ ကျောင်းဆက်တက် ခွင့်ရတာ၊ နောက်ပြီး ငါတို့အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို လာလုပ်ပေးနေရတဲ့ အစေခံအဆင့်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး-
“လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုတော့ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် မပြောပါနဲ့ ကိုကြီး၊ အစောဟာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လာပြီး ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပါ၊ အစေခံတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟား... ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ ဒီလောက်တောင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေပုံထောက်တော့ ဆေးဝါးတွေနဲ့များ ပြုစားထားလေ ရောသလားကွာ ဟေ”

မောင်မောင်ထူးက ဘာမှမပြောဘဲ မထီတရီကြည့်နေ၏။ မောင် မောင်ဦးသည် ဆေးတံဘူးထဲမှ ဆေးများထုတ်ပြီး ဆေးတံထဲ သိပ်ထည့် နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

“ကိုကြီးသောက်တဲ့ ဆေးတံက ဘာတံဆိပ်လဲ”
မောင်မောင်ဦးက ခပ်ကြွားကြွားလေသံဖြင့်-
“ဒန်ဟီးလ်လေကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစား ပေါ့”

ဟုပြောပြီး ဆေးတံကို မီးညှိမည်ပြုစဉ် မောင်မောင်ထူးက-
“ကိုကြီးကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မိတယ်၊ နယ်ကို ခရီး ထွက်ရင် ဟိုမှာ ဝယ်မရမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဒန်ဟီးလ်ဆေးဘူး နှစ်ဘူးသုံးဘူး အပိုဝယ်သွားတတ်တယ်၊ တခြားဆေးတံသောက်ဆေးတွေ အများကြီးရှိ လျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ဒါမှဒါ နေရတာလဲ”

“ဒါတော့ အရသာချင်းမှ မတူဘဲကိုးကွ”
မောင်မောင်ထူးက ပြုံး၍-

သိရီဆွေစာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုကြီးရာ”

“ဘာကွ... အချစ်မှာ အရသာရှိတယ်လို့ ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“တစ်နေ့တော့ ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးလာမှာပေါ့ ကိုကြီးရာ”

“ဟင်း... ဝေးပါသေးရဲ့”

ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ပြောရင်း ထရပ်သည်။ ပြီးမှ လက်ကျန်ကော်ဖီကို သောက်ရန် ပန်းကန်ကိုယူပြီး ပါးစပ်မှာအတော့...

“ခဏနေဦး ကိုကြီး”

မောင်မောင်ထူးက အရေးတကြီးလေသံနှင့် လှမ်းပြောသဖြင့် မောင်မောင်ဦး တန်ခနဲဖြစ်ပြီး ဘာလဲဆိုသောသဘော လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“အဲဒီကော်ဖီကို သတိထားသောက်နော် ကိုကြီး၊ တော်ကြာဒေါ်ပုကြီးက ဆေးခတ်ထားရင် ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

မောင်မောင်ဦး မျက်စောင်းကြီးခဲကြည့်ပြီးမှ ကော်ဖီကို မော့သောက်သည်။ ပန်းကန်ကို ဝှပ်ခနဲ ဆောင့်ချပြီး ထွက်သွား၏။

မောင်မောင်ထူး ဟားတိုက်ရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

(၁၁)

ဦးထင်သည် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံစပ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ရင်း စာဖတ်နေသည်။

မောင်မောင်ဦးကား ဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်သည်။ ကားပေါ်ကအဆင်းတွင် “သားရေ... ခဏလာပါဦးကွ” ဦးထင်က လှမ်းခေါ်၏။ မောင်မောင်ဦး ပန်းခြံထဲ လျှောက်ဝင်လာ၏။ ဦးထင်က သူ့ခြေထောက်တင်ထားသော ခွေးခြေပုကလေးကို နေရာရွှေ့ပေးသည်။ မောင်မောင်ဦး ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင်မောင်ထူးနဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ကိစ္စ ဘာထူးသေးလဲကွ”

ဦးထင်က မေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဖေဖေသားက ကန်တန်တန်လုပ်နေတာပေါ့ ဖေဖေ”

“အစကတည်းက ဖေဖေ ပြောသားပဲ၊ မောင်မောင်ထူးကို အရင်တိုင် ပင်ကြည့်ပါဦးလို့၊ မင်းအမေက လောလောလောလောနဲ့ သွားလုပ်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ ဒီကောင်က မမြင့်ဖြူကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျရတာတဲ့လဲ၊ ကောင်မလေးက မဆိုးပါဘူး”

မောင်မောင်ဦး ခဏဆိုင်းပြီး-

“ဒီကောင်မှာ ရည်းစားရှိနေလို့ ဖေဖေရ”

“ဒါကတော့ မဆိုပါဘူးကွာ၊ မောင်မောင်ထူးလို လူချော သဘော ကောင်းတဲ့ကောင်မျိုးမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်မကတောင် ရှိနိုင်တာပဲ”

“အခုဟာက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ ဒါမှဒါဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖေဖေသိရင် အံ့ဩသွားမယ်”

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ-

“တခြားလူမဟုတ်ဘူး အစောပဲ”

ဦးထင်က ‘ဟေ’ဆို အံ့ဩဟန် ဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်ချက်တွေ့စဉ်းစား ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍-

“အင်း... ကြိုက်မယ်ဆိုလည်း ကြိုက်ချင်စရာပဲ၊ အစောက ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ ရိုးလည်းရိုး၊ လိမ္မာရေးခြားကလည်းရှိဆို တော့...”

“ဟင်... ဖေဖေကပါ သဘောကျနေပြီလား”

“ဟာကွာ... ငါလူကြီးပါဟ”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေကပါ အစောနဲ့ မောင်မောင် ထူးကို သဘောတူနေပြီလားလို့ မေးတာ”

“ငါ သဘောတူလို့လည်း ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ အရေးကြီးတာက မင်းအဖေပဲ၊ သူကတော့ လုံးဝသဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စိုးရိမ်တာပဲ”

“နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို မင်းအဖေသိလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ သိသွားလို့ကတော့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်မှာပဲ”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းကုတ်ပြီး-

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်လည်း တော်တော် ဦးနှောက်ခြောက် နေတယ်၊ အစောကို ရန်ကုန်ခေါ်မိတာ အမှားကြီးမှားတာပဲ၊ အကြောင်း

တစ်ခုခုပြုပြီး ရွှေတောင်ကို ပြန်ပို့လိုက်ရကောင်းမလား မသိဘူး”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ကောင်မလေးရဲ့ ပညာရေးမှာ အများကြီး ယိမိုက်သွားမှာပေါ့၊ ဒါမျိုးတော့ မလုပ်ကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ”

“မေမေကလည်း အကြောင်း မသိသေးတော့ အစောကို သူ့ အတွက် အဖော်ရတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း အိမ်ကို လာခိုင်းနေ သေးတယ်”

“မင်းအဖေ သဘောကျတာလည်း မပြောနဲ့လေ၊ ကောင်မလေးက လည်း လက်သာတာကိုး”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းယမ်းပြီး သက်ပြင်းချသည်။ ဦးထင်က စကပ်၍-

“မင်း နောက်တစ်ခု စဉ်းစားရမှာရှိသေးတယ်၊ တကယ်လို့ အစော ကို ရွှေတောင်ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီတဲ့၊ ကိစ္စပြီးသွားမယ် ထင်သလား၊ မောင် မောင်ထူးက ရွှေတောင်ကို လိုက်သွားလို့ရတာပဲ၊ တော်ကြာ မင်းညီက လူနဲ့ဝေးအောင် အစောကို တမင်တကာ ပြန်ပို့ရကောင်းလားဆိုပြီး ခိုးပြေး ကာတွေ့တာတွေ လုပ်နေမှ ကိစ္စများကုန်မယ်”

မောင်မောင်ဦး သဘောပေါက်ဟန် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း နားထောင်နေသည်။

“မောင်ထူးအကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲ၊ ဒီကောင်က သဘော သာကောင်းတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဇွတ်တရွတ် လုပ်ချင်တဲ့ညဉ့်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ဖေဖေ ရာ”

“ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ တစ်ဖက်ကို တွန်းပို့သလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ အလုံမာသုံးပြီး များချောမော့မော့လေး လုပ်သင့် လုပ်ရမယ်၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး

ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကို ညင်ညင်သာသာကလေး ပြောင်းယူသင့်တယ်လို့ ဖေဖေတော့ ထင်တာပဲ”

မောင်မောင်ဦး တွေ့၍ စဉ်းစားနေရာမှ အနည်းငယ် ပြုံးပြီး ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။

* * *

မောင်မောင်ထူးသည် ရုံးခန်းထဲရှိ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ဖိုင်တွဲများကို လှန်ကြည့်လိုက်၊ တစ်စုံတစ်ခု ရေးမှတ်လိုက် လုပ်နေ၏။

မောင်မောင်ဦးက လှမ်းကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ လက်ကလည်း ကယ်ကူလေတာ ဂဏန်းပေါင်းစက် ခလုတ်များကို လျှောက်နှိပ်နေသည်။ တကယ်တော့ အခု သူ့စဉ်းစားနေသည်မှာ မောင်မောင်ထူး ကိစ္စသာဖြစ်၏။ ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ အချစ်ကိစ္စကို ဂဏန်းပေါင်းစက်ဖြင့် တွက်ချက် အဖြေထုတ်လို့ရတာလည်း မဟုတ်။ သို့ရာတွင် လက်က အကျင့်ပါနေသောကြောင့် ခလုတ်များကို လျှောက်နှိပ်နေမိခြင်းဖြစ်၏။ ဂဏန်းပေါင်းစက် ဒိုင်ခွက်ပေါ်တွင် ကိန်းဂဏန်းများ၊ သင်္ကေတများမှာ ပရမ်းပတာ ပေါ်ချင်သလို ပေါ်နေ၏။

မောင်မောင်ဦး ထရပ်ပြီး မောင်မောင်ထူး စားပွဲဆီ လျှောက်သွား သည်။ စားပွဲပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး-

“မောင်ထူး”

မောင်မောင်ထူး မော့ကြည့်သည်။

“မင်းကို ငါ တောင်းပန်စရာ တစ်ခုရှိတယ်ကွာ”

“ဘာများလဲ ကိုကြီး”

မောင်မောင်ထူးက သိပ်အရေးမထားဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မမြင့်ဖြူနဲ့ မင်းနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ကိစ္စမှာ မင်း သဘောထားကို အရင်မတိုင်ပင်ဘဲ တစ်ဖက်ကို စကားလွန်သွားမိတဲ့ ကိစ္စပါ”

မောင်မောင်ထူး မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ဆက်၍-

“အေးကွာ... ငါကလည်း မမြင့်ဖြူလို မိန်းကလေးကိုတော့ မင်း ကျိန်းသေကြိုက်မှာပဲလို့တွက်ပြီး အလောတကြီး လုပ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီ အတွက် ဖေဖေကတောင် ငါ့ကို အပြစ်တင်သေးတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ လည်း မင်း ပြောခဲ့တာတွေဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက် တဲ့လူကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲကွာ”

ပြောရင်း မောင်မောင်ထူးကို အကဲခတ်သည်။ မောင်မောင်ထူး စိတ်ဝင်စားပုံရမှန်းသိတော့မှ-

“အဲ... နောက်တစ်ခုကတော့ မင်းနဲ့ အစောကိစ္စ”

မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး-

“အစောကိစ္စ... ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ အစောဟာ ဆင်းရဲတာကလွဲရင် ရုပ်ကလေးကလည်းချော၊ လိမ္မာရေးခြား လည်းရှိဆိုတော့ မင်း ချစ်မိမယ်ဆိုရင် ချစ်လောက်စရာပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး”

မောင်မောင်ထူး အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးက ပိုမိုလေးနက်သော လေသံဖြင့်-

“အဲဒီကိစ္စကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ်ကြည့်ပြီးတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ငါ့အနေနဲ့ ကူညီသင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

မောင်မောင်ထူးက ‘ဟာ ဟ’ဟု လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သဖြင့်-

“ဘာလဲ မင်းက ငါပြောတာ မယုံဘူးလား”

မောင်မောင်ထူး ရယ်လက်စနင့်-

“အားမနာတမ်းပြောရရင်တော့ မယုံဘူး ကိုကြီးရေ၊ စီးပွားရေး သမား တော်တော်များများရဲ့ စကားဟာ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ပဲ၊ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ အရောင်းအဝယ်က ထိုင်းတယ်၊ ပွဲကံကသိကံက

မြတ်အောင် မနည်းကြီးစားနေရတယ်။ ဘာညာ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ပဲ တိုက်တွေ့တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးဆောက်။ ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီးဝယ် လုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ကိုကြီးလည်း စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးစကားကို ကျွန်တော် မယုံဘူး။”

ခါတိုင်းလိုပင် မောင်မောင်ဦး မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ဦးက မောင်မောင်ထူး လုပ်နေကျအတိုင်း ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး-

“အေးလေ၊ မင်း မယုံဘူးဆိုတော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ကဲ... ကဲ၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

ဟု အလျှော့ပေးသည့် လေသံဖြင့်ပြောပြီး သူ့စားပွဲရှိရာ ပြန်သွားထိုင်သည်။

မောင်မောင်ထူး အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကိုကြီးပြောတာ တကယ့်စိတ်ရင်းလား၊ အကွက်ထွင်တာလား၊ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။ မောင်မောင်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆေးတံကို မိမိနှင့်ဖွဲ့ရင်း မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေတာ တွေ့ရ၏။

မောင်မောင်ထူး လက်ထဲက ရိုလာဘောလံပင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့် ထရပ်ပြီး မောင်မောင်ဦးဆီ လျှောက်သွားသည်။ သူ တစ်ခုခုပြောမည် အပြုမှာပင် မောင်မောင်ဦးက အလျင်ဖြတ်၍-

“ဪ... ဒါနဲ့ ငါတို့မှာထားတဲ့ သွပ်ပြားတွေနဲ့ သံချောင်းတွေ လဲဆန်းလောက်ရောက်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကြံပြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ ဟို...”

“ငါ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

မောင်မောင်ဦးက စကားဆက်ခွင့်မပေးဘဲ ထရပ်ပြီး ဆေးတံ၊ ဆေးဘူး၊ မီးခြစ်တို့ကိုယူလျက် ထွက်မည်ပြု၏။

“ကိုကြီး... ခဏ”

မောင်မောင်ထူး အလောတကြီး ခေါ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ရပ်ပြီး မှင်သေသေဖြင့်-

“ဘာလဲကွ”

“ဟို... ကိုကြီး ခုနပြောတာတွေဟာ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ ငါက ဘာကြောင့် မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောရမှာလဲ၊ မင်းလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ချင့်ချိန်စဉ်းစားတတ်မှာပေါ့၊ အဲ... ငါ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုကူညီမယ်ဆိုတာ ပြောပြလေ၊ အဲဒါသိရပြီးရင် ယုံသင့်မယုံသင့် စဉ်းစားမယ်”

မောင်မောင်ဦး သဘောကျသလို ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ လိုက်လျှော့သည့် ပုံစံဖြင့်

“ဒီလိုကွာ ပထမဆုံး မင်းကို ငါ ကူညီနိုင်တာက မမြင့်ဖြူနဲ့ ဓနစပ်ဖို့ ကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ထားဖို့ မေမေ့ကို ငါ ကြည့်ပြောပေးမယ်”

“ဆိုင်းငံ့ထားမယ်ဆိုတော့ ဘာထူးလဲ ကိုကြီးရ၊ နှောင်းတာနဲ့ မြန်တာပဲ ကွာမှာပဲဟာ”

မောင်မောင်ထူး စောဒကတက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက နေဦးလေဆိုသော သဘော လက်ကာပြပြီးမှ-

“ချက်ချင်းကြီးတော့ အစီအစဉ် ဖျက်ပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ တစ်ဖက်က စိတ်ကုန်သွားအောင် အချိန်ဆွဲရမှာပေါ့၊ ဒီကြားထဲမှာ ငါ မေမေ့ကို တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးပေးမယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ မင်းတို့အကြောင်း ငါသိနေပြီဆိုတာ အစော ကို ပြောပြထားသေးလား”

“ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူး”

“အေး၊ သူမသိတာ ကောင်းတယ်၊ နို့မို့ဆို ငါ့ရှေ့မှာ အနေရမက်နေဦးမယ်၊ ပြီးတော့ လောလောဆယ် မင်းနဲ့ အစောနဲ့ အကြောင်း

မေမေသိလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ကလည်း ပီပီရီရီ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေကြ၊ လူမြင်သူမြင် သိပ်တွဲမနေကြနဲ့ဦး”

“တွဲချင်တိုင်းလည်း တွဲလို့မရပါဘူးဗျာ”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစောက သူ့ဆီ သိပ်မလာပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချလက်ချ မယုံနိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်က ရည်းစားများတယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တာကိုး၊ ပြီးတော့ မေမေ တို့ ကိုကြီးတို့ကို လန့်နေတာလည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မမှန်းပါဘူးလို့ပဲ ပြောသေးတယ်၊ တိကျတဲ့အဖြေ မပေးသေးဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေပြီဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိတယ်”

မေတ်မောင်ဦး မျက်နှာပေါ်မှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ရိပ်ခနဲဖြစ် သွား၏။ မောင်မောင်ထူးကတော့ သတိမထားမိလိုက်။

“ဪ... အဲဒါကလည်း နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့ ကွာ၊ ငါ ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို ကူညီဖို့တော့လိုတယ်”

“ဘာကူညီရမှာလဲ”

“မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကို အချိန်ဆွဲထားဖို့ မေမေ့ကို တိုက်တွန်းတဲ့ အခါမှာ ယုတ္တိရှိအောင် ပြောရမယ်ကွ၊ ငါ စဉ်းစားထားတာက မင်းတို့ချင်း ရင်းနှီးမှုရှိအောင် အချိန်ပေးဖို့လိုတယ်လို့ ပြောမယ်၊ ဒီတော့ မင်းကလည်း မေမေယုံကြည်အောင် မမြင့်ဖြူကို သိပ်ရှောင်ဖယ်ဖယ် မလုပ်ဘဲ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပြောဆိုရလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်ကတော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဆို”

မောင်မောင်ဦးက လက်ဝါးဖြန့်ပေးသည်။ မောင်မောင်ထူး ကြောင် ကြည့်နေ၏။

“ဘာလဲ၊ ဟေ့ကောင်၊ ကလေးကလားဆန်တယ် ထင်လို့လား၊ တို့ကုန်သည်ကြီးတွေ လောကမှာ အလုပ်ကိစ္စ သဘောတူညီမှုရရင် တ ကယ်ကို လက်ဝါးချင်း ရိုက်ကြရတာကွ”

မောင်မောင်ထူး ပြုံး၍ လက်ဝါးချင်းရိုက်ချလိုက်သည်။

“အိုကေ၊ ငါသွားမယ်”

မောင်မောင်ဦးက လှည့်အထွက်တွင် ဒီကောင် ငါ့ခွင်ထဲဝင်လာပြီဆို သော အပြုံးကို မောင်မောင်ထူး မမြင်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

မောင်မောင်ထူးကလည်း စဉ်းစားရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကို ပြောသည့် ကိစ္စများမှာ ယုတ္တိတော့တန်သည်။ တစ်ဖက်က စဉ်းစားကြည့် ပြန်တော့လည်း တမင်တကာ အကွက်ဆင်ထားလို့သာ ခုလိုသဘာဝကျကျ ပြောနိုင်တာလားဆိုတာ ထည့်တွက်စရာရှိနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့် တော့ကြည့်ရမည်။ လောလောဆယ် မမြင့်ဖြူနှင့် စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ ဆိုင်းငံ့ နှောင့်နှေးသွားတာ အမြတ်ပဲဟု တွက်လိုက်၏။

(၁၂)

မောင်မောင်ထူး အပြင်မှပြန်လာပြီး အိမ်ထဲအဝင်တွင် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင် စကားပြောနေကြသော ဒေါ်သွယ်၊ ဒေါ်ခင်မကြီးနှင့် မမြင့်ဖြူတို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခါတိုင်းလို ဝတ်ကျွတ်ကမ်းကျော နှုတ်ဆက်မည်ပြုပြီးမှ မောင်မောင်ဦးနှင့် သဘောတူညီချက်ကို သတိရပြီး-

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရောက်နေကြတာကိုး၊ နေကောင်းကြရဲ့လား”

ဟု ပျူငှာသောပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်မကြီးက

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့တူလည်း အလုပ်များနေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောက်ခါနီးလို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာလေးတွေ လုပ်နေရတာပါ”

“အေးကွယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ တကယ့်ကို တက်ညီလက်ညီပဲ၊ ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာရင်လည်း အန်တီတို့ကို အသိပေးဦးနော်၊ အန်တီတို့လုပ်ငန်းမှာ လိုအပ်တာရှိရင် ယူသုံးရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ၊ အန်တီတို့ကိုပဲ အရင်ဆုံး ဆက်သွယ်မှာပါ”

ဒေါ်သွယ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်နေ၏။ မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူဘက်လှည့်၍-

“မမြင့်ဖြူကော နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ကိုထူး”

“ဒါနဲ့ မမြင့်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတို့ဘာတို့ သွားစရာရှိသေးလား၊ ရှိရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ဒေါ်သွယ်မှာ မောင်မောင်ထူး ရုတ်တရက် အချိုးပြောင်းလာသဖြင့် အံ့ဩဝမ်းသာဟန်ဖြင့်-

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ ခုမီး ဘယ်သွားစရာရှိလဲ၊ ပြောလိုက်... ပြောလိုက်”

ဒေါ်ခင်မကြီးကလည်း တိုက်တွန်းဟန်ဖြင့် ပြုံးပြီး မေးဆတ်ပြသည်။ သို့ရာတွင် မမြင့်ဖြူက ဣန္ဒြေရရပင်-

“ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး ကိုထူး”

“ဪ... ဪ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အားမနာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်သွယ်က အရန်ကောဆိုသော အကြည့်ဖြင့် မမြင့်ဖြူကို ကြည့်သည်။

“ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြပါဦး၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါဦးမယ်”

ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲဝင်သည်။ တမင်တကာ ပြုံးထားသော မျက်နှာကို လျှော့ချပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

* * *

မောင်မောင်ထူး အဝတ်အစားလဲပြီး ကော်ဖီသောက်ရန် ထမင်းစားခန်းလဲဝင်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဦးက ရောက်နှင့်နေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မမြင့်ဖြူတို့နဲ့ စကားပြောခဲ့ရဲ့လား”

မောင်မောင်ဦးက ဆီးမေးသဖြင့်-

“ပြောခဲ့တယ်၊ ကိုကြီးပြောထားလို့ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံကြည့်တာ၊ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ကိုယ့်ကိစ္စ အဆင်ပြေချင်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ သည်းခံပြီး ဆက်ဆံရမှာပဲကွ”

“ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား မဟုတ်တော့ သိပ်ဟန်ဆောင်မကောင်းလှဘူး ကိုကြီးရ”

မောင်မောင်ဦးက ‘ငါ့ပဲနှိပ်နေတာပဲ’ဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ကော်ဖီငဲ့နေစဉ် ဒေါ်သွယ် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့်ဝင်လာပြီး ထိုင်ရင်း-

“မေမေက မင်းများ ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာဦးမလားလို့”

“ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားပြီလား မေမေ”

မောင်မောင်ဦးက မေးသည်။

“အေး... ပြန်သွားကြပြီကွယ်”

ဟုဖြေပြီး မောင်မောင်ထူးဘက်လှည့်၍-

“သားရေ... မမြင့်ဖြူကတော့ ငါ့သားကို တော်တော်လေး ခင်မင်ပုံရတယ်ကွဲ့”

မောင်မောင်ဦးက ဟိုကောင်များ ကလန်ကဆန် ပြောလိုက်မလား ခိုးရိမ်လိုက်မိ၏။ မောင်မောင်ထူးက-

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဟူ၍သာ အလိုက်အထိုက် ပြောလိုက်သည်။

“မမြင့်ဖြူကလေးဟာ အတော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊

အဲဒါ ငါ့သားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မောင်မောင်ဦးက အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောနေဆဲဆိုသော အမူအရာ လုပ်ပြသဖြင့် မောင်မောင်ထူးက-

“ဟုတ်ကဲ့ မဆိုးပါဘူး မေမေ”

ဒေါ်သွယ် အားတက်သွားပြီး

“အေး... အေး... ဒါဆို... မေမေ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လိုက်ရတော့မလား”

မောင်မောင်ထူး ‘ကြည့်လုပ်ဦးလေ’ဆိုသော သဘောဖြင့် မောင်မောင်ဦးကို မျက်လုံးပြူးပြသသည်။ မောင်မောင်ဦးက ‘အေးပါ’ဆိုသော မျက်နှာပေး လုပ်ပြပြီး-

“မေမေရယ်... မောင်မောင်ထူးဟာ ကလေးလေးတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါစေ”

ဒေါ်သွယ်မှာ ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့်-

“အင်း... ဩော်... အေး... အေး”

ဟုပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးက မောင်မောင်ထူးဘက် လှည့်၍-

“အဲ... မင်းကလည်း မေမေဆန္ဒကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားစေချင်တယ်၊ အချိန်လည်းရသေးတာပဲလေ၊ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဖို့ပေါ့ကွာ ဟုတ်လား”

ပြောပြီး မောင်မောင်ထူးကို မသိမသာ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ်”

မောင်မောင်ထူးက အတိုင်အဖောက်ညီအောင် လိုက်ပြောသည်။ ကော်ဖီကို မော့သောက်ချပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်လက်မောင်းကို နှစ်သိမ့်သလို တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ ထွက်သွားသည်။

မောင်မောင်ဦးက ခဏကြာမှ လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့်-

“ဒီကောင့်ကို သိပ်ပြီး နားပူနားဆာ မလုပ်နဲ့ဦး မေမေရဲ့၊ ဒီကောင်က အကျပ်ကိုင်လို့မရဘူး၊ အသာလေးချော့ပြီး စည်းရုံးမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်၊ မေမေက မမြင့်ဖြူလိုသာ ပိုင်အောင်လုပ်ထား”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ ပိုင်လွန်းလို့တောင် ခက်လှလေးတယ်”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ မေမေရဲ့၊ ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ရသလောက် ဆိုရင် မမြင့်ဖြူက သိပ်ကူနေကြီးလွန်းနေသလားလို့”

“အေးလေ၊ မေမေက အဲဒါကို သဘောကျတာပဲကွဲ့၊ ခုချိန်မှာ အဲဒီလို ကူနေသိက္ခာကြီးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ရှားနေပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေမေက”

မောင်မောင်ဦးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“မဟုတ်သေးဘူး မေမေ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတာက ကျောင်းဆရာမရွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မောင်ထူးကို မိန်းမပေးစားဖို့လုပ်နေတာ၊ ကူနေရတာ မရှိတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မောင်မောင်ထူးက ကြိုက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“အဲ... အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ”

“မေမေ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မောင်မောင်ထူးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေချင်တာ၊ မမြင့်ဖြူက ကူနေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ လုပ်နေရင် ဒီကောင်က ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

“အေး... ဒါမှန်တယ်၊ ဒီတော့...”

“ဒီတော့ မမြင့်ဖြူအနေနဲ့ မောင်မောင်ထူးအပေါ်မှာ သွက်သွက် လက်လက် ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ဆံလာအောင် မေမေက စည်းရုံးထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

* *

မမြင့်ဖြူသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း သိုးမွေးနှစ်ချောင်း ထိုးနေ၏။ ကျွမ်းကျင်သော လက်ကလေးများမှာ လှပစွာ လှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုစဉ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ သံတံခါးဝအပြင်မှာ ရပ်နေသော မောင်မောင်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မမြင့်ဖြူ ခပ်သွက်သွက်ထသွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မောင်မောင်ဦးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်ကများ လှည့်လာသလဲ ကိုကြီး”

မမြင့်ဖြူက ခရီးဦးကြိုပြု၏။ မောင်မောင်ဦး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ငါ့ညီမဆီပဲ လာခဲ့တာပါ၊ ဒါနဲ့ အန်တီကော”

“တိုက်ခန်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုမှာ မေမေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ လိုတယ်ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်လို့သွားပါတယ်၊ မေမေနဲ့ ပြောစရာကိစ္စရှိလို့လား ကိုကြီး”

“အန်တီနဲ့က ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ငါ့ညီမနဲ့”

“ဖြူနဲ့...”

“ဪ... ဒီလိုပါ၊ ကိုကြီးတို့မေမေက မမြင့်ဖြူနဲ့ တိုင်ပင်စရာ လေးရှိလို့တဲ့၊ အဲဒါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ညနေဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဖြစ်ဖြစ် မေမေနဲ့ ဖြူနဲ့ လာခဲ့ပါမယ်”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး-

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ငါ့ညီမ အဆင်ပြေရင် အခု အစ်ကိုကြီးနဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အစ်ကိုကြီးပဲ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ရပါတယ် ကိုကြီး၊ ဖြူ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ပါဦးမယ်၊ ခဏစောင့်ပါနော်”

“ရတယ်... ရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ လုပ်ပါ”

မမြင့်ဖြူ ထထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးက စားပွဲပေါ်မှ နှစ်ချောင်းထိုး ထိုးလက်စ သိုးမွေးအပိုင်းအစကလေးကို ယူကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်သွယ်ကို အစောက ကော်ကြောကို နှိပ်ပေးနေသည်။ ဒေါ်သွယ်က ခိမ်ခံသလို မှိန်းနေရင်း-

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ အင်း... ကြီးကြီးသွယ်လည်း အစောလာမှပဲ တစ်ပတ်စာရပြီး အညောင်းဖြေရသလို ဖြစ်နေပြီ” အစောက ကျကျနပ်နပ် ပြုံးလိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်က ဆက်၍-

“မပုကလည်း နှိပ်တော့နှိပ်ပေးရှာပါရဲ့၊ အကိုင်အတွယ်ကြမ်းတော့ မခံနိုင်ဘူးကွဲ့”

မမြင့်ဖြူ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့... သမီးပါလား၊ ဘယ်သူနဲ့လာသလဲ”

ဒေါ်သွယ်က နှုတ်ဆက်သည်။ မမြင့်ဖြူက-

“ကိုကြီးနဲ့ လိုက်လာတာပါ၊ အန်တီသွယ် အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုလို့၊

ဟင်... အန်တီသွယ် နေမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ အကြောလေး ဘာလေး တက်ချင်လို့ အစောကို နှိပ်ခိုင်းနေတာ”

“ဖြူ နှိပ်ပေးမယ်လေ၊ အစောလည်း ညောင်းနေရောပေါ့”

“ရပါတယ် မမဖြူ”

ဒေါ်သွယ်က-

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ ရပြီအစော သွားတော့၊ ဘုရားပန်းတွေ သွားလဲလိုက်”

အစော ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ မမြင့်ဖြူကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ မမြင့်ဖြူက ပြန်ပြုံးပြသည်။ အစော အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ မမြင့်ဖြူက အစောနေရာကို ဝင်ယူပြီး ဒေါ်သွယ်ကို ဆက်နှိပ်ပေးသည်။

“အန်တီသွယ်က ဖြူကို ခေါ်တယ်ဆို”

“အေးကွဲ့၊ ပြောစရာလေးရှိ”

ပြောရင်း ဒေါ်သွယ်ရဲ့ မှဲသွားသည်။ မမြင့်ဖြူ ပျာပျာသလဲမေးသည်။

“အို... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့သမီးလက်က ပေါက်လို့ထင်ပါရဲ့”

ဟု ဒေါ်သွယ် ဖြေပြောပြောသည်။ မမြင့်ဖြူ၏ လက်မှာ နုတော့နေသည်။ နှိပ်ရာမှကျတော့ သိပ်မကျွမ်းကျင်လှ၊ အသားကို ဆွဲညစ်သလို ဖြစ်နေ၏။ အစောက ဖွဖွကလေးနှင့် အကြောကိုထိအောင် နှိပ်နိုင်သည်။ ဒေါ်သွယ်မှာ မမြင့်ဖြူကို အားနာသဖြင့် ကျိတ်မှိတ်ခံနေပြီးမှ-

“အေး... အေး... ရပါပြီကွယ်၊ တော်တော် သက်သာသွားပါပြီ”

ပြောရင်း မမြင့်ဖြူ၏လက်ကို အသာဆွဲဖယ်သည်။ မမြင့်ဖြူက ခုတင်ခြေရင်းဘက်ရွေ့ပြီး ခပ်ယိုယို ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်က ကိုယ်ကို နည်းနည်းကိုင်လိုက်ပြီး နဖူးစပ်ရှိ ဆံပင်များကို သပ်ပေးရင်း-

“အင်း... သမီးက သိပ်ကျက်သရေရှိတာပဲကွယ်၊ အဲ... နည်းနည်း

ရိုးလွန်းနေတာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်”

“ရှင်...”

ဒေါ်သွယ်က ပြုံး၍-

“ရိုးတယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ကတော့ ရိုးတာကို တုံးတယ်၊ အတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်ကွဲ့”

မမြင့်ဖြူက နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်သွယ်ကပင် ဆက်၍-

“ကဲကွယ် အန်တီသွယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါမယ်၊ သမီးကလည်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေနေော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ အန်တီသွယ်”

“ဒီလိုကွယ်၊ မောင်မောင်ထူးနဲ့ သမီးနဲ့ကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးဖို့ လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားကြတယ်နော်”

မမြင့်ဖြူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ့သမီးကလည်း ကျေနပ်သဘောတူထားတယ်လို့ သိရတယ်”

မမြင့်ဖြူ ခေါင်းငုံ့၍ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အဲဒါ အန်တီသွယ် သိချင်တာက ဒီကိစ္စကို သမီး လက်ခံခဲ့တာဟာ လူကြီးတွေစကားကို မပယ်ရှားချင်လို့ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါတစ်ခုတည်းပဲလားကွယ်”

မမြင့်ဖြူ ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ဒေါ်သွယ်က ပြုံးကြည့်ရင်း ဆက်မေးသည်။

“ကွဲပါလေ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါတော့မယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကကော မောင်မောင်ထူးအပေါ်မှာ လက်ခံနိုင်တဲ့သဘောထား ရှိရဲ့လား”

မမြင့်ဖြူ ခေါင်းငုံ့လျက် ရှက်ပြုံးပြုံးသည်။

“ပြောပါကွဲ့၊ မိန်းမချင်းပဲ၊ ရှက်နေရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ်” ဒေါ်သွယ်က ထပ်မေးမှ မမြင့်ဖြူက မျက်နှာလွှဲလျက်-

“ကိုထူးအပေါ်မှာ ဖြူ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်”

ဟု အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြော၏။ ဒေါ်သွယ် ကျေနပ်သွားပြီး-

“အခုလိုမေးရတာက အန်တီသွယ်တို့အနေနဲ့ လူကြီးချင်း ဆန္ဒတင်မက လူငယ်ချင်းကပါ သဘောမျှမှ ပိုကောင်းမယ်လို့ ယူဆလို့ပါပဲ၊ အခု ငါ့သမီး သဘောထားကိုတော့ သိရပြီ၊ အင်း... တကယ်တော့ မောင်မောင်ထူးကလည်း ငါ့သမီးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိရှာပါတယ်”

မမြင့်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ စိတ်ဝင်စားသွားကြောင်း ဒေါ်သွယ် သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်-

“ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးက သိပ်ကူနေကြီးတော့ သူ့ခမျာ လန့်နေရှာ ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါ ငါ့သမီးက နည်းနည်း လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံစေချင်တယ်၊ ဒါမှ မောင်မောင်ထူးဘက်ကလည်း ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာမှာပေါ့”

မမြင့်ဖြူ တွေ့၍စဉ်းစားနေသည်။ ဒေါ်သွယ်က စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ခုခေတ်က သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လှုပ်ရှားမှ တန်ကာကျတာ မဟုတ်လား၊ ကူနေတော့ သိက္ခာတွေ ဒီလောက်အရေးကြီးတော့ပါဘူးကွယ်”

ပြောပြီး အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့ မမြင့်ဖြူကို ဖက်လိုက်ပြီး-

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် အန်တီသွယ်အနေနဲ့ ငါ့သမီးလေးကို ချွေးမ၊ မတော်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါကွယ်၊ နော်... နော် သမီး”

ပြောရင်း မမြင့်ဖြူကို တိုက်တွန်းသလို ဆွဲလှုပ်နေသည်။ မမြင့်ဖြူက ရှက်ပြုံးပြုံးနေသည်။

အန်တီသွယ်က မိမိကို ရိုးလွန်းသည်ဟု ပြော၏။ မိမိ ခတ်ပုံစားပုံကကော ယိပ်တုံးလွန်းနေသလားဟု မမြင့်ဖြူ တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ချေးထံသွားပြီး ဖက်ရှင်စတိုးတွေမှာ လျှောက်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းတွေပါသော ကက်တလောက်စာအုပ်ကွ လှန်ကြည့်သည်။ ဘယ်ဟာမှ သူမကြိုက်။

သူက ရိုးရိုးလေးသာ ဝတ်စားဆင်ယင်ချင်သူဖြစ်၏။

နောက်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် မောင်မောင်ထူးကို ဆွဲဆောင်ဖို့ရန်မှာ လိပ်ပြာမရဲဘဲ ရှိနေသည်။ တကယ်လို့ ဒီလိုလုပ်မှပင် မောင်မောင်ထူးက ကြိုက်မည်ဆိုပါတော့။ မောင်မောင်ထူးမှာ မိမိကို ချစ်ခြင်းမဟုတ်၊ ဒီဇိုင်းအလှအပတွေကိုသာ ချစ်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒီလိုအချစ်မျိုးကိုတော့ မောင်မောင်ထူးဆီက မလိုချင်။ မိမိ၏ ပင်ကိုအလှ၊ ပင်ကိုအရည်အချင်းကို မြတ်နိုးခြင်းကိုသာ လိုချင်သည်။

မောင်မောင်ထူးသည် ဒါမျိုးကိုမှ သဘောကျတတ်သူဆိုလျှင်လည်း မူပေါစေတော့။ သို့တိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာကြည့်ပြီး ဘယ်နေရာများ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေသည်ဆိုတာကိုတော့ ရှာကြည့်မိသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် သုံးစရာလည်း မလိုသေးဘဲနဲ့”
“ညွှန်ပါကွာ... ဈေးတက်လာတော့ ပြန်ထုတ်ရင် အမြတ်ထွက်တာ
ပေါ့ကွ”

“အဲ... ဟုတ်သားပဲ”

ဟုပြောပြီး ထရပ်ရင်း-

“ကျွန်တော် ဒီကိုပြန်မလာတော့ဘူးနော် ကိုကြီး၊ သွားစရာရှိလို့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

ခဏဆိုင်းပြီးမှ-

“ဟို... အစောဆီ ခဏသွားမလို့ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့
ရတာကြာပြီ”

“ဘာ...”

မောင်မောင်ဦးက တားလိုက်မည်ပြုပြီးမှ သတိရသွားပြီး လေသံကို
ပြန်လျှော့၍-

“ဪ... အေးအေး၊ သွားလေကွာ၊ သွားပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

မောင်မောင်ထူး ထွက်သွားသောအခါ မောင်မောင်ဦးသည် ဆေးတံ
ကို မီးညှိဖွာရင်း စဉ်းစားနေသည်။

မောင်မောင်ထူးသည် သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သဘောတူညီခဲ့
ကြသည့်အချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အသုံးချနေခြင်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်ဦး၏ စိတ်ကူးထဲတွင် မောင်မောင်ထူးနှင့် အစောတို့
လျှောက်လည်နေကြပုံ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ပြီး ကလူကူစယ်နေ
ကြပုံတွေ မြင်ယောင်နေ၏။

သူ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

သူ့ဘက်က တစ်ခုခု စတင်လှုပ်ရှားဖို့ လိုလာပြီ။

* * *

(၁၄)

တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးက ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ထူးဦးကုမ္ပဏီကပါရှင်၊ ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးပတေး
ပြောပါ၊ ရှင်... ဟုတ်ကဲ့၊ မတ်တင်းနော်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလိုက်ပါမယ်၊
ကျေးဇူးပဲ”

ဖုန်းပြန်ချလိုက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲဝင်သည်။ မောင်မောင်ဦး စားပွဲ
ရှေ့မှာရပ်ပြီး-

“ကောင်တာက ဦးပတေး ဖုန်းဆက်ပါတယ် ဆရာ”

“အင်း... ဘာတဲ့လဲ”

“အက်ဖ်အီးစီ အနုတ်အသိမ်း များလာစရာရှိတယ်တဲ့၊ ဒီညနေ
တောင် ပျံင့်ဆဲခင်းဖိုက်လောက်နဲ့ ဈေးပိတ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ဆရာ လိုအပ်မယ်
ဆိုရင် ဒီနေ့ယူထားသင့်တယ်တဲ့”

“အင်း... ကောင်းပြီ”

မောင်မောင်ဦးက ခေါင်းဆတ်ပြသဖြင့် အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီး
ပြန်ထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးက မောင်မောင်ထူးဘက်လှည့်၍-

“မောင်ထူး အက်ဖ်အီးစီ နှစ်သောင်းလောက် သွားဆွဲစမ်းကွာ၊
ကျသလောက်ကို ချက်နဲ့ပဲချေခဲ”

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်ထူးသည် အစောဆီ သွားနေသောကြောင့် ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ရေမှိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲနေတုံနံ့ အခန်းဝမှာ မောင်မောင်ဦး လာရပ်သည်။

“မောင်ထူး မင်းကို ငါ နိုင်းစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာနိုင်းမလို့လဲ၊ အကဲမိအိစိတွေမြတ်လို့ ပြန်ထုတ်တော့မလို့ လား”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အကဲမိအိစိက ဈေးထပ်မြောက်ဦးမှာ၊ နည်းနည်းစောင့်ဦးမယ်၊ ခုကိစ္စက ဒီလိုကွ၊ ရမည်းသင်းဘက်မှာ ကုလား ပဲတွေ စမ်းစိုက်တာ အောင်မြင်တယ်လို့ သိရတယ်၊ ဈေးကွက်အသစ်ဆို တော့ ဦးဦးဖျားဖျား ဝင်နိုင်ရင် စားရမယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ မင်း ရမည်းသင်းကို သွားရမယ်၊ ပဲနမုနာကြည့်ပြီးတော့ ကောင်းရင် ရှစ်ရာသုံးဆယ်လောက် စပေးကြည့်၊ မရမှ ငါးဆယ်ထိတိုးပေး၊ တင်းတစ်ရာလောက် အရင်ဆွဲလာခဲ့၊ ဒါ မင်းအရည်အချင်းကို စမ်းသပ်လိုက် တာပဲ”

“ရပါတယ် ကိုကြီး၊ ဘယ်နေ့လောက် သွားရမလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက် စောစောထသွား”

“အိုကေ... စိတ်ချ ကိုကြီး”

* * *

“ကဲ... အစောရဲ့ တိုးတက်မှုအခြေအနေကို အစီရင်ခံစမ်းပါဦး”
ဟု စိစိက ပြောသည်။

“ဘာတိုးတက်မှုလဲ”

အစောက ပြန်မေးသည်။

“ကိုမောင်မောင်ထူးနဲ့ အစောရဲ့ အခြေအနေပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ထူးခြားစရာမရှိပါဘူး၊ အရင်ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ ပေါ့၊ အစိကိုလေးနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ဘာဝချင်းမတူဘူး၊ ဒါကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူး ပေါ့”

“ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ ကိုမောင်မောင်ထူးဟာ အစောကို တ ကယ်ချစ်တာလို့ထင်တယ်၊ အစောကကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“စိစိပြောသလို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အစောဘက်ကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလဲဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“အစောရဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ကိုမောင်မောင်ထူးကို ချစ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်ထဲကဟာက တရားမဝင်ဘူးလေ”

“အစောရယ်... သိပ်လိမ္မာမနေစမ်းပါနဲ့၊ တချို့မိန်းကလေးမျိုး ဆို ကိုမောင်မောင်ထူးလို့ လူမျိုးကို သူတို့ကတောင် စကားစချင်စကြမှာ၊ အစောကတော့ အလိုလို အခွင့်အရေး ရလာတာကိုများ ငြင်းချင်ရသေး လား၊ တော်ကြာ ဟိုက စိတ်မရှည်နိုင်ရင် ခက်မယ်”

“မလွယ်ပါဘူးဟာ”

အစောက မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် မောင်မောင်ထူး၏ကား လမ်းကြားထဲ ချိုးဝင်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိစိက ကားဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီရှင်၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ အစော၊ ဒီတစ်ခါ အဖြေပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ပေတော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာကောင်းဘူးဟ၊ ကဲ... ငါ ရှောင်ပေးတော့မယ်နော်”

စိစိက ပြောင်စပ်စပ်ပြောပြီး အတွင်းခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သည်။ အစောက ခရီးဦးကြိုပြုရန် အိမ်ပေါက် ဝမှာ သွားရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ မောင်မောင်ထူး မဟုတ်ဘဲ မောင်မောင်ဦး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ၏။

အစော အံ့သြသလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြုံပြုလိုက် ရသည်။ မောင်မောင်ဦးက ခပ်တည်တည်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြုံး ပြလိုက်ရသဖြင့် အစော လန့်မလိုတောင် ဖြစ်သွားသေးသည်။

မောင်မောင်ဦးက လက်ထဲမှာ ပါလာသော အထုပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကြောင်ငေးငေးနှင့် ခပ်ယှိုယှို ရပ်နေသော အစောကိုကြည့်၍-

“ထိုင်လေ အစော”

ဟုပြောလိုက်သည်။ သူတို့ပုံစံမှာ အစောက ဧည့်သည်၊ မောင်မောင် ဦးက အိမ်ရှင်လိုဖြစ်နေ၏။

အစောက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ရွံ့တွန့်တွန့်ဟန်ဖြင့်-

“ကိစ္စများရှိလို့လား အစ်ကိုကြီး”

“မရှိပါဘူး၊ မရောက်တာကြာလို့ လာခဲ့တာပါ။ အစော နေရထိုင်ရ တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုခက်ခန်းက ဒေါ်ဒေါ်တို့ သားအမိက လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာလို့ စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်”

“ဪ... ဪ”

ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။ မောင်မောင်ဦးမှာ အကြောင်း ထူး ကိစ္စမရှိလျှင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ဘာဆက်ပြောရင် ကောင်း မလဲစဉ်းစားနေရ၏။

“အစ်ကိုကြီး ခဏနော်၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် တစ်ခုခု...”

ဟု အစောက ပြောလိုက်သဖြင့်-

“နေပါစေ၊ ဘာမှမစားချင် မသောက်ချင်ဘူး၊ အချိန်လည်း သိပ် မရဘူး၊ အစော နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေတယ်ဆို ပြီးတာပဲ၊ ကိုကြီး သွား တော့မယ်”

“ဟုတ်”

မောင်မောင်ဦး ထရပ်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော အထုပ် ကို သိရပြီး-

“ဪ... မေ့နေတယ်၊ အဲဒီမှာ အစောအတွက် ကိုကြီး ဝယ်လာ တာ”

အထုပ်ကို ညွှန်ပြသည်။

“ဘာ... ဘာလဲဟင်”

“အဝတ်အစားတွေလေ၊ ကိုကြီးလည်းကွယ် အလုပ်တွေများနေတာ နဲ့ အစောကိုတောင် ဘာမှဝယ်မပေးခဲ့မိဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတာ လှလှပပ ဝတ်စားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား”

အစောက အထုပ်ကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ကိုကြီး သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်”

မောင်မောင်ဦး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ အစောက အိမ်ပေါက်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ မောင်မောင်ဦး ကားပေါ်တက်သည်။ ကားထွက်ခါနီးတွင် အစောကို လက်ပြရင်း ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။ အစောမှာ လက်ပဲပြန်ပြုရမလို့၊ ပြုံးပြရမလို့၊ ရယ်ပြရမလို့ ဖြစ်နေ၏။

ကားထွက်သွားသောအခါ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း မောင် မောင်ဦး ပေးခဲ့သောအထုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စိစိ အခန်း ထဲက ထွက်လာပြီး ဘေးမှာလာထိုင်ရင်း-

“ဒီတစ်ခါ ကိုမောင်မောင်ဦးက ထူးထူးခြားခြား သဘောကောင်းနေ ပါလား၊ ဟင်... အဲဒါ ဘာထုပ်ကြီးလဲ”

“အဝတ်အစားတွေလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတွေပါလဲမသိဘူး၊ ကြည့်ရအောင်”

စိစိက အထုပ်ကိုဖွင့်၍ အထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ အရောင်ပြောင် တီရှပ်တစ်ထည် ထွက်လာသည်။

“အမယ်... လူမျိုးကြီးလာ ဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ ရွေးလတ်သားပဲ”

စိစိကပြောရင်း အထုပ်ထဲ လက်နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဘူးရှည် ရှည်လေးတစ်ဖူး ပါလာသည်။

“ဟယ်... ဘူးပါတိတ်ပဲ၊ တော်တော်ချေးကြီးမယ်”

စိစိက ရေရွတ်လိုက်၏။ အစောက အဝတ်အစားများကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

စိစိက နောက်ဆုံးကျန်နေသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဟောတော်...”

စိစိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသလို အစောလည်း မျက်လုံး ကလေး ဝိုင်းသွား၏။ စိစိလက်ထဲမှာ တွဲလောင်းကလေးဖြစ်နေတာက ဘာရာစီယာ တစ်ထည်။

“ဟား... ဟား၊ လူပျိုကြီးကတော့ လုပ်ကရောမယ်”

စိစိက ရယ်ရင်းပြောသည်။ အစောကတောင်မှ ရောယောင်၍ ရယ်မိသည်။ သူ စိတ်ထဲကတော့ တွေးကြည့်နေသည်။ ကိုမောင်မောင်ဦး သည် ခါတိုင်းတုန်းက မျက်နှာထားကြီးနှင့်နေတတ်ပြီး ခုကျမှ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် ပျူပျူငှာငှာ ဖြစ်လာရသလဲ။ ဒီအဝတ်အစားတွေကကော။ အဝတ်အစားတွေအကြောင်း မောင်မောင်ထူးကို ပြန်ပြောပြရမလား။

သူသည် ထောင်နှင့်ချီ၍တန်သော အဝတ်အစားများ လက်ခံရရှိ သည့်အတွက် ပျော်မသွားဘဲ စိတ်တောင်မှ ရှုပ်လာလေ၏။

(၁၅)

မောင်မောင်ဦးသည် ရုံးခန်းအတွင်းထိုင်ပြီး နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှပေး ပို့လိုက်သော ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း ကက်တလောက်စာအုပ်ကို ကြည့် နေသည်။

စာအုပ်ထဲမှ ရောင်စုံပုံများဖြင့် ပြသထားသော ဖိုင်ဘာကြွေပြား ဆိုတာကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ လက်ရှိ သုံးနေကြသည့် သမားရိုးကျ ကြွေပြားများကဲ့သို့ပင် အရည်အသွေးများရှိသည်။ သူက တစ်ချက်သာသွား တာက အလေးချိန်အားဖြင့် အလွန်ပေါ့ပါးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရသည့်စရိတ် အလွန်သက်သာသွားမည်။ အသုံးပြုရာတွင် လည်း ပိုမိုလွယ်ကူသည်ဟု ဆိုထားသည်။

စာအုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေတုန်း မောင်မောင်ထူး ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ရမည်းသင်းသို့ ခရီးထွက်သွားရာမှ ရောက်ရောက်ချင်း ရုံးခန်းကို တန်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အဝတ်အစားအိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင် ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူဝယ်ပို့လိုက်သည့် ကုလားပဲကားက မနေ့ကတည်းက ရောက် နေသည်။ သူက တစ်ရက်နောက်ကျ၏။ ဒါကို ရည်ညွှန်း၍ မောင်မောင် ဦးက-

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

“ရမည်းသင်းက ပွဲစားက ငရုတ်မျိုးသစ်တွေစမ်းထားတာ ကြည့် သွားပါဦးဆိုတာနဲ့ တစ်ရက်စောင့်နေလိုက်တာပါ။ ကုလားပဲတင်တဲ့ ကား ကိုတော့ ကိုကြီး ကြည့်လို့ရအောင် အရင်လွတ်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ဝယ်ဖို့လိုက်တဲ့ ပဲတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အေး... ငါ အဲဒါပြောမလို့၊ ပဲတွေက တော်တော် အရည်အသွေး ကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းကို ငါ အထင်သေးမိတာ ဆောရီးပဲကွာ၊ ထပ်ဝယ်ဖို့ မြန်မြန်စီစဉ်၊ တော်ကြာ သူများဦးသွားမယ်”

မောင်မောင်ဦးက ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် ပြောသည်။ မောင်မောင် ထူး ပြုံး၍-

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ဦး ကိုကြီးရ၊ ကျွန်တော်အစွမ်းအစက သိပ်ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ပဲကိုအကဲဖြတ်ဖို့ အိပ်စပတ်တစ် ယောက် ခေါ်သွားတာကိုး”

“ဘာ... အိပ်စပတ်၊ ဘယ်က အိပ်စပတ်လဲ”

မောင်မောင်ထူး ခဏဆိုသောသဘော လက်ပြပြီး အခန်းပြင်ထွက် သွားသည်။ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူနှင့်အတူ ကုလားတစ်ယောက်ပါသည်။ အိပ်စပတ်တစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူ။ လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းသည့် ပုံစံမျိုးသာဖြစ်၏။ ညစ်စုတ်စုတ်ဒိုတီကို ဝတ်ထား၏။

“ဒါ... ဒါ”

မောင်မောင်ဦးက မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး မေးသည်။ မောင်မောင်ထူး

က-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်အိပ်စပတ်ပါပဲ၊ မစ္စတာ ရန်ဂါဆွာမီ တဲ့”

ဟု ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးဟန်ဖြင့် လေးလေး စားစား ညွှန်ပြသည်။ မောင်မောင်ဦးက-

“သူ့ကို ငါ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းရှေ့က ပလက်ဖောင်းမှာ ဗယာကြော်ရောင်းနေတာပဲ”

“ဟေ... သူက အိပ်စပတ်တဲ့လား”

မောင်မောင်ထူးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့်ပုံဟန်ဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဗယာကြော်ကုလားလောက် ကုလားပဲအကြောင်း သိတဲ့လူ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲ၊ တစ်သက်လုံး ကုလားပဲနဲ့ လုပ်စားလာတဲ့ဟာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဗဟာကြော်ကုလားဘက် လှည့်မေးရာ-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကုလားနဲ့ပဲ သေမှခွဲမှာပါ၊ ကုလားစားတဲ့ပဲဖို့လို့ ကုလားပဲလို့ ခေါ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီး”

မောင်မောင်ဦးမှာ ကြောင်ငေးငေးကြီးသာ ကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်ထူးက

“ကဲ... ကျွန်တော်လည်း ခရီးပန်းလာတယ်၊ အိမ်ပြန်နားတော့မယ်၊ လာ မစ္စတာဆွာမီ၊ မိတ်ဆွေကြီးကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံပြုစုရမယ်”

ဟုပြောပြီး အဝတ်အစားအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဗယာကြော် ကုလားက သွားခါနီးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် လက်အုပ်ချီပြီး ‘နမ္မစတေး ဂျီ’ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦးမှာ ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် လက်အုပ်ပြန်ချီ လိုက်ပြီးမှ ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့်-

“ဆိမ်းတူယု”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

အစောသည် ပန်းခြံထဲရှိ နှင်းဆီပန်းအိုးများကို မြေဆွေးခက်ရင်းဖြင့် ပွပေးနေသည်။ ထိုစဉ် မမြင့်ဖြူ အစောဆီသို့လျှောက်လာသည့် အစော ဘေး မှာရပ်၍ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး-

“ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင် အစော”

အစော မော့ကြည့်၍-

“ဪ... မမြင့်ဖြူ၊ ဘယ်တုန်းက ဝံ့ရောက်နေလဲ”

ဟု ပြောရင်း ထရပ်လိုက်၏။

“ခုနဲ့ပဲ၊ အန်တီသွယ် ခင်စံမှေးနေတယ်ဆိုလို့ ဒီဘက်ထွက်လာခဲ့တာ၊ အစောက သိပ်အားကိုးရတာပဲနော်၊ အိမ်မှကိစ္စတင်မကဘူး၊ စွယ်စုံရတာပဲ”

အစောက ပြုံး၍-

“ဒီက မာလီက တောခဏပြန်သွားတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ အစောလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နိုင်သလောက် လုပ်နေတာပါ”

“အင်း... ဒါကြောင့်လည်း အန်တီသွယ်က အစောကို လက်မလွတ်နိုင်တာပဲ၊ မမဖြူလည်း အစောကို မြင်မြင်ချင်း ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်မိတယ်သိလား၊ ပညာရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီလိုရင် မမဖြူကိုပြောနော်၊ အားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစောကလည်း မမဖြူကို ခင်ပါတယ်”

ဟုပြောပြီး ခဏမျှဆိုင်း၍ ဆက်ပြောသည်။

“မမဖြူက တချို့သူဌေးသမီးတွေလို မာနမကြီးတတ်ဘူးနော်”

မမြင့်ဖြူက ပြုံး၍-

“ခုခေတ်မှာ မမဖြူတို့ အခြေအနေလောက်ကို သူဌေးလို့မခေါ်နိုင်တော့ပါဘူး”

အစောမှာ တွေ့၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“ဟင်... မမဖြူတို့ကိုတောင် ချမ်းသာတယ်လို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတော့ အစောတို့ဆိုရင် ပိုပြီး ဆင်းရဲသွားတဲ့ သဘောပေါ့နော်”

မမြင့်ဖြူက သဘောကျသလို ရယ်၍-

“အစောက တွေးပဲ တွေးတတ်တယ်၊ မဆိုးဘူး၊ အိကိုကျောင်းသူ ပီသတယ်”

ကားဟွန်းသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ကား ခြံထဲဝင်လာပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ မောင်မောင်ဦးနှင့် မောင်မောင်ထူးတို့ ဆင်းလာကြ၏။

မောင်မောင်ထူးက အစောတို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦးက မောင်မောင်ထူးကို အကဲခတ်သည်။

“ဟော... ကိုထူးတို့တောင် ပြန်လာပြီ၊ မမဖြူ သွားဦးမယ်နော်”

မမြင့်ဖြူက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ပန်းခြံဘက်လာမည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်နေသော မောင်မောင်ထူးမှာ သူ့ဆီသို့ မမြင့်ဖြူ လျှောက်လာသဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ရသည်။ အနားရောက်သောအခါ ဝတ်ကျောတမ်းကျော ပြုံးပြပြီး-

“မမြင့်ဖြူ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ အန်တီသွယ် တစ်ရေးအိပ်နေတာနဲ့ အစောနဲ့ သွားစကားပြောနေတာ”

မောင်မောင်ဦးက ဝင်၍-

“ဟေ့ မောင်ထူး၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်ဦးလေကွာ၊ မိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ မမြင့်ဖြူ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

မောင်မောင်ထူးက ငြောရင်း အစောဆီ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ အစောက အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာကတော့ သိပ်မကြည်လင်လှ။ ထိုမြင်ကွင်းအားလုံးကို မောင်မောင်ဦးက ခြုံငုံစေ့စိုက်ကာ ကြည့်ရင်း မသိမသာ ပြုံးလိုက်၏။

(၁၆)

ဦးထင်က တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်နေရာမှ မောမကြည့်ဘဲပြောသည်။

“အင်း... ဂျပန်နဲ့ အမေရိကန်တော့ ကုန်သွယ်ရေးစစ် ဖြစ်တော့ မယ် ထင်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

မောင်မောင်ထူးက အလိုက်သင့် ပြောသည်။ အစောက မုန့်ပန်းကန် ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက အစောကို မောကြည့်ပြီး ဦးထင်မမြင်အောင် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။ အစောက ခပ်တန်းတန်းပင် ပြန်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

နေ့လယ်က မမြင်ဖြူကို အရေးတယူ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကိုတော့ နှုတ်မဆက်သဖြင့် အစော စိတ်ကောက်နေဟန်တူ၏။ နောက်မှပဲ ချောလိုက်တော့မည်ဟု မောင်မောင်ထူး တွေးလိုက်သည်။

မောင်မောင်ဦး ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုံကို ဆွဲ၍ထိုင်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ကော်ဖီပေးလိုက်၏။

“မောင်ထူး မင်း ခရီးထွက်ရဦးမယ်ကွ”

မောင်မောင်ဦးက ပြောသည်။

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုကြီး”

“ကလေး တမူးဘက်ကို သွားရမယ်”

ဦးထင်က စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး-

“ဝေးလှချည်လားကွ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဘော်ဒါထရိတ်ကို စမ်းကြည့်မလို့၊ အခု အိန္ဒိယနယ်စပ် ဖွင့်လိုက်တော့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ သွင်းမလား စိတ်ကူးတယ်”

“ဪ... မမြင်ဖြူတို့က ဆေးဆိုင်တည်ထားပြန်ပြီလား ကိုကြီး”

ဟု မောင်မောင်ထူးက ဝင်မေးသည်။ ဦးထင်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ

ပြုံးသည်။ မောင်မောင်ဦးက

“မင်းကလည်း သူတို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွ၊ ဒီမှာ မင်း မနက်ဖြန် သွားရမယ်၊ ဟိုမှာ ဈေးကွက်အခြေအနေ အချိန်ယူပြီး လေ့လာခဲ့၊ ဒီက ကော ဘာတွေပို့ရင်ရမလဲ ခုံစမ်းခဲ့၊ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ကြာချင် ကြာပါစေ”

“ကောင်းတယ် ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခရီးထွက်ရတာကို သဘောကျတယ်”

“ဝါမျက်စိအောက်က လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာတာလည်း ပါမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မောင်မောင်ထူးက ရယ်နေသည်။

* * *

မောင်မောင်ထူးကို ဘုတာရုံ လိုက်ပို့ပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးသည် အစောတို့ အိမ်ဘက်သို့ ကားကိုမောင်းလာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းရှေ့တွင် ထိုင်၍ ဆန်ရွေးနေသော စီစီက ဆီး၍ ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးပါလား၊ အစော အိမ်ဘေးမှာ ရှိပါတယ်”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိမ်ဘေးဘက်သို့ ကွေ့လျှောက် သွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်း တုံ့အံ့နဲ့ ဖြစ်သွား၏။

အစောသည် ထဘီရင်ရှားနှင့်ဖြစ်၏။ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို တန်း ပေါ်လှန်းပြီး ပျံ့ပျံ့ပျူးပျူးဖြစ်ရန် ဆွဲဖြန့်နေသည်။ ကြီးတန်းက မြင့်နေသဖြင့် ခြေဖျား ထောက်ထားရသည်။ ထိုအခါ ခါးကလေးကော့ပြီး အကယ်ဒမီ ရွှေစင်ရုပ်တုကလေးလို ဖြစ်နေ၏။

မောင်မောင်ဦးသည် စိတ်ညှို့ခံထားရသူတစ်ယောက်လို ကြောင်ငေး ငေး ကြီးလုပ်ရင်း အစောနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

အစောက မောင်မောင်ဦးကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွားသည်။ ချက်ချင်း ပင် သတိရပြီး မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဪ... အစ်ကိုကြီး၊ ခဏ... ခဏ ထိုင်ပါဦးနော်၊ အစော အဝတ်အစားလဲပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက-
“မလဲပါနဲ့”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး-
“အဲ... မဟုတ်ဘူးလေ၊ အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်း ပါတယ်”

ဟု တစ်မျိုးအသံကြီးဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။ ပြီး တော့ ချာခနဲလှည့်လိုက်၏။ တစ်ခါ ယောင်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်မိပြန် သည်။ ပြီးမှ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လျှောက်သွားသည်။

အစောသည် ခုမှပင် သူ့ရင်ညွန့်ကို လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်မိသည်။

* * *

မောင်မောင်ဦးမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေ၏။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေ မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ နောက်မှ ဆေးတံကို သတိရပြီး ဆေးဖြည့်မီးညှို့ပြီး ဆက်တိုက်မှာရွိုက်လိုက်၏။

အစောသည် အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ ကြောင်စိစိကြီး ထိုင်နေသော မောင်မောင်ဦးကို တွေ့ရ၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကိစ္စများရှိလို့လား”
အစောအသံကြောင့် မောင်မောင်ဦး ရုတ်တရက် လန့်သလိုဖြစ်ပြီး-
“မရှိ... ဟာ”

သတိလက်လွတ်ဖြင့် ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ ခဲထားသော ဆေးတံ လှဲချည်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။ မီးခဲများကို ကမန်းကတန်း ခါလိုက်ရ သည်။ ဆေးတံကလည်း ကြမ်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသဖြင့် အလျင်အမြန် ပြန်ကောက်လိုက်ရ၏။

အစောမှာ ရယ်မိမလိုဖြစ်ပြီးမှ ဣန္ဒြေဆည်၍-
“မီးအပူများ လောင်သွားသေးလား အစ်ကိုကြီး”

“မလောင်ပါဘူး၊ အင်း... မလောင်ပါဘူး”
ဟု မောင်မောင်ဦး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြောသည်။

“ဟို... အစ်ကိုကြီး တစ်ခုခုသောက်မလား၊ အစော သွားဝယ်ပေး ပါ့မယ်”

“မသောက်တော့ပါဘူး၊ ဟိုဒင်း... ရေ... ရေတစ်ခွက်လောက်သာ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးနော်”
အစော နောက်ဘက်ဝင်ပြီး ရေတစ်ခွက် ခပ်လာသည်။ ရေခွက် ကလေးမှာ ပန်းကွက်ဖော်ထားသော သာမန်ကိုင်းတပ် သတ္တုခွက်ကလေး သာ ဖြစ်သော်လည်း ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသည်။ အစောဟာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေတတ်သူပဲဟု အရေးထဲမှာ မောင်မောင်ဦး မှတ်ချက်ချလိုက်မိသေးသည်။

သူသည် ရေငတ်နေသူတစ်ယောက်လို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောလ် မျလိုက်သည်။ ရေခွက်ကို အစောဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးမှ-
“နောက်လတွေအတွက် အိမ်လခနဲ ထမင်းမိုးပေးဖို့ လာခဲ့တာ”

ပြောပြီး သားရေအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်သည်။

“ဒီမှာ သုံးလစာအတွက်၊ အဲ... ပြီးတော့ ပိုတဲ့ငွေ နှစ်ထောင် က အစော သုံးချင်တာသုံးဖို့”

“အစော ဘာမှသုံးစရာ မရှိပါဘူး၊ ငွေလည်းမလိုပါဘူး”

“ဟာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ သုံးစရာမရှိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဆိုတော့ ပိုပြီးတောင် သုံးရစွဲရဦးမယ်၊ သူများတွေနဲ့ ယှဉ်တဲ့အခါ အစောက ဂုဏ်ငယ်နေရင် ကိုကြီးတို့ပါ သိက္ခာကျနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လှလှပပ အဆင့်မြင့်မြင့် ဝတ်စားနေထိုင်ပါ၊ လိုအပ်တာကို ဒီငွေနဲ့ဝယ်သုံး၊ မလောက်ရင်လည်းပြော၊ ကိုကြီး ထပ်ပေးမယ်”

အစောမှာ အံ့လည်း အံ့သြသည်။ တွေးရလည်း ခက်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးက စကားဆက်ပြန်သည်။

“အေးကွယ်၊ ကိုကြီးလည်း အလုပ်တွေများနေတာနဲ့ အစောကို တောင် ဂရုမစိုက်မိခဲ့ဘူး၊ အလုပ်များဆို ရှိသမျှအားလုံး ကိုကြီးမပါရင် မပြီးဘဲကိုး၊ မောင်မောင်ထူးကတော့ ကူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အားမရလှဘူး၊ အင်းလေ ဒီကောင်ကလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေချင်တဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်လား”

အစော အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွား၏။ စကားထဲမှာ မောင်မောင်ထူး အကြောင်းပါလာပြီ။ စကားဦးက ဘယ်ကိုသန်းလာမလဲ မှန်းဆရခက်နေသည်။

မောင်မောင်ဦး မပွင့်တပွင့် ရယ်လိုက်ပြီး-

“မောင်မောင်ထူးဆိုတဲ့ကောင်က အပြောတော့ တော်တော်ကောင်း တယ်၊ လူတစ်ဖက်သား ယုံလောက်အောင် ပြောတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာတုန်းက မိန်းကလေးတွေ သူ့ကိုကျတာပေါ့၊ ခက်တာက မောင်မောင်ထူးဟာ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်တဲ့ကိစ္စပါ။

ဒီနေ့တစ်မျိုး ပြောပြီး နောက်နေ့ တစ်မျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာ၊ ဒီကောင်ကြောင့် တော့ ခက်ပါသေးတယ်”

ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကား ဘယ်လောက်တာ သွားသလဲဟု အကဲခတ်လိုက်သည်။ အစောမှာ မောင်မောင်ဦး၏ စကား အသွားအလာကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေရ၏။ စိတ်ကူးတည်ရာ ဦးတည် ချက်မဲ့ ပြောနေတာလား၊ မောင်မောင်ထူးနှင့် မိမိတို့ကိစ္စကို ရိပ်မိသွား လို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး သတိပေးနေတာလား။

အစော အတွေးလွန်သွားရာမှ သတိရပြီး မျက်ခနဲ မောကြည့်လိုက် သောအခါ မောင်မောင်ဦးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လွှာပြန်ချလိုက်ရ၏။ မောင်မောင်ဦးက ချောင်း တစ်ချက် ဟန့်ပြီး-

“အစ်ကိုကြီး ခုမှ သတိထားကြည့်မိတယ်၊ အစောက ရန်ကုန် ရောက်ပြီးမှ တော်တော်လှလာတာပဲ”

အစော ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ နေရထိုင်ရလည်း ခက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း သူ့ဘာသာ ရေရွတ် သည့် ပုံစံဖြင့်-

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျောင်းမှာ ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေမှာပဲ”

မောင်မောင်ဦး၏ စကားများကြောင့် အစော စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာ သည်။ မောင်မောင်ဦးကလည်း ရိပ်မိ၏။ သူ့စကားတွေက ထိရောက်မှု ရှိနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍-

“ဒါပဲနော် အစော၊ ကျောင်းမှာ ရှည်းစားတွေတာတွေ မထားရဘူး၊ အစောအတွက် သင့်တော်မယ့်သူကို ကိုကြီးကိုယ်တိုင်၊ အဲ... ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ရှာပေးမယ် သိလား”

အစောသည် ခေါင်းငုံ့လျက်က မျက်လုံးဝိုင်းသွားမိ၏။ မောင်မောင် ဦး ဘာကို ရည်ရွယ်၍ ပြောနေသနည်း။ အစော အခြေမရခင်မှာပင်

မောင်မောင်ဦး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး-

“ကဲ... ကိုကြီးလည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုကြီးပြောတာ သဘော ပေါက်တယ်မဟုတ်လား။”

အစောမှာ ခုမှ သတိဝင်လာပြီး ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့်-
“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်ဦး ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန် လှည့်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဆေးတံကို ယူသည်။ အစောကို တစ်ချက်ပြု၍ ခိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွား၏။ အစောမှာ ခါတိုင်းလို အိမ် ပေါက်ဝထိ လိုက်မပို့နိုင်။ ငိုငိုတွေ့စွာထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးပြီး နားမလည်နိုင်တာတွေ များနေ၏။

မောင်မောင်ဦးကလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်သည်။ ဒီနေ့ လှုပ်ရှားခဲ့ မှုများအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်သည်။ အစောကို စတွေ့တွေ့ချင်း နည်းနည်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်မှလွဲ၍ နောက်ပိုင်း အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့၏။ မောင်မောင်ထူး ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်မရောက်ခင် အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲကုန်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ခု ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်ပြီ။

(၁၇)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့ညက အစောအကြောင်း အိပ်မက်မက်မိတာကိုတော့ မောင်မောင်ဦး ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ အစောနှင့် တွေ့ရာမှာ သူ့ဘက်မှ ကစားကွက် အသာစီးဖြင့် စိတ်ကြိုက်လုပ်ခဲ့သလို အိပ်မက်ကလည်း သူ့ကို ပြန်လည် ပညာပေးလေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူနှင့် အစောတို့သည် ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို ပန်းခြံထဲမှာ လက်တွဲပြီး လျှောက်ပြေးနေကြ၏။ နောက်တော့ အစောက ရှေ့ကပြေးသည်။ သူက လိုက်ဖမ်းသည်။ မိခါနီးကျမှ အစောက ရှောင် ထွက်သွား၏။ အစောက လက်ညှိုးကလေး ကွေးချည် ဆန့်ချည်နှင့် ‘ကရော်... ကရော်’ လုပ်သွားသည်။ သူ ဆက်လိုက်သည်။ အစော ပြေးနေပုံမှာ မိတာတစ်ရာ ဒုန်းပြေးသလို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မြန်လှသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အနှေးပြုကွက်တစ်ခုလို အလွန်ဖြည်းနှေးစွာ ပြေး လိုက်နေသည်။ အစောကိုမိအောင် အရှိန်ကို မြှင့်သော်လည်းမရ။ အစော မှာ တစ်စတစ်စဝေးပြီး ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ သူ စိုးရိမ်စူးဖြင့် “အစော... အစော... နေပါဦး၊ ကိုကြီးကို စောင့်ပါဦး” ဟု အော်ခေါ်သည်။ အသံက ထွက်မလာ။ သူ မောကျေပ်ပြီး လဲလှလှတွင် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုး လာ၏။

သူသည် တကယ်ပဲ မောပန်းနေသည်။ ချွေးတွေလည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေ၏။ အားတင်း၍ လူးလဲထထိုင်ပြီး-

“ဟာ... ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

မျက်နှာသစ်ရန် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့တွင် ဘုရားပန်းအိုးတွေကိုင်းပြီး အောက်ထပ်မှ တက်လာသော အစောနှင့် ရုတ်တရက်ဆုံသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ တုံ့ခနဲ လန့်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ “ဟာ... ဒါ အိပ်မက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ” ဟု တွေးမိပြီး ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်သည်။

အစောက ပြုံးရုံမျှနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်ကိုယ့်၍ ဘေးကဖြတ်တက် သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် အစောကို လှည့်မကြည့်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်၏။

မောင်မောင်ဦး ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လာသည်။ ဒေါ်သွယ်က ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။ အစောက ကြက်မွေးတံမြက်စည်းဖြင့် ဧည့်ခန်းအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ၏။

မောင်မောင်ဦး စဉ်းစားလိုက်၏။ သူ့စိမ့်ကိန်းကို တစ်ဆင့်တက်ဖို့ အကောင်းဆုံး အနေအထားပဲဟု တွက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိမ်ကုလားထိုင် အပိုင်းကလေးကိုယူပြီး ဒေါ်သွယ်ဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်၏။ အစောမှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ဖုန်သုတ်ပြီးနောက် လိုက်ကာတွေ အသစ်လဲဖို့ အဟောင်းတွေကို ဖြုတ်နေသည်။ ပုံမှန်လေသံလောက်နှင့် ပြောလျှင်ပင် အစောအနေဖြင့် ကောင်းကောင်း ကြားနိုင်သည့် အကွာအဝေးမှာ ရှိနေသည်။ သို့နှင့်...

“ဒေါ်ခင်မကြီးက ဘာပြောသေးလဲ မေမေ”

ဟု စကားစလိုက်၏။

“သူကတော့ မြန်မြန် စိစဉ်စေချင်တာပေါ့ကွယ်၊ မင်းက သိပ် အလျင်စလို မလုပ်ပါနဲ့ဦးဆိုလို့သာ ဆိုင်းထားရတာကိုး၊ ဒါနဲ့ မောင်မောင်ထူး အခြေအနေကကော ဘယ်လိုလဲကွဲ့”

မောင်မောင်ဦး အစောဆီ မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောပေးထားသော်လည်း နားစွင့်နေကြောင်း သိရတော့မှ-

“တော်တော်လေးတော့ နီးစပ်လာပါပြီ”

“သူ့မှာ တခြားရည်းစားတွေ ဘာတွေများ ရှိနေသေးလား”

အစော မျက်လုံးပိုင်းသွား၏။ မောင်မောင်ဦး ဘာများပြောလိုက်မလဲဟု စိုးရိမ်သွားသဖြင့် လိုက်ကာတပ်နေသောလက်ပင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ရည်းစားဆိုတာကတော့ မောင်မောင်ထူးအတွက် မဆန်းတော့ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာတုန်းကဆိုရင် ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် တွဲခဲ့တာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့မှ အတည်တကျ စိတ်ကူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီကောင် ရှုပ်တတ်ပေ့တတ်တာ မေမေလည်းသိသားပဲ၊ အလုပ်ထဲ ရောက်ပြီးမှ နည်းနည်း ခြေငြိမ်နေတာ”

မောင်မောင်ဦး စကားကို ကြားလိုက်မှ အစော စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့ရာတွင် ဆက်၍ ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားရလေသည်။

“မမြင့်ဖြူအပေါ်မှာကော မောင်မောင်ထူးရဲ့ သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ”

အစော ရင်ဖို့စွာ အားစိုက်နားထောင်နေ၏။ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ တောင့်တင်းစွာ ရပ်နေပုံကို မောင်မောင်ဦး သတိပြုမိ၏။ ပို၍ပုံပြင်စွာ ကြားနိုင်စေရန် လေသံကို မသိမသာဖြင့်ပြီး ပီပီသသ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ဒီကောင် မမြင့်ဖြူကို စိတ်ဝင်စားနေပါပြီ”

“သူက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလားဟင်”

“အရိပ်အမြက်လောက်တော့ ပြောပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီကောင်က ရှက်နေတာ မေမေရ၊ စိတ်ထဲကတော့ မမြင့်ဖြူကို ကြိုက်နေတာ သေချာတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်း ဒီကောင် မမြင့်ဖြူကို ဆက်ဆံပုံကြည့်ပါလား၊ မမြင့်ဖြူကို ဒီကောင် အရမ်းအရေးပေးနေတာ တွေ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကိုကြည့်ရင် သူ မမြင့်ဖြူကို သဘောကျတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲလို့ မေးတော့ သူ ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာတဲ့အခါကျရင် ကောင်းသလို ကြည့်စီစဉ်ကြတာ ပေါ့လို့ ပြောသွားတယ်”

“ဟေ... ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဒီကောင်ကိုတော့ နားပူနားဆာ မလုပ်နဲ့ဦး၊ ကျွန်တော် ကြည့်စီစဉ်မယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ”

အစော လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော လိုက်ကာစ လွတ်ကျသွားသည်။ အစောသည် ယိုင်လဲမသွားစေရန် ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရ၏။ သူ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြန်၏။

မောင်မောင်ဦး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေသည်။

မောင်မောင်ထူး ခရီးထွက်ရာမှအပြန် အဝေးပြေးကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပြီးချင်း အိမ်မပြန်သေးဘဲ တက္ကစိတစ်စီးငှား၍ အစောအိမ်သို့ တန်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သောအခါ မောင်မောင်ထူးက တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ခဏစောင့်ရန်မှာပြီး အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုကိုင်၍ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

စိစိက မောင်မောင်ထူးကို လှမ်းမြင်သဖြင့် အစောကိုခေါ်ရန် အတွင်းခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ အစောသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ငိုငွေ့တွေထိုင်နေ၏။

“အစောရေ၊ ကိုမောင်မောင်ထူး လာနေတယ်”

အစော ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကလေး မတ်သွားပြီးမှ ပြန်ငြိမ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ‘အစောရေ၊ အစော’ ဟု လှမ်းခေါ်သော မောင်မောင်ထူး အသံ ကြားရသည်။ အစော ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

“ငါ မတွေ့ချင်ဘူးဟာ”

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှလည်းမမေးနဲ့၊ ရော ဒီစာကိုသာ သူ့ကိုပေးလိုက်၊ ငါ့ကိုမေးရင် အပြင်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဟာ”

အစောက ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ စိစိက နားမလည်ဟန်ဖြင့် စာအိတ်ကိုယူပြီး ထွက်သွားသည်။

စိစိ ထွက်လာတာမြင်တော့ မောင်မောင်ထူးက-

“ဪ... စိစိ၊ အစောကော ရှိတ်ယံမဟုတ်လား”

“ရှိ... အဲ... မရှိဘူး၊ အပြင်သွားတယ် ကိုမောင်မောင်ထူးကို ဒီစာပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ်”

မောင်မောင်ထူးက စာကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ အထုပ်ကို လှမ်းပေးပြီး-

“ဪ... ဟုတ်ပြီလေ၊ အစော ပြန်လာရင် ဒါလေးပေးလိုက်ပါ၊ တမူးကအပြန် အစောအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာတာလို့၊ အဲ... စိစိတို့ အတွက်လည်း ပါလာတယ်နော်၊ နောက်နေ့မှ ယူခဲ့မယ် သွားမယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲ”

မောင်မောင်ထူး ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ စိစိက အထုပ်ကို ကိုင်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“အစောရေ၊ ဟောဒီမှာ ကိုမောင်မောင်ထူးက အစောအတွက် လက်ဆောင်တဲ့”

ဆိုပြီး အထုပ်ကိုပေးသည်။ အစောက အထုပ်ကိုယူပြီး နံရံဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ စိစိ အံ့သြစွာဖြင့်-

“ဟယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အစောရယ်”

* * *

မောင်မောင်ထူး အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သူ့အခန်းထဲဝင်၍ အစော ပေးလိုက်သည့်စာကို ဖောက်ဖတ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အစောက သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီဟု ထင်သည်။ ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသော စာကို စိတ်အေး လက်အေးဖတ်နိုင်ရန် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ စာကို ဖတ်ကြည့်သော အခါ-

အစ်ကိုလေး...

မမဖြူနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ ရှိနေလျက်သားနဲ့ အစောကို ချစ်ဖို့ကြီး စားတာ အံ့သြစရာပါပဲ။ အစ်ကိုလေးနဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ မြောက်မြားလှစွာ သော မိန်းကလေးတွေ စာရင်းထဲမှာ အစော မပါပါရစေနဲ့။ အစောကို ဆက်ပြီး မလှည့်စားချင်ပါနဲ့တော့လို့ တောင်းပန်ပါ တယ်။

အစော

မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ သူ အံ့သြနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

(၁၈)

မောင်မောင်ထူးသည် အစော ကျောင်းဆင်းအလာကို သွားစောင့်နေသည်။ အစော၏ ကျောင်းအချိန်စာရင်း သူ့မှာရှိသည်။ အတန်းပြီးချိန် လွန်သွား သည်အထိ အစော ထွက်လာတာ မတွေ့ရ။ ကျောင်းမှ တက်ရဲ့လား၊ ဒီ ဘက်အပေါက်က မထွက်ဘဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘက်ကများ လှည့်ထွက် သွားသလား။ အစောမှာ ကျောင်းနှင့် အိမ်မှလွဲ၍ ဟိုဟိုသည်သည် သွား တတ်သူမဟုတ်။

ကျောင်းထဲမှာပဲ ရှိရမည်ဟုတွက်ပြီး ဝင်ရှာသည်။ ကျောင်းသူများ အပန်းဖြေခန်းမှာ သွားကြည့်သည်။ မရှိ။ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေဘက် ကို သွားကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ပြန်လှည့်အလာမှာ စာကြည့်တိုက် စာဖတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အစောကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

သူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး အစောနှင့် ဘေးချင်ယှဉ်လိုက် စဉ်

“အစော... အစော... နေပါဦး၊ အစ်ကိုလေး စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့”

အစောက လှည့်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာကို ရှေ့သို့သာ ပြန်မူထား လိုက်ပြီး-

“အစောကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ အစောဘာသာ သွားပါရစေ”
“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အစ်ကိုလေး အစောကို ရှင်းပြစရာ”
“ရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်းပြီးသားပါ”

အစောက စကားကို ဖြတ်ပြောပြီး ခြေလှမ်းမြန်မြန် လျှောက်သည်။
မောင်မောင်ထူးက မခွာတမ်း ကပ်လိုက်လာသည်။ ကျောင်းပေါက်မှထွက်၍
အင်းလျားလမ်းပေါ် ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောင်းသား
ကျောင်းသူအချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လှုပ်သွားသည်။ အစောက
လျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး-

“အစောနောက်ကို လိုက်မလာပါနဲ့”
ဟု ပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်ထူးက မချင်မရဲ ဖြစ်ပြီး-
“အစော အစ်ကိုလေးကို အထင်လွဲနေပြီ”

“ဒီမှာ အစ်ကိုလေး၊ အစောကို ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့၊ ဘာမှ
လည်း မကြားပါရစေနဲ့”

ဟုပြောပြီး လှည့်ထွက်သည်။ မောင်မောင်ထူးက အစော၏လက်ကို
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ အစောက ရုန်းဖယ်ရင်း-

“အစော လက်ကို လွှတ်ပါ”
“မလွှတ်ဘူး၊ အစ်ကိုလေးပြောတာ နားထောင်ပြီးမှ လွှတ်မယ်”
ကျောင်းသူတစ်သိုက်ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ဒီလိုမြင်

ကွင်းမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ ပြုံးရုံသာ ပြုံး၍ကြည့်သွားကြသည်။ အစော
ကတော့ မကြံဖူးသဖြင့် တော်တော်ရှက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ထူး
ကို ဖေဖေ ကြည့်ပြီး-

“ဘာလဲ အစ်ကိုလေး၊ ငါတို့ အထောက်အပံ့ကို မှီခိုပြီးနေရတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိလို့ ငါတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်
ဆိုတဲ့ သဘောလား”

မောင်မောင်ထူး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ အစော၏
လက်ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်၏။ အစောက တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်

ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ထူး စိတ်မချမ်းသာစွာ ခေါင်းခါ
သည်။

ရုံးခန်းတွင်းသို့ မောင်မောင်ထူး ဝင်လာသောအခါ မောင်မောင်ဦးက
နောက်ကျလှချည်လား၊ တစ်နေ့လုံး ဘယ်သွားနေလဲဟု ဆုလိုက်မည်ပြု
ပြီးမှ သုန်မှုန်နေသော မောင်မောင်ထူး မျက်နှာထားကို မြင်သဖြင့် မပြော
ဖြစ်တော့။

မောင်မောင်ထူးက သူ့စားပွဲရှေ့ လာရပ်ပြီး-
“ကိုကြီး”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ဘာလဲဆိုသောသဘော
မေးငေါပြသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်လို့ အစောကို ကိုကြီး
သွားပြောသေးလား”

မောင်မောင်ဦး မဆိုစလောက် မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ဣန္ဒြေဆည်
၍-

“ဟာ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ပြောရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ အစောနဲ့ ပြဿနာ
တက်မယ်ကိစ္စကို ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ၊ မင်းကလည်း သိလျက်
သားနဲ့”

“ဒါဆို မေမေ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“မေမေကကော အစောကို ဘာဖြစ်လို့ အဖက်လုပ်ပြီး ပြောရမှာ
လဲကွ၊ မေမေကို အပြစ်တင်မနေနဲ့ဦး”

“ဖေဖေလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မောင်မောင်ဦးက ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး-

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ၊ ဒေါ်ပုကြီးကများ နားစွန်နားဖွားကြား
တာကို အစောကို ပြောလိုက်တာလား မသိဘူး”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းခါသည်။ တွေ့ပြီးစဉ်းစားနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်သည်။ ဟိုတစ်လောက အစောနှင့် မမြင့်ဖြူတို့ ပန်းခြံထဲမှာ စကားပြောနေတာတွေ့ခဲ့ရသည်။ မိမိက မမြင့်ဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်စဉ် အစောမျက်နှာ မကြည့်မလင် ဖြစ်နေခဲ့တာကို ပြန်အမှတ်ရလာ၏။

သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“မောင်ထူး... မောင်ထူး”

မောင်မောင်ဦးက စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။ မောင်မောင်ထူး လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်နေသည်။

“နေပါဦး မင်းကို အခု အစောက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို အတွေ့မခံတော့ဘူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“မောင်ထူး... မောင်ထူး၊ ဟေ့”

မောင်မောင်ဦး လှမ်းခေါ်သော်လည်း မရတော့။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မဖြစ်ချေဘူး။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဆိုသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မမြင့်ဖြူက ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည်။ သူက ပန်းပင်များကို ရေပိုက်နှင့် ရေလောင်းတာ မကြိုက်။ အပင်နာသည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ရေပန်းကရားနှင့်သာ ဖွဖလေး လောင်းလေ့ရှိသည်။ ပန်းပင်များကို ရေလောင်းပြီးနောက် ရေဖျန်းကိရိယာငယ်ဖြင့် သစ်ခွပန်းပင်များကို ဖျန်းပေးနေသည်။

ခြံထဲသို့ မောင်မောင်ထူး၏ကား အရှိန်နှင့် မောင်းဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ဆောင့်ရပ်လိုက်၏။ မမြင့်ဖြူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့

စိတ်ထဲက ဒေါသွယ် နေမကောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အမေကို အရေးတကြီး လာခေါ်ခြင်းဖြစ်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

မောင်မောင်ထူး ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဟိုဒီကြည့်သည်။ မမြင့်ဖြူကို မြင်သဖြင့် ခြေလှမ်းကျဲနှင့် လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက တည်လွန်းလှသည်။

မမြင့်ဖြူက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ရင်း-

“ကိုထူး ဘယ်က လှည့်လာသလဲ”

မောင်မောင်ထူးက မဖြေဘဲ ဆက်လျှောက်လာပြီး မမြင့်ဖြူရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦး၊ မေမေလည်း ရှိပါတယ်”

“မဝင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မမြင့်ဖြူနဲ့ပဲ စကားပြောချင်တယ်”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ မမြင့်ဖြူက မောင်မောင်ထူး ဟန်ပန် ထူးခြားနေသည်ကို အကဲခတ်ရင်း-

မောင်မောင်ထူးသည် ဒေါသကြောင့် စိတ်လောကြီးနေသဖြင့် ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီးမှ

“ဒါမျိုးတော့ လုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူး”

ဟု တုံးတိတ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူ မှားမလည်ဟန်ဖြင့်-

“ရှင်... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ကိုထူး”

“ဒီမှာ မမြင့်ဖြူ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကို လူကြီးတွေက သဘောတူထားတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင် စေစပ်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော့် နေနဲ့ လက်ခံအတည်ပြုထားတာ မဟုတ်သေးဘူး”

မမြင့်ဖြူ ပါးစပ်ကလေးဟပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဆက်၍-

“ဒါကို ခင်ဗျားက စေစပ်ဖို့ လုံးဝကျိန်းသေသယောင် လျှောက်ပြောတာကတော့”

“ဖြူ ဘယ်သူ့ကို လျှောက်ပြောလို့လဲ ကိုထူး”

“ဒါကိုတော့ ခင်ဗျား သိခွင့်မရှိဘူး၊ အဲ... ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် တယ်သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ သိပြီးသားပဲ”

“ကိုထူး ပြောနေတာတွေ ဖြူ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ ကိုထူး ဘာ တွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာလဲ ဖြူ မသိရပါလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလို အဆင့်အတန်းမျိုးရှိတဲ့ ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခုလို နှုတ်မစောင့်စည်းတာကတော့ သိပ် အရုပ်ဆိုးတာပဲ”

မောင်မောင်ထူး လေသံက မာနေသည်။ မမြင့်ဖြူ ဆတ်ခနဲ မော့ ကြည့်ပြီး-

“ဒီမှာ ကိုထူး၊ ဖြူနဲ့ ကိုထူးနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စမှာ လူကြီးတွေကားကို မပယ်ရှားချင်တာရယ်၊ ဖြူ... ဖြူကိုယ်တိုင်က ကိုထူးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာရယ်ကြောင့် ဖြူ လက်ခံသဘောတူခဲ့ တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်”

မောင်မောင်ထူး မမြင့်ဖြူကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ အနည်းငယ် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူက လှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့် ဆက်ပြော သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖြူဟာ မသေချာ မရေရာသေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လူတကာ သိအောင် လျှောက်ကြားရတဲ့အထိတော့ ဂုဏ်သိက္ခာမမဲ့သေးပါဘူး”

မောင်မောင်ထူး ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေသည်။

“တကယ်လို့ ကိုထူး လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် စေ့စပ်ဖို့ ကိစ္စကို မျက်သိမ်းလိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဖြူလည်း မေမေ့ကို အဲဒီအတိုင်း ပြောလိုက် ပါ့မယ်”

မမြင့်ဖြူ ပြောရင်း အသံတွေတုန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ခုလို... ခုလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခွပ်ခွဲခံရတာကိုတော့ ဖြူ သိပ်ရှက် တယ် ကိုထူး၊ ဖြူကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

မမြင့်ဖြူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြေးထွက်သွား၏။ ရှိကံသံများ လွင့်ပျံ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်ထူး မမြင့်ဖြူ ပြေးထွက်သွားရာကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ သည်။

မောင်မောင်ထူးသည် ကားမောင်းလာရင်း စဉ်းစားနေသည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘာသာ ဒေါသစိတ်မွန်ထူပြီး မမြင့်ဖြူကို ရန်ရှာမိခြင်းဖြစ်၏။ အစော အနေနှင့် အိမ်ကို တစ်ပတ်နှစ်ရက်လောက်လာနေသဖြင့် သူနှင့် မမြင့်ဖြူ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိနိုင်မှာသေချာသည်။ သူ့မှာ အလိုလို အားငယ်နေသူဖြစ်၍ မိမိ တကယ်ပဲ စေ့စပ်တော့မည်ဟု ကောက်ချက် ဆွဲယူသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒီတော့ အစောကို မရရအောင် တွေ့ခွင့်တောင်းပြီး ရှင်းပြလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သည်။ မမြင့်ဖြူကလည်း သဘောထားကြီးစွာ နားလည်ခွင့်လွှတ် နိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရပြီ။ အစောနှင့်ကိစ္စ မမြင့်ဖြူကို ပြောပြအကူအညီ တောင်းလိုတောင် ရနိုင်သည်။ သူ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သည့် ကိစ္စတွေအတွက်တော့ မမြင့်ဖြူကို နောက်မှ တောင်းပန်ရပေလိမ့်မည်။

သူသည် ကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ အစောတို့ အိမ်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ လမ်းကြားကလေးထဲဝင်ပြီး အိမ်ဘက်ချိုးဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် အစောတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော မောင်မောင်ဦး၏ကားကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ကိုကြီး အိမ်လခပေးဖို့ ရောက်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါဆိုလျှင် တော့ သူ သွားလို့မဖြစ်တော့။ ကားကို ဘက်ဂီယာတိုးပြီး နောက်ပြန်သွတ် မည်ဖြုတ်ပြီးမှ တစ်ခု သွားစဉ်းစားမိသည်။

နေ့လယ်က ရုံးခန်းမှာ အစောကို မမြင့်ဖြူအကြောင်း တယ်သူ ပြောသလဲဟု ကိုကြီးကိုမေးခဲ့သည်။ ခုညနေကျတော့ ကိုကြီးက ဒီအိမ်ကို

ရောက်နေသည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားသည်ဟု ထင်၏။ ကိုကြီးက အစောကို ဘာတွေပြောနေမလဲဟု သိချင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လှေကားမှ ခြေသံမကြားအောင် ပွန်ပေးပြီးတက်၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မောင်မောင်ဦး၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဟိုတစ်ခါပြောခဲ့တာ အစော မှတ်မိသေးလား၊ အစောဟာ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ တစ်သွေးတစ်မွေး လှလာတယ် ဆိုတာ လေ”

မောင်မောင်ထူး မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ အစောအတွက် သင့်တော်မယ့်သူကို အစ်ကိုကြီးကိုယ် တိုင် ရှာပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာကော”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းကို ရှေ့ငိုက်ပြီး စူးစိုက်နားထောင်လိုက် သည်။

“အခု အဲဒီလူကိုတွေ့ပြီ အစောရဲ့”

မောင်မောင်ထူး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေသည်။ မောင်မောင် ဦး အသံ ဆက်ထွက်လာသည်။

“အဲဒါ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ရှင်...”

မောင်မောင်ထူး မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“တကယ်တော့ အစောပေါ်မှာ ကိုကြီး မေတ္တာရှိနေခဲ့တာ ကြာ ပါပြီ၊ အစော ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခါစကတည်းက ဆိုပါတော့၊ ဒါပေ မဲ့ အစောရဲ့ ပညာရေးကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မျှိုသိပ်နေခဲ့ရတာပါ၊ ခုတော့ မပြောဘဲ မနေနိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြောရတာပါ၊ အစော ကိုကြီးကို မချစ်နိုင် ဘူးလားဟင်”

မောင်မောင်ထူး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ သူ့ရှင်ထဲမှာ အံ့ဩမှုတစ်ခုသာ ကြီးစိုးနေသည်။

“ဘာလဲဟင်... အစောမှာ ချစ်သူများ ရှိနေခဲ့ပြီလား”

မောင်မောင်ထူး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ရှင်တွေ အရမ်းကာရော ခုန်နေပြီ။

“ပြောလေ အစော”

“ရှိ... မရှိပါဘူး”

မောင်မောင်ထူး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားသလို ဖြစ်သွား၏။ ယိုင်လဲမသွားစေရန် လှေကားလက်ရန်းကို အားပြုထားလိုက်ရသည်။ မောင်မောင်ဦး အသံက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အင်းလေ... အစော စဉ်းစားဦးပေါ့၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစော လည်း အံ့ဩသွားမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစောပေါ်မှာ ကိုကြီး မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံပါကွယ်”

မောင်မောင်ထူး အံ့ကြိတ်ပြီး ရှေ့ကိုတိုးမည်ပြုသည်။ ပြီးမှတစ်ချက် တွေ့စဉ်းစားပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေမိမှန်း မသိ။ ကားဦးတည်ရာကိုသာ လျှောက် မောင်းနေမိ၏။ အလေ့အကျင့် ရှိနေပြီးသူ တစ်ယောက်မို့သာ မီးပျိုင့်နီ လျှင်ရပ်၊ စိမ်းလျှင်သွား၊ ကွေ့ခါနီး အချက်ပြ စသည်ဖြင့် အလိုအလျှောက် ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ကားကို ဆောင်ရပ်လိုက်သောအခါ အင်လျားကန်စပ်သို့ ရောက်နေကြောင်း သိရသည်။ အစောကို သူ ဖွင့်ပြော ခဲ့သည့် နေရာလေးပင်ဖြစ်၏။

သူ့စိတ်များသည် အေးချမ်းသာယာလှသော သည်နေရာနှင့် မထိုက် တန်လောက်အောင် ဆူဝေပေါက်ကွဲနေသည်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်ခြင်းများသည် သူ့ရှင်ထဲမှာ တစ်လှည့်စီ ရိုက်ခတ် နေသည်။

ကိုကြီးသည် သူ့ကို လှည့်စားခဲ့သည်။ မိမိနှင့် အစောကိစ္စကို သူ ကူညီမည်ဟု ကိုကြီး ပြောခဲ့စဉ်က အကြွင်းမဲ့ မယုံကြည်သော်လည်း မမြင်ဖြူနှင့် စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ နောင်နှေးသွားတာ အမြတ်ပဲဟု သဘောထားပြီး လက်ခံခဲ့သည်။ မိမိအနေဖြင့် မမြင်ဖြူနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး အစောကို စိတ်ဝင်စားမှု လျော့သွားစေဖို့သက်သက် ကိုကြီး ကြံစည်လျှင် အပြစ် ပြောစရာမရှိ။ သူ့တာဝန် သူလုပ်တာပဲဟု ဖြေနိုင်သည်။

ခုတော့ အစောကို သူ ကြိုက်နေလို့၊ မိမိလက်ထဲက လှယူချင်လို့ ကြားထဲက ခလောက်ဆန်ခဲခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတော့ သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် ဒေါသဖြစ်မိ၏။

သူ တွေးနေငေးနေစဉ် နောက်ဘက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ကစား နေကြသည်။ အစ်ကိုကြီးလုပ်သူက ညီငယ်ကို ကျောပိုးပြီး ပြေးနေသည်။ ညီငယ်က သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးဖြင့် အစ်ကိုကြီး၏တင်ပါးကို တဖျပ် ဖျပ်ရိုက်ရင်း 'ဟဲ့မြင်၊ ဟဲ့မြင်' ဟု အော်နေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ချစ်စဖွယ်၊ ကြည်နူးစဖွယ် မြင်ကွင်း။

မောင်မောင်ထူး မျက်နှာတင်းနေရာမှ လျော့ကျသွားသည်။ သူ့ရင် ထဲမှာ အကောင်းမြင်စိတ် ဝင်လာသည်။ မိမိမှာ ချစ်သူမရှား။ ကျောင်းမှာ တုန်းက မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့သည်။ အခုလည်း မမြင်ဖြူလို ကြွနေကြသော မိန်းကလေးကပင် တစ်ဖက်သတ် သံယောဇဉ်ရှိနေကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ရသည်။

ကိုကြီးကျတော့ အချစ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ တွေ့ကြုံဖူးသူမဟုတ်။ ခုကျမှ အနေနီးစပ်သဖြင့် အစောကို အရူးအမူး ချစ်မိနေတာဖြစ်မည်။ လူပျိုကြီးများ စွဲလမ်းမိပြီဆိုတော့လည်း ညီဖြစ်သူကိုတောင် မညာနိုင် တော့ပါလား။

မောင်မောင်ထူးသည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ သနားတောင် သနားလာမိသည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ

ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုတ်ပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ဖို့ပင်ဖြစ်၏။ အစောက မိမိအချစ်ကို လက်မခံသေးတာ ကံကောင်းသွားသည်။ အစောအနေဖြင့် မိမိအပေါ် ဖြစ်နေသည့် သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်ပြီး ကိုကြီးဘက် စိတ်ညွတ်သွား အောင် လုပ်ရမည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပျလာ လေသည်။

(၁၉)

မောင်မောင်ထူးအဖို့ လုပ်စရာတစ်ခုကျန်သေးသည်။ မမြင့်ဖြူကို တောင်းပန်ဖို့ဖြစ်၏။ သူ့ခမျာ မဆီမဆိုင် အစွပ်စွဲခံလိုက်ရသည်။ သူ တော်တော်ရှက်သွားမှာ သေချာသည်။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စော်ကားခဲ့သည့်အတွက် မိမိကို ဒေါသဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မုန်းတီးကောင်း မုန်းတီးနေလိမ့်မည်။ မတတ်နိုင်။ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် သွားရပေတော့မည်။

မမြင့်ဖြူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ သံတံခါးဝ မှာရပ်ပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်မည်ပြုစဉ် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကြမ်းတိုက်နေသော အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသောကြောင့် သူ့ကိုမမြင်။ ထို့ကြောင့်-

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူး အံ့ဩသွား၏။ ကြမ်းတိုက်နေသူမှာ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး မဟုတ်။ မမြင့်ဖြူကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်တွေကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် အုပ်ပေါင်းထားသောကြောင့် မမှတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ဪ... ကိုထူးပါလား”

မမြင့်ဖြူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“မမြင့်ဖြူ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ခဏထိုင်ပါဦးနော်၊ ဖြူ လက်တွေပေနေလို့ သွားဆေးလိုက်ပါဦးမယ်”

“လက်ဆေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ မမြင့်ဖြူက ကျွန်တော့်ကို ပါးရိုက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မမြင့်ဖြူ စိတ်ဆိုးဟန်မပြသဖြင့် မောင်မောင်ထူးက အခြေအနေကို ပေါ့ပါးရင်းနှီးသွားစေရန် အချွန်းဖောက်လိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူက ပြုံး၍ ခေါင်းမှာပေါင်းထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဖြုတ်ပြီး လက်များကို သုတ်လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ကိုထူး”

ဟု ပြောသည်။ သူလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မမြင့်ဖြူ ကိုယ်တိုင် ကြမ်းတိုက်နေတာတွေ့တော့ အံ့တောင် အံ့ဩသွားတယ်”

“ကိုယ့်အိမ်ကကြမ်း ကိုယ်တိုက်တာပဲ ကိုထူးရယ်၊ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဖြူလည်း ဘာအလုပ်မှ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်က တတ်နိုင်သမျှ ကုလုပ်ပေးတော့ အိမ်ကကောင်မလေး သက်သာတာပေါ့”

မောင်မောင်ထူး တလေးတစားကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။ သူ တစ်ခုခု ပြောချင်နေမှန်း မမြင့်ဖြူ သိသည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ သူတို့ထုံးစံအရ တစ်ဖက်လူ စကားစရခက်နေလျှင် လမ်းကြောင်းပေးရရိုး ထုံးစံရှိသဖြင့်-

“ပြောစရာ ကိစ္စရှိလို့လား ကိုထူး”

“မမြင့်ဖြူကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ဖို့လားနဲ့တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မနေ့က ကျွန်တော် မဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲ ပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် မမြင့်ဖြူကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရတယ်၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဖြူ ဘာသလိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းစကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ပြီး ဒေါသဖြစ်သွားမိတယ်ဗျာ”

“ဖြူ နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လာသာလာရတယ်၊ မမြင့်ဖြူက အိမ်ထဲတောင် အဝင်ခံပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်မိသေးတယ်၊ ခုလို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်”

မမြင့်ဖြူက ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ပြုံးနေသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မောင်မောင်ထူး ထရပ်လိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူကလည်း အိမ်ပေါက် ဝသို့ လိုက်ပို့ရန် ထရပ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ထူးမှာ မသွားသေးဘဲ ယောင်ပေပေလုပ်နေပြီးမှ မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်-

“ဟိုလေ... နေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို မျက်သိမ်းလိုက်ဖို့ မမြင့်ဖြူတို့အဖေ ကို ပြောလိုက်ပြီလားဟင်”

မမြင့်ဖြူ ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး-

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မေမေ့ကို အဲဒီအကြောင်း စကားစဖို့ ကြံစည်လိုက်တိုင်း ပါးစပ်က ပြောမထွက်ခဲ့ပါဘူး ကိုထူး”

“ကောင်းပါတယ် မမြင့်ဖြူ၊ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

မမြင့်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“အိမ်ကိုလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ လာလည်ပါဦး၊ မေမေကလည်း မျှော်နေပါတယ်”

မောင်မောင်ထူးက ပြောပြီး ခွင့်တောင်းဟန် ပြုံး၍ ခေါင်းဆတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ မမြင့်ဖြူ ပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ သဘောထားကြီးခြင်းတို့က သူ့ကို အကျိုးထူးပေးတော့မည်။

* * *

အစောသည် အိမ်ရှေ့ခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော မောင်မောင်ဦးနှင့် မောင်မောင်ထူးတို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ကြက်မွေးဖြင့် ဖုန်ခါပြီးနောက် တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း နှိုင်းယှဉ်မိ၏။

မောင်မောင်ထူးသည် ငယ်ဂုဏ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပြုံးရွှင်တက်ကြွနေသော မျက်နှာထားကြောင့်လည်းကောင်း ပို၍ ချောမောနေသည်။ မောင်မောင်ဦးကတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာပင် ကင်မရာကို ဝတ်ကျော့တမ်းကျော့ကြည့်နေရဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

အစောမှာ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩရင်းပင် ဖြစ်ရသည်။ မောင်မောင်ထူးက သူ့ကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့စဉ်က သူ့ကံကြမ္မာသည် တက်ရုံမက တုတ်ထောက် ခုန်ဖို့တောင် ကြိုးစားနေပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူနှင့် စေ့စပ်တော့မည် ဆိုသောအခါ အမြင့်ကိုရောက်မှ တုတ်ကျိုးပြီး ပြုတ်ကျသလို ခံစားရသည်။ သို့ရာတွင် အောက်မှာ ရေမြုပ်မွေ့ရာကြီးက အသင့်ခံပေးထားသည်။ သို့တည်းမဟုတ် မြေပေါ်သို့မကျစေရန် ညင်ညင်သာသာ ပွေ့ချိမည့် လက်နှစ်ဖက်က အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ မောင်မောင်ဦး လက်နှစ်ဖက်ပင်ဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေနှင့် မောင်မောင်ထူးအပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေး။

နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ အစောက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်မည်ပြုသည်။ မောင်မောင်ထူးက ခပ်ထန်ထန် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

အစော ဝမ်းနည်းသွားရ၏။

* * *

မောင်မောင်ထူးက အိမ်ပေါက်ဝမှာ သွားစောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကားတစ်စီး ဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်သည်။ မောင်မောင်ထူး ပျာပျာလလဲ ပြေးဆင်း

သွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ကားပေါ်မှ မမြင့်ဖြူ ဆင်းလာသည်။ မောင်မောင်ထူးက အရေးတယူ ဂရုတစိုက် ဆီးကြိုသဖြင့် ကျေနပ်ဟန်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“အိမ်ထဲမှာ နည်းနည်းအိုက်တယ် မမြင့်ဖြူရဲ့၊ ပန်းခြံထဲမှာပဲ ထိုင်ပါလား၊ ခဏကြာရင် မေမေလည်း ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ကိုထူး”

ပန်းခြံဘက်သို့ နှစ်ယောက်ယှဉ်၍ လျှောက်သွားသည်။ စက္ကူပန်းချီဘေးမှ အပြတ်တွင် ဆူးခက်များနှင့် မငြိစေရန် မောင်မောင်ထူးက နွယ်ကိုင်များကို ဂရုတစိုက် ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပေးသည်။ မမြင့်ဖြူက ခေါင်းငုံ့၍ လျှိုဝင်သွားသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အစောက အကုန်လုံး မြင်နေရသည်။

ထိုအတူ မောင်မောင်ဦးကလည်း အတွင်းခန်းဆီးကြားမှ အစောကို အသာချောင်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။ ဒေါ်သွယ်ကလည်း အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက တစ်စုံတစ်ခု နောက်ပြောင်လိုက်သဖြင့် မမြင့်ဖြူ ရယ်မောလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်သွယ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ်နေ၏။

သူတို့ပုံစံမှာ လျှို့ဝှက်သည်ဖို့ ဇာတ်ကားတွေထဲကလို မင်းသား၊ လူဆိုးနှင့် ရဲအရာရှိတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောင်းမြောင်းအကဲခတ်နေကြပုံနှင့်တူနေလေသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ၊ မမြင့်ဖြူကို စကားနဲ့တောင်းပန်တာ မလုံလောက်သေးဘူးထင်တယ်၊ ဪ... ခဏလေးနော်”

မောင်မောင်ထူးက ပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိပန်းအိုးတွေဆီ လျှောက်သွားသည်။ နှင်းဆီပန်း အဖြူတစ်ပွင့်ကိုခုပြီး ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ကဲ... ရော၊ ကျွန်တော် ပန်းပေးတာနော်၊ ကျေနပ်တော့”

ပြောရင်း ပန်းပွင့်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဖြူ အစကတည်းက ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

မမြင့်ဖြူ ပြုံး၍ပြောရင်း ပန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ တခြားလူတွေအဖို့တော့ ကြည့်နူးစရာပင်ဖြစ်၏။ ချစ်သူကို ချစ်စနိုးဖြင့် ပန်းစူးပေးနေပုံ ဖြစ်သည်။

အစောအဖို့တော့ အားကျစဖွယ် မြင်ကွင်းမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင် ရေလောင်း ပေါင်းသင်လုပ်ခဲ့ရသော အပင်မှ နှင်းဆီပွင့်ကို ခူးဆွတ်ပြီး သူ့ပြိုင်ဘက် မိန်းကလေးကို ရက်ရက်ရောရော ပေးအပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ နှင်းဆီပွင့်သည် အချစ်၏ သင်္ကေတဆိုပါလျှင် မိမိအပေါ် ထားရှိသော အချစ်ကို မမြင့်ဖြူအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဦးထင်သည် သတင်းစာကို ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသော အစောကို မြင်သည်။ ဦးထင် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၊ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ယမ်းခါလိုက်သည်။ ကရုဏာသက်ဟန် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အလိုက်သိစွာပင် အတွင်းခန်းသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်သွား၏။

အစောသည် မောင်မောင်ထူးနှင့် မမြင့်ဖြူကို ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျိတ်မိတ်မျှိုသိပ်ခံစားရသော မာန၏အသွင်များ ထင်ဟပ်နေ၏။ ထိုမာနမျိုးမှာ ဆင်းရဲသားတို့သာလျှင် ထားရှိတတ်သော မာနမျိုး ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

(၂၀)

မောင်မောင်ဦးသည် မှန်ထဲမှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပါးကိုပွတ်ကြည့်လိုက်ရာ ချောမွတ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အသားလည်း ပိုဖြူလာသည်။

မနေ့က မနက်တုန်းက သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ အရင်ကတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့သည်။ ဒါတွေအရေးမကြီးဟု သဘောပိုက်ပြီး ဖြစ်သလိုပင် နေခဲ့သည်။

မနေ့က မှန်ထဲမှာကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာမှာ ရှိရင်းအသက်ထက် ပိုရင့်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ဝက်ခြံဖုလေးတွေ ရှိနေသည်။ မျက်လုံး၏ အောက်ခြေမှာ အရစ်ကလေးတောင် ပေါ်စပြုနေပြီ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ လှချင်ပချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်သွားညှပ်ရင်း မျက်နှာကိုပါပေါင်းတင်လာခဲ့သည်။ ခုတော့ သူသည် ကြည့်လိုကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

မစ္စတာလင်လျောင်ဟန် လက်ဆောင်ပေးထားသော ပါတီတံရှပ်ကို ဝတ်သည်။ စင်ကာပူသွားတုန်းက ချုပ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်ကို ထုတ်ဝတ်သည်။ မှန်ထဲမှာ တစ်ခါထပ်ကြည့်သည်။ နည်းနည်းတောင်

ငယ်နုသွားသလို ထင်ရ၏။ ခေါင်းဖြိုးလိုက်ပြီး မှန်ထဲက သူ့ရုပ်ကို သူပြုံးပြုံး ထွက်လာခဲ့သည်။

မောင်မောင်ထူး၏ အခန်းရှေ့အရောက်တွင် တံခါး ခပ်ဟဟဖြစ်နေသဖြင့် ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ အထဲမှာ မောင်မောင်ထူးမရှိ။ ဟိုသည် ကြည့်ပြီး အခန်းထဲသို့ အသာလျှိုဝင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး၏ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်တင်ထားသော ဘော်ဒီစပရေးကိုယူပြီး ချိုင်းကြားကို ဖျန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှ အသာပြန်ထွက်သည်။

လှေကားမှအဆင်းတွင် အောက်ထပ်မှ တက်လာသော မောင်မောင်ထူးနှင့် ဆုံသည်။

“ဟာ... ကိုကြီး၊ တယ်သားနားပါလား။”

မောင်မောင်ထူးကပြောပြီး နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ပြီး-

“ကိုကြီး ကျွန်တော့် ဘော်ဒီစပရေးတွေ ယူဆွတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။”

မောင်မောင်ဦးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်-

“ငါ... ငါ... နိုင်ငံခြားစဉ်သည်တစ်ယောက်ကို နေ့လယ်စာကျွေးဖို့ ချိန်းထားလို့ပါကွာ”

“ဪ... ဪ”

မောင်မောင်ထူး အပေါ်ဆက်တက်မည် ပြုပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြီး မောင်မောင်ဦး မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး-

“ကိုကြီး နေမှကောင်းရဲ့လား၊ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့”

မောင်မောင်ဦး မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်၍-

“ဒါက ပေါင်းတင်... အဲ... ဘာ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွ၊ အိပ်ရေးပျက်လို့ ဖြစ်မှာပါ။ ကဲ... ငါသွားဦးမယ်၊ နောက်ကျနေမယ်”

ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြေးသွားသည်။ မောင်မောင်ထူးက ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

* * *

အစောသည် မောင်မောင်ဦးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။ ခါတိုင်းက တိုက်ပုံ၊ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီတို့နှင့်သာ မြင်နေကျ မောင်မောင်ဦးကို ပါတိတ်ရှပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်တို့ဖြင့် မြင်ရသောကြောင့် အမြင်ဆန်းနေသည်။ အရင်လို မျက်နှာထားကြီးနှင့် မဟုတ်ဘဲ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို သွက်လက်နေသည်။ အစော ရယ်တော့ မရယ်ရဲ။

“ကဲ... အစော အဝတ်အစားသွားလဲချည်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”
“အစောကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့လေ”
“အစော ထမင်းစားပြီးပါပြီ”

“စားပြီးလည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဆာပြေ တစ်ခုခု စားကြတာပေါ့”
အစောမှာ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ငြိမ်နေသဖြင့်-

“သွားလေ... အဝတ်အစား သွားလဲလို့ဆိုနေ၊ ဪ... ကိုကြီး ဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ခဲ့နော်၊ ဟို... ဟို... ပါတိတ်လေ”
အစော ခပ်လေးလေးထပြီ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦး သူ့ပါးကို သူ့ပွတ်ကြည့်ပြီး သားရေပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ရေမွှေးလက်ကိုင် ပဝါထုပ်ကိုဖောက်ပြီး မျက်နှာသုတ်လိုက်သည်။

ဆေးတံ မီးညှိဖွားပြီး စောင့်နေရာ ဆယ်မိနစ်လောက် အကြာမှာ အစော ပြန်ထွက်လာသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်လာခဲ့ရသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အစောကိုကြည့်၍ နှစ်ကိုယ်ခွဲများ ဖြစ်နေသလားဟု အံ့ဩရသည်။

အစောဟာ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ တစ်သွေးတစ်မွှေး လှလာတယ်ဟု သူပြောခဲ့ရာ အပိုမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အစောမှာ မောင်မောင်ဦး ခိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် ရှိုးတိုးရန် တန်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်ကို ချစ်ရေးဆိုထားသူတစ်ယောက်နှင့် အပြင်ကို နှစ်ယောက်တည်း ထွက်လိုက်ခြင်းမှာ

ထိုအချစ်ကို လက်ခံသည်ဟု အရိပ်အယောင်ပြသလို ဖြစ်နေသည်ဟု သူထင်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့မှာ ငြင်းခွင့်မရှိ။

အိမ်အောက်သို့ မောင်မောင်ဦးက အရင်ဆင်းသည်။ ထို့နောက် ကားတံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။ မမြင့်ဖြူကို မောင်မောင်ထူးက ခုလိုဂရုတစိုက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ပုံကို အစော ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

ကားထွက်သွားသောအခါ တစ်ဖက်ခန်းအတွင်းမှ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသော ဒေါ်ငွေယုက စီစိုကို ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ အစ်ကိုကလာလိုက်၊ ညီကလာလိုက်ပါလား၊ ဟုတ်ကော ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“အမေက ဘာကိုဆိုတာလဲ၊ အစောက ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး... အစောဟာ ရိုးသားတယ်၊ ဣန္ဒြေရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါ ခိုးရိမ်တာက ဟိုညီအစ်ကိုက အစောအပေါ်မှာ ရိုးရိုးသားသား ဟုတ်ပါ့မလား ဆိုတာကိုပဲ၊ တော်ကြာ အစောတစ်ယောက် မလည်မဝယ်နဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“ကိုမောင်မောင်ထူးကတော့ အစောကို တကယ်ချစ်ပုံရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်လော ပေါ့မလာပြန်ဘူး၊ ဘာဖြစ်နေသလဲမသိဘူး၊ ကိုမောင်မောင်ဦးကို ကြည့်ရတာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ လူပျိုကြီးမို့ ထောင့်မကျိုးတာလားတော့ မသိဘူး”

“ငါတို့ကတော့ သူတို့ဆီက အိမ်လခနဲ့ ထမင်းစရိတ် ယူထားတဲ့အတွက် ကိုယ့်တာဝန်ကျေပွဲပဲ အရေးကြီးတယ်၊ သူများကိစ္စ နေရာတ

ကာ ဝင်မပါချင်ဘူး၊ ညည်းအနေနဲ့သာ အစောကို မသိမသာ သတိပေး ပေါ့အေ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အတည်တကျဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း အစောအတွက် ဝမ်းသာရမှာပဲ”

“ကျွန်မကတော့ ကိုမောင်မောင်ထူးနဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဟဲ့... ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ နဖူးစာအတိုင်း ဖြစ်ရတာဟဲ့”

နဖူးစာပါသလား မပါသလားတော့မသိ၊ လောလောဆယ်မှာတော့ အစော သည် အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာသို့ ရောက်နေလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံးဆိုလို့ မောင်မောင်ထူး ခေါ်သွား ဖူးသည့် အလယ်အလတ် စားသောက်ဆိုင်မျိုးသာ ရောက်ဖူးသည်။ ခု မောင်မောင်ဦး ခေါ်လာသည့်နေရာက မနိုင်းယုဉ်နိုင်လောက်အောင် သာ လွန်သည်။

စင်ထရယ်ဟိုတယ် ဖြစ်၏။ အစောမှာ ဟိုတယ်ကြီး၏ အရှိန်အဝါ ကြောင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးကတော့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိနေသလို သက်သောင့်သက်သာပင် ထိုင်နေသည်။ ဟိုတယ်မှ ကြီးကြပ်သူ အရာရှိတစ်ဦးက လေးလေးစားစား လာနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မောင်မောင်ဦးသည် သူ့အတွင်း ရေးမျိုးမလေးကို ခေါ်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ကောင်းထင်နေပေလိမ့် မည်။

မောင်မောင်ဦးက မကာအိုဆင်းခွစ်၊ သီးစုံရေခဲမုန်နှင့် လစ်ပတန် လက်ဖက်ရည်အိုးတို့ မှာလိုက်သည်။ အစောမှာ အင်မတန်နာမည်ကြီးသော အစားအစာများကို စားသောက်နေရသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သိပ်မစားနိုင်။

မောင်မောင်ဦးက ကျသင့်ငွေကို ခရက်ဒစ်ကတ်နှင့် ရှင်းလိုက်သည်။

ဟိုတယ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် မောင်မောင်ဦးက အစောကို ဘယ်သွားချင်သေးလဲဟု မေးသည်။ အစောက ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး ဟု မယုတ်မလွန် ပြောသည်။ သူ တကယ်သွားချင်တာကတော့ အိမ်ပြန် ချင်တာပဲဖြစ်၏။

မောင်မောင်ဦးက ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ကားကိုသာ မောင်းထွက် လာ ခဲ့သည်။ အစောသည် လမ်းတွေကို မသိ။ ဘယ်သွားနေမှန်းလည်းမသိ။ ဆင်ခြေပုံးဘက် ရောက်လာတာကိုတော့ သိသည်။ မောင်မောင်ဦး ဘယ် ကို သွားနေသလဲ။ သူ့ကို ကားတင်ပြေးတာ မဟုတ်မှန်းတော့ သိသည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ ကြားဖူးတာရှိသည်။ တချို့ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူ တွေက မြို့ပြင်ရပ်ကွက်တွေမှာ အိမ်ဝယ်ထားတတ်သည်။ တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေ ဝယ်ထားတတ်သည်။ ထိုနေရာမျိုးတွေကိုများ ခေါ်သွားမလို့ လား။ သို့ရာတွင် မောင်မောင်ဦးသည် ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း သူ့သိနေ၏။

အစော စဉ်းစားနေတုန်းက ကားက ကင်းတဲကလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ကင်းတဲစောင့်ကို ငွေပေးလိုက်သည်။ လက် မှတ် ဖြတ်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ပြန်ရသည်။

ထို့နောက် ကားသည် ဆက်ထွက်လာခဲ့ရာ ခဏအကြာတွင် မြစ် ကူးတံတားကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဒါ သန်လျင်တံတားပေါ့၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ အရှည်ဆုံးတံတား ပဲ၊ အစော သန်လျင်မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

အစောက ခေါင်းခါပြသည်။

“သန်လျင်ဘက်မှာ ကိုကြီးတို့ပိုင်တဲ့ သိဟိုင်းမြို့ရှိတယ်၊ အဲဒီကို လိုက်ပြမလို့၊ ဘုရားလည်းဖူးကြတာပေါ့”

သန်လျင်မြို့ကလေးမှာ သပ်ရပ်သန်ရှင်းပြီး အေးချမ်းသာယာလှ သည်။ အစောသည် သူ့ဇာတိရွှေတောင်ကို သတိရလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို အရင်ဝင်ဖူးသည်။ မောင်မောင်ဦး ဘုရားရှိခိုးတာ အစောထက်တောင် ကြာသေးသည်။ ဘုရားပေါ်က ပြန် ဆင်းလာတော့ ဓာတ်လှေကား အသစ်ဆောက်လုပ်ရန်အတွက် အလှူခံသော နေရာတွင် မောင်မောင်ဦးက ငါးရာတန်တစ်ရွက် လှူသည်။ ဖြတ်ပိုင်းပေါ် မှာရေးဖို့ အလှူရှင်မှာမည် မေးတော့-

“မောင်မောင်ဦးနှင့် မစောစောအေး”

မောင်မောင်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ အစော အံ့သြပြီး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ပြုံးပြုံး-

“ဘဝဆက်တိုင်း ရေစက်ဆုံအောင်လို့ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျောက်တန်းလမ်းအတိုင်း မောင်းသွားပြီး ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး ကားဘေးမှာ ယိုယိုကလေးရပ်သည်။

“ငါတို့ ခြံထဲလျှောက်ကြည့်မလို့”

ဟု မောင်မောင်ဦးက ပြော၏။ ခြံစောင့်က ရိုသေစွာ-

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြရမလား”

“နေပါစေ၊ ငါတို့ဘာသာသွားမယ်၊ သီဟိုဠ်စေ့ တစ်ပြည်လောက် လှော်ထားလိုက်၊ အပြန်ကျမှ ဝင်ယူမယ်”

ဟု ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သီဟိုဠ်ပင်တွေ ကြားထဲက မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် မောင်းဝင် သွား၏။ ခြံကတော်တော်ကျယ်သည်။ ခြံဝင်းကြီး၏အလယ်မှာ ရေကန် လေးတစ်ကန်လည်း ရှိ၏။ ရေကန်နားမှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဆင်းလေ အစော”

မောင်မောင်ဦးက ပြောသဖြင့် အစော ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ ရေကန်စပ်သို့ မောင်မောင်ဦးက ဦးဆောင်ခေါ်သွားရင်း-

“ဒီခြံကို ဝယ်တုန်းက တစ်သိန်းခွဲပဲ ပေးရတယ်၊ ခုဆိုရင် နှစ် ဆယ်လောက် တန်နေပြီ၊ အစောကို ဒီခြံကိုပြချင်လို့ တမင်ခေါ်လာတာ၊ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ အကုန်သိအောင် အစောကို ပြ ထားဖို့ လိုမယ်ထင်လို့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်နေ့ကျရင် အစောက ကိုကြီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လုပ်ချင်လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား”

မောင်မောင်ထူးကလည်း တစ်ခါက ခုလိုပြောဖူးကြောင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရမိ၏။

“နောက်ပြီး ကိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါကျရင် ဒီမှာ တိုက်က လေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး လာနေရကောင်းမလား စိတ်ကူးတယ်၊ ဘယ်လို လဲ”

အစော မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်လုပ်ရင်း-

“မသိဘူး အစ်ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦးက ပြုံးလိုက်သည်။ ရေကန်အစပ်နားမှာ ရပ်လိုက် သည်။ မောင်မောင်ဦးက အစောကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ငဲ့ကြည့်ပြီး-

“ဒီလို ဝတ်စားလိုက်တော့ အစောက ပိုပြီးတော့တောင် လှနေ သေးတယ်၊ ရန်ကုန်သူတွေ အစောနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အသေးအမွှားဖြစ် သွားမှာပဲ”

အစောမှာ သူ့ကိုယ်သူ ယောင်၍ ငဲ့ကြည့်မိ၏။

“အင်း... ကိုကြီး ကံကောင်းတာပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ရှင်...”

“ဒီလိုလေ အစောရဲ့၊ အစောလို သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် ကိုကြီး သိပ်ကံကောင်းမှာပဲလို့၊ ဘယ်လိုလဲ အစော၊ ကိုကြီးရဲ့အချစ်ကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

အစော မဖြေဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ပြောလေ အစော”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဟု အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကြီးကို မယုံလို့လား၊ ကိုကြီးဟာဆိုလို့ရှိရင် အရင်က အချစ်ရေးတို့၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ကို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ စီးပွားရေးထဲမှာပဲ လုံးလုံးနှစ်မြုပ်ထားခဲ့တယ်၊ စီးပွားရေးဆိုရာမှာ ဟိုတစ်ချိန်က ပုဂ္ဂလိက စီးပွားရေးကဏ္ဍကို သိပ်အားမပေးခဲ့တော့ နယ်ပယ်က ကျဉ်းမြောင်းတယ်လေ၊ အခုတော့ ဈေးကွက်စီးပွားရေး မူဝါဒနဲ့အတူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ၊ ဈေးကွက်စီးပွားရေးဆိုတာက ဘယ်လို သဘော သဘာဝ ရှိသလဲဆိုတော့”

ဟု အစချိပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး မူဝါဒများ ပြောင်းလဲလာပုံ၊ ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ကာကွယ်ရေးမူဝါဒအကြောင်း ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုအကြောင်း၊ ငွေကြေးဈေးကွက်၊ အိမ်နီးချင်းနှိုင်းယှဉ်မှုများ၏ စီးပွားရေး စသည်ဖြင့် အာပေါင် အာရင်းသန်သန် ဆက်ပြောနေသည်။ အစောမှာ ကြောင်တောင်တောင်သာ ကြည့်ရင်း နားထောင်နေရသည်။

“အဲဒီတော့ မြန်မာနဲ့ ကမ္ဘာဆိုတာ ခွဲခြားထားလို့ မရတော့ဘူး၊ ကမ္ဘာစီးပွားရေး အပြောင်းအလဲ အတက်အကျ အခြေအနေကို အမြဲ မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာစောင့်ကြည့်နေရမယ်၊ ဒါကြောင့် အဲ... အစကိုကြီး စကား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်ဟင် အစော”

မောင်မောင်ဦးမှာ သူ စိတ်ဝင်စားသော စီးပွားရေးအကြောင်းကို ပြောရင်း လိုရင်းပျောက်သွားသဖြင့် စကားထောက်ပေးရန် အစောကို မေးလိုက်၏။ အဲစောမှာ ဘာကိုမှ နားမလည်သဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေရာမှ-

“မသိဘူး၊ အစ်ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းကုတ်၍ ‘ခက်တာပဲ’ဟု ညည်းလိုက်ပြီးမှ-

“အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ သတိရပြီ၊ အစ်ကိုကြီးဟာ အဲဒီလို စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲမှာပဲ ကျင်လည်ခဲ့တော့ကာ အချစ်ဆိုတာကို မေ့နေခဲ့မိတယ်၊ အခု အစောကို တွေ့မှပဲ လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိနေပါသေးလားလို့

သတိရလာတော့တယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကြီးကို ချစ်တတ်လာအောင် အစောကပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

“အစော... အစော သင်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

အစောက စွပ်စွဲခံရသူတစ်ယောက်လို့ ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်သည်။

“ကိုကြီးကတော့ အစောကို သင်ဆရာလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်၊ ကိုကြီးကို တပည့်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးလားဟင်”

မောင်မောင်ဦးသည် သူ့စကားသူ သဘောကျသွားသည်။ မိမိသည် ဘယ်တုန်းကများ ဒီလို လှပနုစွသော အပြောမျိုးတွေ တတ်နေပါလိမ့်ဟု အရေးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးမိသေး၏။

“ဟင်... အစော”

သူက ထပ်မေးသည်။ အစောက ခေါင်းငုံ့လျက်-

“အစော... အစော မပြောတတ်ဘူး”

“ဆရာတင်မိတာ မှားပြီထင်တယ်၊ အင်းလေ... စဉ်းစားချင်လည်း စဉ်းစားပါဦး၊ မြန်မြန်တော့ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးနော်၊ ကိုကြီးမှာ ညဆိုလည်း အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊ အစော မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်၊ ကြာရင် အိပ်ရေးပျက်တာနဲ့ လုံးပါး ပါးရလိမ့်မယ်”

အစောက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲနေသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ ဘာဆက်ပြောလို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ အစော၏ လက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ အစောမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ့လက်ကို ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရာသည်။

မောင်မောင်ဦးသည် အစော၏ လက်ကလေးကို ဖတ်ခနဲကိုင်ပြီး ရွတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်၏။ သူ့နှမ်းပုံမှာ ညင်ညင်သာသာ မရှိလှဘဲ ပဲလို့ နှမ်းတို့ လတ်မလတ် နှမ်းကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ ချက်ချင်းပင် အစော၏ လက်ကို ဖုတ်ခနဲ ပြန်ပစ်ချလိုက်သည်။

အစောမှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ 'အို'ဆိုပြီး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။ မျက်နှာလည်း ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

မောင်မောင်ဦးသည် ရယ်တော့မလို ပြုံးတော့မလို ကြောင်စိစိလုပ်နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု သတိရသလို ကားဆီ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်၍ ဆေးတံကို မီးညှိသည်။ ပြီးတော့ အငမ်းမရ ရှိုက်ဖွာနေသည်။

အစောသည် သူ့လက်ကလေးကို မသိမသာမြှောက်ပြီး ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျောထဲက စိမ့်ခနဲဖြစ်ပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။ ဪ... သည်ရေကန် ကလေးနားမှာလည်း အင်းလျှားကန်စပ်မှာလို လေညင်းအေးအေးကလေး ရှိနေတာပဲကိုး။

(၂၁)

မောင်မောင်ထူး၏ စကားကို သဘောကျပြီး မမြင့်ဖြူက ရယ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူးက ဆက်၍-

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်က လူချမ်းသာ သားသမီးလို မနေတတ်ဘူး၊ ပေါင်းတာတောင် သူဌေးသားတွေနဲ့ ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေဆိုရင် ငမ္မဲတွေချည်းပဲ”

မမြင့်ဖြူက ရယ်လက်စကို မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းလောက်တုန်းကပေါ့၊ အိမ်က ကားဒရိုင်ဘာကို ဓာတ်ဆီခိုးရောင်းလို့ဆိုပြီး ဖေဖေက အလုပ်ထုတ်ပစ်တော့ ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ဗျူရိုကရက်လို့ပြောလို့ နားရင်းအုပ်ခံရသေးတယ်”

မမြင့်ဖြူက သဘောကျသလို ပြုံးပြီး-

“ဖြူလည်း ဒီလိုပဲ၊ ငယ်ငယ်ကကျောင်းသွားရင် မေမေက အပြင်က ရောင်းတဲ့မုန့်တွေ မသန့်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကိတ်မုန့်တို့၊ ပေါင်မုန့်လောပတ်သုတ်တို့ ထည့်ပေးတတ်တယ်၊ မုန့်ဖိုးမပေးဘူး၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ဖြူက အဲဒီမုန့်တွေ သူငယ်ချင်းတွေကို လျှော့ရေးနဲ့ ပြန်ရောင်းပြီး ကြွာဆံသုပ်တို့၊ ဗယာကြော်သုပ်တို့ ငယ်စားတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါမျိုးတွေပဲ ကြိုက်တယ်၊ အင်း... တစ်ရက် လောက်တော့ မမြင့်ဖြူကို အိမ်ကိုဖိတ်ပြီး ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ကျွေးရ ဦးမယ်”

“ဒါလည်း ဖြူအကြိုက်ပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တော်တော်ရင်းနှီးနေကြပြီ။ မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူဆီ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ရောက်သည့်အခါတိုင်း အချိန်အတော်ကြာအောင် စကားကောင်းနေတတ်၏။ မောင်မောင်ထူးက တော်တော် စကားပြောကောင်းသည်။ အစကတည်းက သူ့ဘက်ပါနေသောကြောင့် ဘာပြောပြော နားထောင်ကောင်းနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ဒါနဲ့ ကိုကြီးကစ်ယောက် ခုတစ်လော ဘယ်ပျောက်နေသလဲ၊ ကိုထူးတို့အိမ်ကို ဖြူလာရင် မတွေ့တာများတယ်”

“ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေသလဲ မသိပါဘူးဗျား တနင်္ဂနွေနေ့တောင် မနားဘူး၊ နိုင်ငံခြားစည်သည်တွေ ရောက်နေသလိုလို ပြောတာပဲ”

“ကိုကြီးက အလုပ်ထဲမှာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ လက်သုံးစကားတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ထမင်းစားတဲ့နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်တဲ့၊ အမယ်... မမြင့်ဖြူ ခုနပြောတာကို ကိုကြီးက ‘အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကတော့ လတ်လျားလတ်လျား နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့’”

မမြင့်ဖြူက ရယ်နေသည်။ မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူ တည်ခင်းသော လက်ဖက်သုပ်တစ်ခွန်း ခပ်စားသည်။ မမြင့်ဖြူ တည်ခင်းသည် ဆိုသော်လည်း လက်ဖက်သုပ်ထဲမှာပါသော ရွှေပုစွန်ခြောက်နှင့် ပဲဆီမွှေးမှာ မောင်မောင်ထူး လက်ဆောင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်ကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ သိပ်စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကြီးကို ကြောက်လို့ မလုပ်မဖြစ်

လုပ်နေရတာပါ။ မမြင့်ဖြူကော အန်တီခင်ရဲ့ ဆေဝက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

မမြင့်ဖြူက ရေခွေကြမ်း ငဲ့ပေးရင်း-

“ဟင့်အင်း... စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဖြူက ကျောင်းဆရာမ လုပ်ချင်တာ၊ အခုတက္ကသိုလ်က သရုပ်ပြဆရာမတွေခေါ်လို့ လျှောက်ထားတယ်လေ”

“အဲ... အဲဒါကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တူသွားပြန်ရော၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာ ဆရာပြန်လုပ်ချင်တာ၊ အိမ်က အလုပ်တွေရှိနေလို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုထူး၊ အခု ဖြူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းဆိုတာမှာလည်း မေမေက နာမည်ခံရုံသက်သက်ပါ၊ ဖေဖေရှိစဉ်က ခင်မင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ၊ တပည့်တပန်းတွေက ဝိုင်းလှုပ်ပေးနေကြတာပါ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆိုတာက သိပ်ဦးနှောက်ခြောက်ရတာပဲ”

မောင်မောင်ထူးက ထောက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်သည်။ မမြင့်ဖြူက စကားဆက်သည်။

“တကယ်တော့ ဖြူတို့ အခြေအနေက ဒီလောက်လုပ်နေရော မလိုပါဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ဖြူတို့က သုံးတတ်ဖြုန်းတတ်တဲ့ လူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုရယ်ယာ လက်မှတ်လေး ဘာလေး ဝယ်ထား၊ အဲဒီကရတဲ့ အမြတ်ရယ်၊ ဘဏ်ကရတဲ့ အတိုးရယ်ဆိုရင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ငွေဆိုတာက လိုအပ်တာထက် ပိုလာရင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်လာတယ်လို့ ဖြူ ထင်တာပဲလေ”

မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူစကားကို ကျေနပ်လက်ခံသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း-

“ကျွန်တော်က မမြင့်ဖြူကို တခြားသူဌေးသမီးတွေလိုပဲ သုံးလို့ကံဖြုန်းလိုက်၊ ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေလိမ့်မယ်လို့လင်ခုံမိတာ၊ ခုတော့ မမြင့်ဖြူရဲ့ စိတ်သဘောထားအမှန်ကို သိရလို့ ကျွန်တော်လေးစားမိပါတယ်ဗျာ”

“ဖြူကတော့ ကိုထူးကို ဟိုးအရင်ကတည်းက လေးစားခဲ့တာပါ”
ဟုပြောပြီး ပျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးက
စားပွဲပေါ်မှ နှစ်ချောင်းထိုး ထိုးလက်စသိုးမွှေးစကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်
သည်။ ကြည်ပြာရောင်ဖြစ်၏။

“မမြင့်ဖြူက လက်မှအနုပညာကလည်း တတ်တယ်နော်၊ ဒါ
ဘာထိုးနေတာလဲ”

“ဆွယ်တာတစ်ထည် ထိုးမလားလို့၊ ဒီအရောင် ကိုထူး ကြိုက်ရဲ့
လားဟင်”

မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူစကားကို သဘောပေါက်သလို ပြုံး
ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို အကောင်းဆုံးလုပ်ထားရမယ်လို့ မောင်
မောင်ထူးက ပြောထားတာ နိုင်ငံခြားစည်သည်များ ပါလာမှာမို့လား
မသိဘူး”

ဒေါ်ပုကြီးက ရွှေရေးအနားပါသော တိုက်ပန်းကန်ပြားကို လက်
ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း ပြောသည်။ အစောကလည်း ခေါက်ဆွဲကို ခပ်စား
သည့်အခါ အတွဲလိုက် အရှည်လိုက်ဖြစ်မနေအောင် ကံတကြေးဖြင့် အနေ
တော်ညှပ်ရင်း-

“မသိဘူးလေ၊ အရေးကြီးတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

မောင်မောင်ထူးက အရေးကြီးသော ဧည့်သည်လာမည်ဖြစ်၍ လို
လေသေးမရှိ လုပ်ထားရန်မှာသည်။ စားခါနီးမှ ဟင်းချို ကမန်းကတန်း
ခွေးရတာ၊ စားမယ့်အချိန်မှာ ဟင်းချိုက ပုလွန်းနေလို့ ချက်ချင်းမသောက်
နိုင်တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ဂရုစိုက်ပါဟုလည်း သတိပေးထားသေးသည်။

မောင်မောင်ထူး သည် ခုလို ကိန်းကြီးခန်းကြီး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသဖြင့်
'ဘယ်လိုဧည့်သည်မျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ'ဟု ဒေါ်ပုကြီး တွေးနေသည်။

ထိုစဉ် မောင်မောင်ထူး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ နောက်မှ
မမြင့်ဖြူ လိုက်လာသည်။ အစောမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသော မျက်နှာကို
အချိန်မီထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ပုကြီးကတော့ “ဟင်း... ဒါများ
ဟယ်” ဆိုသော မျက်နှာပေးဖြစ်သွားသည်။

“လာ... မမြင့်ဖြူ... ထိုင်”

မောင်မောင်ထူးက ပြောပြီး ခုံကို ဂရုတစိုက် ဆွဲယူ နေရာချပေး
သည်။ မမြင့်ဖြူဝင်က ဝင်ထိုင်ရင်း-

“အစော နေကောင်းလား”

ဟု အစောကို နှုတ်ဆက်သည်။ အစော အားယူပြီး၍-

“ဟုတ်ကဲ့”

“စာမေးပွဲလည်း နီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အစောက အောင်မှာပဲ၊ စာတော်တာပဲဟာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစောသည် တစ်ခါက မောင်မောင်ထူး ပြောခဲ့သလို ကြက်တူရွေး
လေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုသော စကားတစ်လုံးသာ ပြော
တတ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ စကားတွေ ပြောတတ်လာအောင် ရေတ်သီးကျွေး
ဖို့တော့ မလိုအပ်တော့ပါ။

မောင်မောင်ထူးက စားပွဲထိပ် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မည်မြဲပြီးမှ
ဒီဘက်ကျေ့ လာပြီး မမြင့်ဖြူနှင့် ကပ်လျက်ကုလားထိုင်ကို ဆွဲ၍ထိုင်လိုက်
၏။

“ကဲ... အစော၊ မုန့်ပွဲပြင်တော့”

မောင်မောင်ထူးက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အစောက မုန့်ပွဲပြင်
ပေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက အစောကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး-

“စားပါ မမြင့်ဖြူ စားစေချင်လွန်းလို့ အကောင်းဆုံးလုပ်ခိုင်းထားတာ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ကြိုက်ရင် ထည့်စား၊ ကျွန်တော်ကတော့ အစပ်ကြိုက်တယ်၊ ငရုတ်သီးစားရင် စကားတတ်တယ်ဆိုလို့”

ဟု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြောလိုက်သေးသည်။

မမြင့်ဖြူက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး ငရုတ်သီးမှုန့် အနည်းငယ် ယူထည့်သည်။ အစောမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရုပ်ကြည့်နေရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မမြင့်ဖြူ၊ စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

မောင်မောင်ထူးက မေးသဖြင့်-

“ကောင်းတယ် ကိုထူး၊ တော်တော်ကို ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါ အစောရဲ့ လက်ရာလေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အစောက သိပ်တော်တာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲနော် အစော”

အစော အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူက ဒေါ်ပုကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“ငါ့ဖယ်ထည့်ဦးလေ၊ ကြက်သားနဲ့ဆိုပေမဲ့ ငါ့ဖယ်ပါမှ ပိုမွှေးတာ”

ဟုပြောပြီး မမြင့်ဖြူ ပန်းကန်ထဲကို ငါ့ဖယ်ဖတ်များ ထည့်ပေးသည်။

“မမြင့်ဖြူ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျေးရတဲ့လူ ဝမ်းသာတာပေါ့၊ နောက်ဆို ခဏခဏ လုပ်ကျွေးခိုင်းရမယ်၊ စားနော် မမြင့်ဖြူ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီးစား”

ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီးစားဆိုသော စကားမှာ ဧည့်သည်ကို လောကွတ်ပြုနေကျ စကားမျိုးဖြစ်သော်လည်း ခုနေခါမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်တာသွားလွန်းလှသည်။

“ကျွေးတဲ့လူရဲ့ စေတနာကော၊ လုပ်ပေးတဲ့ အစောရဲ့ စေတနာကြောင့်ကော စားလို့ကောင်းတာ ထင်ပါရဲ့”

ဟု မမြင့်ဖြူက အရိုးခံနှင့်ပြောသည်။ မောင်မောင်ထူးက မလိုအပ်ဘဲ ဟင်းချိုပန်းကန် အနားတိုးပေးတာမျိုးလုပ်ရင်း တမင်ဂရုစိုက်ပြနေသည်။ ထို့နောက် အစောကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးပုံမျိုးဖြင့်-

“ဪ... ဟဲ့ အစော၊ ဟင်းချိုက ပူပူနဲ့ ချောအိုက်နေရှာမှာပေါ့၊ ယပ်ခတ်ပေးလိုက်လေ”

တကယ်တော့ ယပ်ခတ်ခိုင်းစရာမလို၊ အခန်းထောင့်မှာရှိသည့် မတ်ရပ်ပန်ကာကြီးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ရုံသာရှိ၏။

“အို... ရပါတယ်၊ ဖြူ မအိုက်ပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟု မမြင့်ဖြူကပြောသည်။ မောင်မောင်ထူးက လုပ်လေဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် အစောကို မေးငေါ့ပြသည်။ အစောက အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း ‘ရပါတယ်’ ဆိုသော အဖြိုးကို ပြုံးလိုက်သည်။ ယပ်တောင်သွားယူလာပြီး မမြင့်ဖြူကို ခတ်ပေးသည်။ မမြင့်ဖြူမှာ အားနာသွားဟန်ဖြင့်-

“နေပါစေ အစောရယ်... မလုပ်ပါနဲ့”

“ရပါတယ် မမဖြူရဲ့၊ ဝအောင်စားနော်”

ဟု ဟန်မပျက် ပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ မျက်ရည်မဝဲနဲ့၊ မျက်ရည် မဝဲစေနဲ့ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးနေရ၏။ ဒီနေ့ မောင်မောင်ထူးအစားနည်း နေတာကိုတော့ သူ သတိမပြုမိ။

“အေးဟာ ကိုမောင်မောင်ထူးက ဒါမျိုးတော့ လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး”

စီစီ ဆန်ရွေးနေရင်းက ပြောသည်။ အစောအနေနှင့် ကြိပ်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဆိုလို့ စီစီတစ်ယောက်သာရှိသည်။ အကြောင်းကိစ္စတိုင်းကို

ဖွင့် ပြောပြလေ့ မရှိသော်လည်း သူနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စ တော်တော်များများကို စိစိ သိနေသည်။

“မမဖြူက ငါ့ထက်ပိုလှလို့၊ ချမ်းသာလို့ သူက ရွေးချယ်လိုက်တာကို ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ မမဖြူက စိတ်သဘောထား ကောင်းတဲ့သူပါ။ ငါ မနာလို မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးက ခုလို မမဖြူရှေ့မှာ ငါ့ကို တမင်သက်သက် ချိုးနှိမ်လိုက်တာကိုတော့ ဝမ်းနည်းတယ်ဟာ”

အစောက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲလေသံဖြင့် ပြောသည်။

စိစိက-

“နင်က ကိုမောင်မောင်ထူးကို စိတ်ချလက်ချ မယုံနိုင်သေးလို့ အဖြေမပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ မှန်သွားတာပေါ့။ အဖြေပေးခဲ့ပြီးရင် တချို့ကိစ္စတွေမှာ ရှေ့ဆက်ပြီး လိုက်လျောချင် လိုက်လျောမိမှာ”

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုလေးရဲ့စိတ်ဟာ မတည်ငြိမ်ဘူး။ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်တယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ပြောခဲ့တာ သိပ်မှန်တာပဲ”

“ကိုမောင်မောင်ဦးကတော့ တည်ကြည်တယ်ဆိုပါတော့”

“အစ်ကိုကြီးဟာ စီးပွားရေးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို ရိုးရိုးအကြီးဆိုတာ နင်လည်း သိသားပဲ”

ဟုပြောပြီး ဆန်ကောထဲမှ ဆန်များကို လက်နှင့်ယက်ပြီး စပါးလုံးတစ်လုံးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ စိစိက အစောကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး-

“ဒါဆို နင် ကိုမောင်မောင်ဦးကိုပဲ လက်ခံလိုက်တော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အစော အပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့် စဉ်းစားရတာတွေ၊ ဆင်ခြင်ရတာတွေ၊ စောင့်စည်းရတာတွေ များလွန်းလို့ ပင်ပန်းလှပြီဟာ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ဘေးမှာ ချထားသော နို့ဆီခွက်ထဲမှာ စပါးလုံးတွေ တော်တော်များနေပြီ။ စိစိက စပါးလုံးများကို အိမ်အပြင်သို့ ကြိပ်ကပ်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ စာကလေးများ ပိုင်းဆုံလာကြ၏။

* * *

မောင်မောင်ထူးသည်လည်း အစောအပေါ် သူ ပြုမူပုံ လွန်သွားကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် သူ့မှာ ခုလို ရက်စက်တတ်သော စိတ်ထားမျိုးမရှိ။ ခုဟာက မလုပ်မဖြစ်ဟု တွက်ပြီး လုပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

အစောမှာ မိမိအပေါ် သံယောဇဉ်လုံးလုံး မကုန်သေးကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။ မိမိနှင့် ကိုကြီးတို့အကြားမှာ ဧဝဝငေါ့ဖြစ်နေတာ ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအပေါ် စိတ်နာပြီး ကိုကြီးဘက်ကို လုံးဝစိတ်လည်သွားအောင် ကြံစည်ခဲ့ရခြင်းသာဖြစ်၏။

နောက်တစ်ခု စဉ်းစားစရာ ရှိနေသေးသည်။

မိမိသည် အစော အထင်လွဲအောင် မမြင့်ဖြူကို တွဲပြခဲ့သည်။ မမြင့်ဖြူကို ထိုကိစ္စအတွက် အသုံးချရုံလောက်ပဲ စိတ်ကူးရှိခဲ့တာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဒါ့ထက်ကော ပိုသေးလား။

သူသည် မမြင့်ဖြူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံကြည့်တော့မှ သူထင်ခဲ့သလို မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သိရသည်။ မမြင့်ဖြူသည် ငွေဂုဏ်ကြေးဂုဏ်ကြောင့် မောက်မာနေသူမဟုတ်။ တကယ်ရှိတာထက်တောင် နှိမ့်ချရိုးသားနေသေးသည်။ ပြီးတော့ စိတ်သဘောထား၊ ဝါသနာကအစ နောက်ဆုံး ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည့်အစားအစာမှာပါ မိမိနှင့် အံ့ဩစဖွယ် တိုက်ဆိုင် တူညီနေသည်။ နောက်ပြီး မိမိကို သံယောဇဉ်ရှိပါသည်ဟု သူ့သိက္ခာကိုတောင် မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောရှာသည်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ သဘောထား ပြည့်ဝခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း အားလုံးလိုလို မိမိလက်ခံနိုင်သော အချက်တွေချည်း ဖြစ်နေ၏။

ဒါဆို မိမိဘက်ကရော ဘယ်လိုလဲ။

မိမိသည် မမြင့်ဖြူနှင့် တွဲသွားခြင်း၊ စကားလက်ဆွဲကျခြင်းတို့၌ သာယာကြည်နူးသလို ဖြစ်နေမိတာတော့ ဝန်ခံရမည်။ ဒါအပြင် မမြင့်ဖြူကို အစော အထင်လွဲရုံသာ တွဲပြခြင်းဖြစ်လျှင် အစော မြင်သာသည့် နေရာ မျိုးမှာသာ တွဲဖို့လိုသည်။ ခုလို အစော၏ မမြင်ကွယ်ရာမှာပါ ဘုရားသွားလိုက်၊ ဈေးဝယ်လိုက်ဖို့လိုက်၊ ရုပ်ရှင်အစု ကြည့်လိုက်၊ အိမ်သွားလည်လိုက် လုပ်နေတာကျတော့ ဘာပြောမလဲ။

မောင်မောင်ထူးသည် မမြင့်ဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ အဖြေရလုလု ဖြစ်နေပါပြီ။

(၂၂)

မောင်မောင်ဦးသည် ဆေးတံပိုက်ထဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသော ဆေးကြေးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း မောင်မောင်ထူးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်ထူးက ကယ်ကုလေတာ တစ်လုံးဖြင့် စာရင်းများပေါင်းနေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပေါင်းရင်း စာရင်းတွေ မှားကုန်သဖြင့် ပြန်ပေါင်းရပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ အလုပ်ပြီးဆုံးသွားဟန်ဖြင့် စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးခြစ်ပြီး ဖိုင်တွဲထဲ ထည့်လိုက်သည်။

မောင်မောင်ဦး ထရပ်ပြီး မောင်မောင်ထူးဆီ လျှောက်သွားသည်။ စားပွဲပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ပြီး-

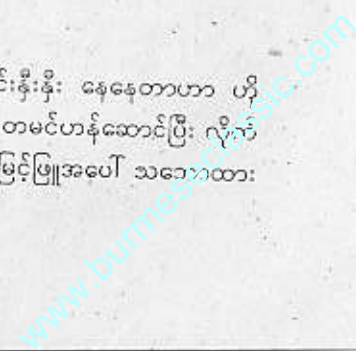
“မင်းကို ငါ မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်ကွ”

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“ခုတစ်လော မင်း မမြင့်ဖြူနဲ့ မကြာခဏဆုံဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုကွာ ခုလို မမြင့်ဖြူနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေနေတာဟာ ဟိုအရင် ငါနဲ့မင်းနဲ့ သဘောတူညီချက်ကြောင့် တမင်ဟန်ဆောင်ပြီး လိုက်လျောနေတာလား၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကကော မမြင့်ဖြူအပေါ် သဘောထားပြောင်းနေပြီလားဆိုတာ သိချင်လို့”

မောင်မောင်ထူးက အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး-

“ကိုကြီး ဘာသဘောနဲ့ ခုလိုမေးတာလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ အစောနဲ့ကိစ္စက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက ပြီးသွားပါပြီ၊ အစောနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က လုံးဝကင်းကင်း ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားပါပြီ၊ အစောလို အစေခံသာသာလောက် အဆင့်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ စိတ်ကူးထဲထည့်လို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ ကိုကြီးရဲ့ ဟုတ်ဘူးလား”

မောင်မောင်ဦး မလုံမလဲဖြစ်ပြီး မီးမရှိသည့် ဆေးတံကို ယောင်၍ဖွာ လိုက်မိ၏။ သူ့စကား နည်းနည်းလွန်သွားကြောင်း မောင်မောင်ထူး ရိပ် မိသဖြင့်-

“ဒီလိုလေ ကိုကြီးရဲ့ အစောကလည်း အစကတည်းက ကျွန်တော့် ကို ယုံတာမှ မဟုတ်ပါ။ ဒါကြောင့် အဖြေတောင်မပေးတာ ကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်း... မင်း မမြင့်ဖြူကိုပဲ ဟိုသင်ဖြူ...”

မောင်မောင်ဦးက ပြုံးပြုံးပျာပျာ ပြောလိုက်သည်။ မောင်မောင်ထူး ခပ်အေးအေးပင်-

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ မမြင့်ဖြူဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်သဘောထားချင်း တော်တော်တိုက်ဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်ထပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“ဟိုက်... ပြဿနာပဲ”

မောင်မောင်ဦး လွှတ်ခနဲ ပြောမိသည်။ မောင်မောင်ထူး မျက်မှောင် ကုတ်၍-

“ဘာ... ဘာပြဿနာလဲ၊ ကျွန်တော် မမြင့်ဖြူကို လက်ထပ် လိုက်ရင် ကိုကြီးအတွက် မိုမကောင်းဘူးလား”

“မကောင်း... အဲ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်း... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိစ္စ... ငါက စကားလွန်၊ အဲ... ဟိုဟာကွာ၊ ဟာ... ငါကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားဦးမယ်”

မောင်မောင်ဦး စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး အခန်းပြင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ထူး ပခုံးတစ်ချက် တွန့် လိုက်၏။

အစောသည် ညှော်ခန်းအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရာမှ နံရံတွင် ချိတ် ထားသော မောင်မောင်ဦးနှင့် မောင်မောင်ထူးတို့၏ ဓာတ်ပုံများ ချိတ်ထား ရာရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

ဝတ္တရားအတိုင်း ဓာတ်ပုံများကို ဖုန်သုတ်ရန် ပြင်သည်။ ဦးစွာ မောင်မောင်ထူး၏ ဓာတ်ပုံကို ဖုန်သုတ်ရန် ကြက်မွေးကို မြှောက်လိုက်ပြီး မှ တန်သွားသည်။ မောင်မောင်ထူး၏ ပုံကို စိုက်ကြည့်ရှင်း မျက်နှာထား တင်းသွား၏။ ကြက်မွေးကိုင်ထားသော လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မောင်မောင်ဦး၏ ပုံရှေ့မှာ ရုပ်ပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦး က ဓာတ်ပုံထဲမှာ တည်တည်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း အစော မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို ဖုန်သုတ်ပြီးနောက် လက်ဖြင့် တယုတယ ပွတ်သပ်လိုက်မိ၏။

နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး က ပြန်ပြုံးပြုံးမလို လုပ်ပြီးမှ မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်တည်ပြီး လှည့်ထွက် မည်ပြုသည်။

အစော ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ-
“ကိုကြီး”

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ကိုယ်မှာ တောင့်ခနဲဖြစ် သွား၏။ ဆက်သွားရကောင်းနိုး၊ ရုပ်နေရကောင်းနိုး ဖြစ်နေစဉ် အစောက-

“ကိုကြီး အစော ကိုကြီးကို ပြောစရာတစ်ခုရှိ”

“ငါ မအားသေးဘူး၊ နောက်မှပြော”

ဟု မောင်မောင်ဦးက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် အစော ပါးစပ်ကလေး ဟသွားသည်။ မောင်မောင်ဦးက ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း လှမ်းပြီးမှ ပြန်ရပ်၍-

“အစော... စာမေးပွဲနီးနေပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်အပတ်တွေ ကျရင် ဒီအိမ်ကို လာဖို့မလိုတော့ဘူး”

ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်း လေသံမာမာနှင့် ပြောပြီး ထွက်သွား သည်။

အစော ငေးကြောင်အုံ့သြနေရာမှ မျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။

(၂၃)

အင်းလျားကန်ထဲတွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် နေရောင်အောက် ဌှိ တဖျပ်ဖျပ် ကခုန်နေကြသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သဘောနှင့်သူတို့ ကခုန်နေကြခြင်းမဟုတ်။ လေတိုက်လို့ လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဘဝလည်း ဒီလိုပဲဟု အစောတွေးနေသည်။ အခု ဖြစ်ပျက်နေ ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းမှာ သူ့ဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်။ သူက စခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုက စခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို သူတို့ ဘာသာသူတို့ဆင်၊ သူတို့ဘာသာစပြီးမှ ဆက်မကဘဲ နေခြင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိ။

မောင်မောင်ထူးက သူ့ကို ချစ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်တော့ မမြင့်ဖြူနှင့် စေ့စပ်ဖို့စီစဉ်သည်။ မမြင့်ဖြူနှင့် တတွဲတွဲနေပြသည်။ မောင် မောင်ထူးမှာ နဂိုက ရှုပ်ပွေတတ်သည်ဟု နာမည်ရှိသူမို့ ထားပါတော့။

မောင်မောင်ဦးကျတော့ကော ဘယ်လိုလဲ။ စီးပွားရေးကလွဲလို့ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော လူရိုးလူအလှပျိုကြီးဆို။ သူကလည်း အသာနဲ့ တွေ့မှ ချစ်တတ်လာတာပါတဲ့။ အစောရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး အိပ်လိုတောင် မပျော်ပါဘူးဆိုပြီး ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လွန်ပြီလဲ။

မိမိမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ခုလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြတာလဲ။ မိမိက ဘယ်သူ့ကိုမှ စတင်ပြီး ချစ်ပါကြိုက်ပါလို့ ဖိတ်ခေါ် မြူဆွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်။ သူတို့ဘာသာ တစ်ဖက်သတ် စတင်ခဲ့ပြီးမှ ရှောင်ထွက်သွားကြ၊ ပစ်ခွာသွားကြ၊ ကိုယ်မဟုတ်သလို မသိဟန်ဆောင်နေကြ၊ ဘာတွေလဲ။

ဘာမှ အပြစ်မရှိသော တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို အပျော်သက်သက် လိုက်လံပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်တတ်သော အပျော်တမ်း မုဆိုးတွေလို သူတို့ အသိုင်း အဝိုင်းကလည်း မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုပဲ အပျင်းပြေ ဆော့ကစား တတ်ကြတာလား။ မိမိအနေဖြင့် ဒီအတိုင်း ဆက်နေလို့တော့ မဖြစ်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ သိမှ ဖြစ်မည်။ သိအောင် ကြိုးစားရမည်။ ရင်ဆိုင်စရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်။

အစောသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို မော့လိုက် သည်။

လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေကတော့ ကခုန်နေဆဲ။

အဆောက်အအုံကြီးမှာ ခြောက်ထပ်ရှိသည်။ အသစ်ဆောက်ထားတာတောင် သိပ်ကြာသေးဟန်မတူ။ မျက်နှာစာကို ကြွေပြားနှင့် ကျောက်ပြားများဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီး အစိမ်းရောင်မှန်ကြီးများ တပ်ထား၏။

အစောသည် လေ့ကားရင်း မျက်နှာစာဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော 'ထူးဦးကုမ္ပဏီ' ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်နေသည်။ မြေညီထပ်တွင် ဆောက်လုပ် ရေးပစ္စည်းနှင့် အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များရှိပြီး ရုံးခန်းက ပထမထပ်မှာဖြစ်၏။ သည်အရောင်းဆိုင်တွေကလည်း မောင်မောင်ဦးတို့ ပိုင်တာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံး ပိုင်ဆိုင်သည်ဆို လျှင်ပင် အံ့ဩစရာမရှိ။

အစောသည် အရာရာကို ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည့်တိုင် အဆောက်အအုံ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ချိတ်ချတုဲ ဖြစ်သွား

သေးသည်။ ကားများရပ်ထားသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင် ဦး၏ ကားကိုသာ တွေ့ရ၏။ မောင်မောင်ထူး ကားကို မတွေ့ရ။

သူ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်သည်။ အားတင်းလိုက်ဟန် မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲမော့ပြီး လေ့ကားပေါ် စတက်သည်။

ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်သောအခါ အလုပ်လုပ်နေသော ဝန်ထမ်းများ ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်ကြ၏။ သူက အတွင်းခန်းနှင့် ကပ် လျက် စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အလုပ်သဘောဆန်သော လေသံဖြင့်-

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“ကျွန်မ ကိုမောင်မောင်ဦးနဲ့ ကွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဆရာ အလုပ်များနေလို့ ဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး” အစော တွေ့သွားသည်။ ပြီးမှ လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့်-

“ကျွန်မ တွေ့နိုင်တယ်”

ပြောပြီး အတွင်းခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးမှာ ရုတ်တရက်ကြောင်နေပြီးမှ “ဟာ... နေပါဦး... နေပါဦး” ဆိုပြီး ထလိုက်သွားသည်။

မောင်မောင်ဦး ဖိုင်တွဲများကို လှန်ကြည့်နေစဉ် မြေသံကြားသဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ အစောကို မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်... အစော”

အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးကြီးက သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာပြီး အစော့နောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက သူ့ကို ဟောကံတော့ မည်ဟုထင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးက ထွက် သွားရန်သာ လက်ဟန်ပြလိုက်သဖြင့် အစော့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးထွက် သွားသည်။

“လာ... ထိုင်လေ အစော”

မောင်မောင်ဦးက ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ အစော ရှေ့တိုးလာ
သော်လည်း ဝင်မထိုင်ဘဲ စားပွဲရှေ့မှာသာ ရပ်နေသည်။

“ကိုစွနီလို့လား အစော”

မောင်မောင်ဦးက ဘာမှ အမှတ်မထားသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့်
မေးလိုက်သည်။ အစော၏ မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ လေသံမှန်မှန်
ဖြင့်-

“အစောကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတာလဲဟင် ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦးက ‘ဪ... ဒါလား’ ဆိုသည့် ပုံစံ အရေးမကြီး
ဟန်ဆောင်၍-

“မရှောင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး အလုပ်များနေလို့ပါ”

အစော အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကိုကြီးက တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ”

“ဘာ... ဘာလဲ၊ ဘာဟန်ဆောင်လို့လဲ”

အစောက လှောင်သကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး-

“ကိုကြီး အလုပ်တွေများနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပါပဲလေ၊ အလုပ်
များလွန်းလို့ ကိုယ်ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်မိတယ်ဆိုတာတောင် သတိမရ
တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

မောင်မောင်ဦးမှာ အခက်တွေ့နေသည်။ အစောသည် ရုံးခန်းထိ
လိုက်လာပြီး ခုလိုပြောပုံလိမ့်မည်ဟု သူ့ မထင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ပြောမိပြောရာ
ထွက်ပေါက်ရှာသည့်ပုံစံဖြင့်-

“အစောအနေနဲ့လည်း ကိုကြီးပြောခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာ... မေ့ပစ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

အစောအသံက အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦး
ဖြူးဖြူးပျားပျားဖြင့် အပြင်ဘက် ကံကြည့်ပြီး

“တိုးတိုးပြောပါ အစော၊ အပြင်က ဝန်ထမ်းတွေ ကြားသွားရင်
တစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်”

“ဘာ... ကိုကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့၊ ဆင်းရဲတဲ့လူ
တွေမှာတော့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာမရှိဘူးလို့ ကိုကြီး ထင်လို့လား၊ ကိုယ့်ကို
ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကို ရှက်ရမှန်း ကြောက်ရမှန်းမသိဘဲ
လာတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာကော ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ မလိုအပ်
ဘူးလို့ ထင်နေသလားဟင်”

အစော၏ စကားလုံးများမှာ သူ့ရင်ကို တထောက်ထောက် လာ
ရောက် ထိမှန်နေသည်ဟု ထင်၏။ အစော မျက်လုံးများလည်း တစ်ချက်
တစ်ချက်မှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။ မောင်မောင်ဦးသည် ချောင်ပိတ်မိနေသော
လူတစ်ယောက် အသွင်ကို ပီပီပြင်ပြင်ယူထားရင်း ခေါင်းကိုသာ အကြောင်း
မဲ့ ခါယမ်းနေသည်။ အစောက ဆက်ပြော၏။

“အစောကို ချစ်ပါတယ်၊ မြန်မြန်အဖြေပေးပါတော့၊ အစောကြောင့်
အိပ်မရ စားမရ ဖြစ်နေရပါပြီလို့ ပြောပြီးတော့မှ ကိုယ်မဟုတ်သလို
ဘာမှ မပြောခဲ့ မလုပ်ခဲ့သလို နေနေတာကို အစော ဘယ်လိုနားလည်
ရမလဲဟင်”

မောင်မောင်ဦး ကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေ၏။ သူ့အနေဖြင့်
ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးတွေ ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကသာ
မေးခွန်းတွေ တရစပ်မေးခဲ့သည်။ ခုလို အမေးခံရသည့် အခြေအနေမျိုး
တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။

“ပြောပါ ကိုကြီးရဲ့”

အစောက ထပ်မေးသည်။ မောင်မောင်ဦး ယောဇ်ချာချာဖြင့်
လွတ် ခနဲ

“ဒါ... အဲဒါက၊ ဟာ... ပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်... ပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဟုတ်လား”

အစောအသံက ကျယ်သွားပြန်သည်။ မောင်မောင်ဦးက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးတော့၍ ရှူး... တိုးတိုးဆိုသော ပုံစံလုပ်ပြသည်။ အစောက ဂရုမစိုက်ဘဲ

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး ကိုကြီးရဲ့”

သူ့လက်ဖမိုးလေးကို မောင်မောင်ဦး မျက်နှာနားကပ်ပြသည်။ မောင်မောင်ဦး တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကြီး နမ်းခဲတဲ့ လက်ကလေးလေး၊ အစောဟာ ဘယ်ယောက်ျား လေးကိုမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် အထိခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးနဲ့ကျမှ” ပြောရင်း အသံတုန်လာသည်။ သူ့လက်ကလေးသည်လည်း တ ဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“ဒီလက်ကလေးကို ဘာကြောင့်နမ်းခဲတယ်ဆိုတာကိုကော ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင် ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦးမှာ အကြံအိုက်နေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ တော့။ အစောက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“အစော သိပါပြီ ကိုကြီး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုကြီး မပြော ပေမဲ့ အစော ရိပ်မိပါပြီ ကိုကြီးရယ်၊ တကယ်တော့ အစောဟာ ကိုကြီး တို့ လက်ခုပ်ထဲကရေပါ၊ ဟေ့... အစော ဒါမလုပ်နဲ့ဆိုရင် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲတဲ့သူပါ၊ ဒါကိုများ လှည့်ပတ်သိုင်းဝိုင်းပြီး ခုလိုကြံစည်တာဟာ သတ္တိနည်းရာ မရွာဘူးလားဟင်”

မောင်မောင်ဦး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ခုခံတော့မည် ဟန် ပြင်လိုက်ပြီး-

“အစော... မင်း ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

အစောက ခေါင်းဆတ်ပြီး-

“ပြန်မှာပါ ကိုကြီး၊ ပြန်မှာပါ၊ ပြန်တာမှ အစောရဲ့ မူလနေရာရောက် အောင်ကို ပြန်မှာပါ၊ အစောမရှိမှ အစ်ကိုကြီးတို့အတွက် အားလုံးအဆင်

ပြေမယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အစော ရွှေတောင်ကိုပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါပြီ”

မောင်မောင်ဦး ကြောင်ငေးငေး ကြည့်နေစဉ် အစောက သားရေပိုက် ဆံအိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး လန့်သွား၏။ မိန်းမကိုင် ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးများ ဆွဲထုတ်လိုက်မလားဟူသော ရူးနှမ်းနှမ်းအတွေး ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အစောက စက္ကူနှင့်ပတ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုသာ ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ အထုပ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြီး-

“ဟောဒီမှာ အစောသုံးဖို့ဆိုပြီး ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလေးတို့ ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတွေ၊ အစော တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မသုံးခဲ့ပါဘူး”

မောင်မောင်ဦးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး-

“ကိုကြီးကို အစော နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို ကျမလာအောင် မျက်နှာကို မော့ပြီး ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လက်ကို မြှောက်လိုက် ချလိုက် လုပ်နေရာမှ-

“အစော... နေဦးလေ၊ ဟို...”

အစော တံခါးဝနားရောက်မှ ရပ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ဦးကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ရည်များကြားမှ နာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုပဲလားဟင် ကိုကြီး”

မောင်မောင်ဦး ခါခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အစော၏ စကားသည် ထိ ရောက် တာသွားလှသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ တကယ်ပင် သေနတ်မှန်သွား သူတစ်ယောက်လို တောင့်တောင့်ကြီး ကြီးသေ သေနေ၏။

အစော လှည့်ထွက်သွား၏။

မောင်မောင်ဦး ခုမှ လှုပ်ရှားလာသည်။ သူသည် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဆေးတံဆိ လက်လှမ်းလိုက်ရာ သူ့လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

* * *

ခဏခန်းထဲတွင် ဦးထင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် စာဖတ်နေ၏။
ဒေါ်သွယ်က ပုတီးစိပ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေ၏။

မောင်မောင်ဦး၏ကား အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်ပြီး မောင်မောင်ဦး
အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ အဖေနှင့် အမေဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဆက်သွား
မည်အပြု-

“သားရေ... ခဏ”

ဟု ဒေါ်သွယ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။ ဒေါ်သွယ်
က အနားလျှောက်လာပြီး-

“အစော တစ်ယောက်လည်း အိမ်မလာတာ နှစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊
ကောင်မလေး နေမှကောင်းရဲ့လား၊ မသိဘူး၊ ကြုံရင် ဝင်မေးလိုက်စမ်းပါဦး”

မောင်မောင်ဦး မဆိုစလောက် တွေ့သွားပြီးမှ-

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ စာမေးပွဲနီးလို့ ကျွန်တော်က မလာနဲ့
လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ဪ... ဪ”

ဒေါ်သွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး အပေါ်ထပ်
ဆက်တက်သွားသည်။ ဦးထင်က အကဲခတ်သလို ကြည့်နေရာမှ အသာထ
ပြီး မောင်မောင်ဦးနောက်ကို လိုက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦး အခန်းတွင်း
ဝင်ခါနီးမှာ ‘သားရေ’ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး ရပ်စောင့်
နေသည်။

“သားရေ... မောင်မောင်ထူးနဲ့ မမြင့်ဖြူကိစ္စ ပြောပါဦးကွ၊
အဆင်ပြေခါနီးပြီလား”

“တော်တော်နီးစပ်နေပါပြီ ဖေဖေ”

“ဪ... ဪ... ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မောင်မောင်ထူးနဲ့
အစောကိစ္စကကော”

မောင်မောင်ဦး တောင့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီးမှ မဖြေချင့်ဖြေချင့်
ပုံစံဖြင့်-

“အဲဒီကိစ္စက ပြီးသွားပါပြီ”

ဦးထင် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး၏ ပခုံးပေါ်
လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်ပြီး-

“ဖေဖေ တစ်ခုတော့တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အစောအပေါ်မှာ မတ
ရားတာတစ်ခုခုတော့ မလုပ်မိပါစေနဲ့ သားရယ်”

ပြောပြီး မောင်မောင်ဦး ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ခု တိုက်တွန်းသလို
ခပ်ဖွဖွပုတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မောင်မောင်ဦးသည် သူ့အဖေ၏
နောက်ကျောကို တွေ့တွေ့ငေးငေးကြီးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

(၂၄)

မောင်မောင်ထူးသည် လေကလေး တချွန်ချွန်လုပ်ရင်း အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ သူသည် စိတ်ရွှင်လန်း ပေါ့ပါးနေ၏။ မမြင့်ဖြူနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာတိုင်း ခုလိုဖြစ်စမြဲ။ မမြင့်ဖြူနှင့် စကားပြောရတာ အစစ အဆင် ပြေသည်။ စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်သဖြင့် အပေးအယူမျှသည်။ ဒီနေ့လည်း မမြင့်ဖြူ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် မူလတန်း ကျောင်းမှ မိဘမဲ့ကလေးများအတွက် ဆန်နှင့်ငွေများလှူဒါန်းပြီး ပြန်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်လာပြီး သူ့အခန်းဆီအသွား မောင်မောင်ဦး၏ အခန်းရှေ့မှာ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ အခန်းတံခါးမှာ နည်းနည်းဟနေ သည်။ အထဲမှာ မီးခိုးတွေလိုလို မြင်ရသဖြင့် မောင်မောင်ထူး စိတ်ပူသွား သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ရာ အထဲမှာ မီးခိုးတွေ ထောင်းထောင်း ထနေ၏။ သေသေချာချာကြည့်မှ ခုတင်ပေါ်မှာ မှီထိုင်ရင်း ဆေးတံကို တွင်တွင်ဖွာနေသော မောင်မောင်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ပုံစံမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားတွေးတောနေသည်ဟု ယူဆရ သည်။

သီရိသွေးစာအုပ်တိုက်

မောင်မောင်ထူးက မီးခိုးများကို လက်နှင့်စွေယမ်းပြီး-
“မီးများလောင်နေသလားလို့ လန့်သွားတာပဲ ကိုကြီးရာ”
ဟုပြောပြီး ကုလားထိုင်ကိုဆွဲထိုင်သည်။ မောင်မောင်ဦးက သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေဆဲ-

“ကိုကြီးကို ခုလိုမြင်ရတော့ နုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားက အင်မတန် နက်နဲတဲ့ အမှုအတွက် စဉ်းစားခန်းဝင်နေပုံကို သတိရမိတယ်”

ထိုအခါကျမှ မောင်မောင်ဦးက ဆေးတံကို ပါးစပ်မှချွတ်လိုက်ပြီး-

“အေး... ဦးစံရှားတောင် ဖြေရှင်းဖို့ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအကြောင်း မင်းကို ပြောပြမလို့”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ ဈေးကွက်စုံစမ်းဖို့ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ရဦးမယ်ထင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နယ်စပ်ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အခု ငါပြောမှာက အချစ်အကြောင်း”

“ဗျာ... အချစ်အကြောင်း ဟုတ်လား၊ ကိုကြီးက အချစ်အကြောင်း ပြောမယ်ဆိုတော့ တကယ့် ဂမ္ဘီရပဲ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ခုပြောမဲ့ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်”

မောင်မောင်ထူးက ခုံကို ရှေ့နည်းနည်းဆွဲထိုင်ပြီး-

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

မောင်မောင်ဦးက ခဏဆိုင်နေပြီးမှ-

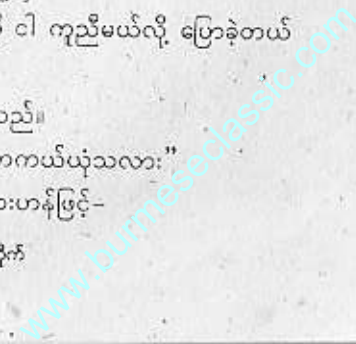
“ဒီလိုကွာ မင်းနဲ့အစောနဲ့ကိစ္စကို ငါ ကူညီမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် နော်”

မောင်မောင်ထူး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မင်း တကယ်ယုံသလား”

မောင်မောင်ထူးက ဘာမှသိမထားဟန်ဖြင့်-

သီရိသွေးစာအုပ်တိုက်

“ယုံတာပေါ့ ကိုကြီးရ၊ ကိုကြီးလို သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို မယုံဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ”

မောင်မောင်ဦး ရှက်သွားသည်။ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး-

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး”

မောင်မောင်ထူးက တစ်ချက်စောင်းကြည့်ရင်း နားထောင်နေ၏။

“တကယ်တော့ ငါ မင်းကို လှည့်စားခဲ့တာပါ။ အစောနဲ့ မင်းနဲ့ ကြားမှာ ဝင်ပြီးခလောက်ဆန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ မမြင့်ဖြူကို လိုက်လိုက် လျော့လျော့နေပေးဖို့ မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတာကို မြင်ပြီး အစောက အထင်လွဲသွားစေချင်လို့”

ပြောပြီး မောင်မောင်ထူးကို မရဲတရဲကြည့်သည်။ မောင်မောင်ထူးမှာ သိပြီးသားဖြစ်၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် နားထောင်နေသည်။ ဒီကောင်ဘာမှ မထူးခြားသလိုပါလားဟု မောင်မောင်ဦး တွေးလိုက်ပြီးမှ-

“ဒါတင်မကဘူး မင်းနဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်တော့မယ်လို့ အစောကြားနိုင်လောက်အောင် မေမေ့ကို ပြောသလို လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဪ... ဒါ ကိုကြီးရဲ့ လက်ချက်ကိုး”

မောင်မောင်ဦး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆက်ပြောရန် ခက်နေသလို တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မောင်မောင်ထူးက ‘အဲဒီတော့’ဟု စကားထောက်ပေးလိုက်မှ-

“အဲ... အဲဒီနောက်မှာ အစောနဲ့ ငါနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

မောင်မောင်ထူးက ခပ်အေးအေးပင်-

“သိသားပဲ၊ ကိုကြီး အစောကို ရည်းစားစကား ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်... မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟောဒီမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာလေဗျာ၊ မမြင့်ဖြူနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြဖို့ အစောဆီအလာမှာ ကိုကြီးက

အရင်ရောက်နှင့်နေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီးနဲ့ အစောကို ကိုကြီး မေတ္တာရှိနေခဲ့တာကြာပါပြီလို့ ပြောနေတာ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတာပါပဲ”

မောင်မောင်ဦး အစောကို ပြောခဲ့စဉ်က အသံနှင့်တူအောင် မောင်မောင်ထူးက သူ့လည်ချောင်း အရေပြားကိုဆွဲလှုပ်ပြီး တံမင် အသံတုန်တုန်ဖြင့် လုပ်ပြသည်။ မောင်မောင်ဦး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ-

“အဲဒီတုန်းက မင်း ငါ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ရုတ်တရက်တော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့ ကိုကြီးရ၊ အဲဒီနေရာမှာ ကိုကြီး မဟုတ်ဘဲ တခြားလူဆိုရင် အသက်ချင်း လဲချင် လဲမိမှာပဲ။ နောက်သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုကြီးကို သနားသွားတယ်။ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံမှာတင် အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရရင် နာလန်ထူမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ တွေးမိတာနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ အနစ်နာခံပြီး နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“အဲဒီနောက် အစော ငါ့ဘက်ပါသွားအောင် မင်းက မမြင့်ဖြူနဲ့ တမင်တကာ တံပူးတွဲတွဲ လုပ်ပြခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ အဲဒီလို လုပ်ရင်းကပဲ မမြင့်ဖြူဟာ တကယ် သဘောထားပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတာပဲ၊ ကိုကြီး အကြံအောင်မြင်ပါတယ်။ အစောအနေနဲ့လည်း ကိုကြီးလိုလူမျိုးနဲ့ ဖြစ်သွားတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

မောင်မောင်ဦးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၍-

“ဒီလို မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ ငါ အစောကို ရည်းစားစကား ပြောတယ်ဆိုတာ တကယ် စိတ်ထဲကပါလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ဟန်ဆောင်တာ”

မောင်မောင်ထူး အံ့ဩဟန်ဖြင့်-

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ချစ်ဟန်ဆောင်တာဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါဆို”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ မမြင့်ဖြူနဲ့ကို အစောက အထင်လွဲ သွားတယ်ဆိုပေမဲ့ မင်းတို့ချင်းတွေ့ပြီး ရှင်းလိုက်ရင် အဖြစ်မှန်ပေါ်သွားမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါက အစောကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့ဘက်ပါလာအောင် စည်းရုံးလိုက်တာပဲ။ ဒါမှ သူက မင်းကို မေ့သွားမှာကိုး”

မောင်မောင်ထူး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေရာမှ-
“ဟာ... ကိုကြီး၊ စီးပွားရေးသမားပီပီ ဉာဏ်များလှချည်လား”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါ့အတွက်တော့ အစောနဲ့ မင်းနဲ့ ဇွာပြီပြီး မမြင့်ဖြူနဲ့ အဆင်ပြေသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်ဘူး။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကြိုသလို ရှင်းရမှာပဲ”

မောင်မောင်ထူးက အကဲခတ်ရင်း နားထောင်နေရာမှ-

“ကဲဗျာ... တကယ်လို့ အစောက ကိုကြီး ပြောတာတွေကို ယုံကြည်ပြီး ကိုကြီးကို တကယ်ချစ်သွားရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ စဉ်းစားထားတာက အဲဒီလောက်အဆင့်ထိ မရောက်ဘူးကွ။ တကယ်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း ငွေကို မက်လောက်အောင်ပေးပြီး ရွှေတောင်ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ”

“ဟာ... ခင်ဗျား တော်တော် အကြံပက်စက်တဲ့ လူကြီးပါလား။ ဒါမျိုး မလုပ်ကောင်းပါဘူးဗျာ”

မောင်မောင်ဦး ဝန်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အေး... မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ငါလည်း ဒီလို မလုပ်ရက်ပါဘူး။ အစောဟာ အင်မတန် ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူကလေးကို ငါ သနားတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ထားတယ်”

မောင်မောင်ထူး စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

“အစောက ရွှေတောင်ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်း အချိန်မီ လိုက်သွားပြီး အစောကို ခိုးပြေးတော့”

“ဗျာ... အစောကို ကျွန်တော့်က ခိုးပြေးရမယ် ဟုတ်လား”
“အေး... ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့ ချစ်သူချင်း ပေါင်းဖက်ကြရမှာပေါ့ကွာ”

မောင်မောင်ဦး အသံမှာ လှိုက်လှဲတုန်ခါနေသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“မမြင့်ဖြူနဲ့ ကိစ္စကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူတွေပါကွာ။ ငဲ့ကွက်နေစရာ မလိုပါဘူး။ အစောကတော့ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး။ ငါတို့က ငွေတွေဂုဏ်တွေ အားကိုးနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ သူဟာ ပွင့်သစ်စ အညွန့်အဖူးလေးပါကွာ။ ငါ့အနေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် မနင်းချေရက်ပါဘူး”

“ဟာ... စကားလုံးလေးတွေက လှလိုက်တာ၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်လို့ပဲ”

မောင်မောင်ဦးက ဆေးတံကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချပြီး-

“နောက်မနေနဲ့ကွ။ ငါ တကယ်ပြောနေတာ”

“ကျွန်တော်က အစောကို ခိုးပြေးရင် မေမေကတော့ လုံးဝ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ဆေးတွေဘာတွေ သောက်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီတစ်ခါဆို တကယ်လုပ်တော့မှာဆို”

“ဒါ ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါကွာ။ အစောဆီသာ မြန်မြန်သွား။ ရွှေတောင်ပြန်သွားလို့ လွဲနေဦးမယ်”

မောင်မောင်ထူးက ‘အင်း... ဒါဆိုလဲ’ဆိုပြီး မေးဝေကိုပွတ်၍ စဉ်းစားသလိုလုပ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ မောင်မောင်ထူး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဟု စောင့်စားရင်း ရင်လှာဖိုဖို ဖြစ်နေ၏။

မောင်မောင်ထူးက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီ-

မင်းလှ

၁၉၂

မယ်”

ဖြင့်-

“ကောင်းပါပြီ၊ ကိုကြီး စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်နာပါ

မောင်မောင်ဦး မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ၊ လေသံပျော့ပျော့

“ဒါဆိုလည်း မင်း သွားတော့ကွာ”

မောင်မောင်ထူးက ဆက်၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ

“ကျွန်တော် အစောကို ဘယ်ကိုခိုးပြေးရင် ကောင်းမလဲဟင်

ကိုကြီး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ”

“အဲ... နေဦး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ပြည်ကို ခိုးပြေးမယ်၊ ပြီးတော့ နဝရတ် ပွဲရုံက ကိုကျော်ဆင့်ကို အကူအညီတောင်းပြီး တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မို့ စီစဉ်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

မောင်မောင်ဦး ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ထူး အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး-

“ပြည်ကို ရောက်မှတော့ မထူးပါဘူး ကိုကြီးရုံး၊ ကျွန်တော်တို့ ငပလီကိုပါ တစ်ခါတည်း ဆက်သွားလိုက်မယ်၊ ဟန်းနီးမွန်းပေါ့ ကိုကြီးရာ ဟင်”

“အေး... သွား... သွား”

မောင်မောင်ထူးက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေပုံဖြင့်-

“တော်တော်တော့ ပျော်စရာကောင်းမယ်နော်၊ ငပလီကမ်းစပ်မှာ လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်ပြေးလိုက်၊ လှိုင်းစီးလိုက်၊ ခရုကလေးတွေကောက် လိုက်၊ မောရင် အုန်းရေသောက်လိုက်၊ ညကျတော့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လရောင်ဆမ်းနေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး ကြည့်နူး”

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သွားမှာ သွားပါလား”

သိရီဆွေစာအုပ်တိုက်

မောင်မောင်ဦးက ငေါက်လိုက်သည်။

“သွားမှာပါ၊ နောက်ဆို ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်တော့ မှာဆိုတော့ အခု အချိန်ရတုန်း ကိုကြီးနဲ့ အားရအောင် စကားတွေပြောသွား ချင်သေးတယ်”

“ပြောစရာ မလိုဘူး”

မောင်မောင်ထူးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ် ကိုကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးလို့ ကလေးရပြီဆိုရင် အိမ်မှာ တော်တော် စည်စည်ကားကား ဖြစ်မှာပဲနော်၊ ကလေးကလည်း ကိုကြီးကို ဘာကြီး ဘာကြီးနဲ့ သိပ်ချစ်မှာပဲ၊ ကိုကြီး ကလည်း ကလေးကို လက်ကမချနိုင်ဘဲချီထား၊ ကလေးက သေးပေါက်ချ၊ ကိုကြီးက ဟာ... ဒီကောင်လေး တော်တော်ဆိုးတယ်ဆိုပြီး...”

“မောင်ထူး”

မောင်မောင်ဦးက ဆောင့်အော်ထည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ထူးက-

“ဗျာ... ဘာလဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခေါ်နေရတာလဲ”

“မင်း သွားတော့လို့ ပြောနေတာမရဘူးလား၊ သွားကွာ၊ သွား... သွား”

မောင်မောင်ဦး အက်ကွဲနေသော အသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ပြီး-

“ကဲ... ဒီလောက် သွားစေချင်ရင်လည်း သွားရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငပလီကပြန်လာရင် ကိုကြီးကို လာကန်တော့ဦးမယ်၊ ခုံတွဲပေါ့လေ”

ငူငူကြီး ထိုင်နေသော မောင်မောင်ဦး၏ ပခုံးကို ဆွဲ၍ဖျစ်ညှစ်ပြီး-

“သွားပြီ ကိုကြီးရေ”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

မောင်မောင်ဦး ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ လို့နောက် ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသလို မောပန်းလာပြီး တီပုံရာပေါ်သို့

သိရီဆွေစာအုပ်တိုက်

အရုပ်ကြီးပြတ်ကျသွားသည်။

မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ့အာရုံထဲတွင် အစောထာဘီရင်ရှားဖြင့် ခြေဖျားကလေးထောက်ပြီး အဝတ်လှန်းလိုက်ပုံ၊ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်တတ်ပုံ၊ အားငယ်နေသော မျက်ဝန်းများ၊ အစော၏ လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ နှမ်းမိပုံ၊ နာနာကျင်ကျင်ပြုံးရင်း ကြည့်နေပုံ။

သူ့ရင်ထဲ တလှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာ၏။ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးသေး။ စက်လှေတစ်စင်း နှစ်မြှုပ်ပြီး သူ့ပိုင်ပစ္စည်း သိန်းသုံးဆယ်ဖိုးလောက် ဆုံးရှုံးခဲ့စဉ်ကပင် ဒီလောက်မနှမြောခဲ့။ ခုဟာကတော့ ရင်ထဲက အသက် ဝိညာဉ်ကို နုတ်ယူသွားသလို ခံစားရ၏။

သူ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ မျက်ရည်များက အလိုလို ယိုစိမ့်စီးကျလာသည်။

ခုတင်ဘေးမှ အသံတစ်ခုခု ကြားလိုက်သည်ဟုထင်၏။ ခြေသံလိုလိုပဲ။ သူ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကိုအပေါ်မှ မိုးကြည့်နေသော မောင်မောင်ထူးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လန့်ပြီး ထထိုင်မိသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“ဟင်... ကိုကြီး မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား၊ ခြေထောက်... မျက်လုံးထဲ ပိုးကောင်ဝင်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ မှန်း... ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်”

ဟုဆိုပြီး မောင်မောင်ဦး၏ မျက်လုံးကို လက်နှင့်ဖြို၍ ဖူးခနဲ မှုတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးက လက်ကိုပုတ်ချလိုက်ပြီး-

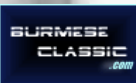
“မင်း... မင်း... ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ကိုကြီးကို ကန့်တော့ခဲ့ဖို့ မေ့သွားလို့ လာပြန်ကန်တော့မလို့ပါ”

“ကန့်တော့စရာ မလိုဘူး”

ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောသည်။ မောင်မောင်ထူးက ရယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... လူပျိုကြီး... လူပျိုကြီး၊ အချစ်အကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ဝင်ရုပ်ချင်တာကိုး၊ ခုတော့ ရေရေလည်လည် ခံစားနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မျက်ရည်တွေ ဘာတွေကျလို့”

မောင်မောင်ဦး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။ ပြီးတော့ မောင်မောင်ထူးကို ဘုကြည့် ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒီမှာ ကိုကြီးရဲ့ အချစ်ဆိုတာ ပဲတွေ နှမ်းတွေ အိပ်စပို့လုပ်သလောက် မလွယ်ဘူးဗျ၊ အချစ်ကို ဈေးကစားလို့ မရဘူး၊ ကြိုက်ဈေးရမှ ထုတ်မယ်ဆိုပြီး လှောင်ထားလို့လည်း မရဘူး”

“မင်း... မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မောင်မောင်ထူး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကိုကြီးဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်မပိုင်ဘဲ မလည်ရှုပ် လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို ပြောနေတာလေ”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

မောင်မောင်ထူးက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး-

“ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ ကိုကြီးဟာ အစောကို ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ အမှန်က ကိုကြီး သူ့ကို တကယ်ချစ်နေတာဗျ”

မောင်မောင်ဦး တွေ့သွားသည်။ စိတ်ရှုပ်သလို ဟန်ပန်ဖြင့်-

“ငါက အစောကို တကယ်ချစ်နေတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဟောဒီ ခြောက်ခါစ မျက်ရည်တွေက သက်သေခံနေတယ်၊ ကျွန်တော်က အစောကို ခိုးပြေးမယ်လို့ပြောတာနဲ့ ကိုကြီးက ဘာကြောင့် မျက်ရည်ကျရတာလဲ၊ ဒါဟာ ကိုကြီး အစောကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပေါ့၊ သူ့ကို တကယ်ချစ်နေလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မောင်မောင်ဦး ရှက်သွားသလို ကိုယ်ကြီးကိုယ်ခမ်းရင်း-

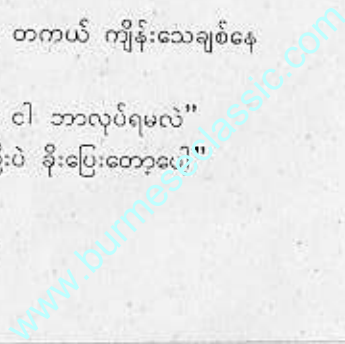
“အေးကွ ငါ ထင်တော့ ထင်သား”

“ဟာ... ခုထိ ထင်နေတုန်းပဲလား၊ တကယ် ကျိန်းသေချစ်နေတာဗျ”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အစောကို ကိုကြီးပဲ ခိုးပြေးတော့ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကဲ... ကြာတယ်ဗျာ၊ ထ... အစောဆီသွား
မယ်၊ သူကလည်း ကိုကြီးကို ချစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ကောင်မလေး
စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေဦးမယ်”

မောင်မောင်ဦးမှာ မတုန်မလှုပ် ဆိုင်နေဆဲ။

“ခက်တော့တာပဲဗျာ၊ ထပါဆို”

မောင်မောင်ထူးက အတင်းဆွဲထူသည်။ မောင်မောင်ဦးမှာ
ထရပ်လိုက်သော်လည်း အရပ်ကြီးတစ်ရပ်လို တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေ
ပြန်သည်။

မောင်မောင်ထူးက တိုက်ပုံအင်္ကျီကို သွားဖြုတ်ယူပြီး မောင်မောင်ဦး
ကို ပေးသည်။ လမ်းခရီးမှာ သုံးဖို့ငွေကို အံ့ဆွဲထဲမှာ သွားထုတ်ပြီး ပြန်
အလှည့်တွင် မောင်မောင်ဦး ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

မောင်မောင်ဦးမှာ ယောင်တိယောင်ချာနှင့် လုပ်ချလိုက်သည်မှာ
တိုက်ပုံ အင်္ကျီကို ချိတ်ကြီးပါထည့်၍ ဝတ်ထားလေသည်။ မောင်မောင်ထူး
က ရယ်၍ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေသော အင်္ကျီချိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်
ပေးရသေးသည်။

ပြီးမှ နောက်ကနေ တွန်းထုတ်သွားသည်။ တံခါးပေါက်နားရောက်မှ
မောင်မောင်ဦးက နောက်ပြန်လှည့်၍ ခုတင်ဆီ ခြေလှမ်းပြင်နေသဖြင့်
မောင်မောင်ထူးက လှမ်းဆွဲပြီး-

“ဟာ... ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဟိုဟာ... အိပ်ဆေးပုလင်း၊ အိပ်ဆေးပုလင်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဝှက်ထားခဲ့မလို့၊ တော်ကြာ မေမေ ယူသောက်နေ
မှာဦးလို့”

“ဒါတွေ ကျွန်တော့်တာဝန် ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကဲလာ... အချိန်
မရှိဘူး”

ဆိုပြီး ဆွဲခေါ်မှ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွား၏။ အမှန်တကယ်
မေ့ကျန်ခဲ့တာက ဆေးတံဖြစ်လေသည်။

* * *

မောင်မောင်ထူးက ကားမောင်းသည်။ သူ့ကားကိုပင် ယူခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာ
မောင်မောင်ဦးကို ကားမောင်းခိုင်းလို့ မဖြစ်။ ကယောင်ချောက်ချားနှင့်
လျှောက်မောင်းလို့ ပြဿနာတက်ကုန်နိုင်သည်။ ကားမောင်းရင်း မောင်
မောင်ဦးကို တစေတစောင်း အကဲခတ်သည်။ မောင်မောင်ဦး ခုချိန်ထိ
အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတုန်း။ သူ့ပုံစံမှာ ရုတ်တရက် ပြန်ပေးဆွဲခံလာရသူ
တစ်ယောက်လို ဘုမသိဘမသိ ဖြစ်နေ၏။

အစောတို့အိမ်ရှိရာ လမ်းကလေးထဲ ချိုးဝင်လိုက်တော့မှ ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းထောင်လာသည်။ အမှောင်ပယောဂ ပူးကပ်နေရာမှ ခွာထွက်သွား
သလို ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ဝါးခနဲ သမ်းဝေခြင်းမပြုတော
တစ်ခုပဲကွာသည်။

အစော၏ အိမ်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သောအခါ မောင်မောင်ဦး
ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ အစောအိမ်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ခပ်သုက်သုတ်
တက်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

မောင်မောင်ဦးမှာ ဟိုလက်ညှိုးထိုး ဒီလက်ညှိုးထိုး လုပ်ရင်း-

“အစော... အစော... အစော”

ဟု ရေရွတ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်
လုပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ဖျာလိပ်ကြား၊ စားပွဲအောက် စသည်တို့မှာပါ
အစောကို လိုက်ရှာတော့မည့် အနေအထား ရှိနေသည်။

တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ စိစိသည် အတွင်းခန်းထဲမှ သွက်
လာ၏။

“ဪ... အစ်ကိုကြီး”

www.burmeseclassic.com

“အစော... အစော”

မောင်မောင်ဦးက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လက်ညှိုးဆက်ခနဲထိုးပြီး မေးလိုက်သဖြင့် စီစီ လန့်ပြီး နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

မောင်မောင်ဦးက လက်ညှိုးကို သေနတ်နှင့်ချိန်သလို လုပ်ရင်း ထပ်မေးသည်။ ထိုအခါကျမှ စီစီက-

“အစော မရှိတော့ဘူး၊ ရွှေတောင်ပြန်ဖို့ ကားဂိတ်ကို ထွက်သွားပြီ”

“ဟင်... ကားဂိတ်”

မောင်မောင်ဦး ချာခနဲလှည့်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ စက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ဆတ်တောက် ဆတ်တောက် လျှောက်လာရင်း ‘ကားဂိတ်... ကားဂိတ်... ကားဂိတ်’ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လာသည်။ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးဆောင့်ပိတ်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကြီး”

“ကားဂိတ်... ကားဂိတ်... ကားဂိတ်”

မောင်မောင်ဦးက ရေဒီယိုဖြင့် အရေးပေါ် အချက်ပြ အကူအညီ တောင်းနေသူတစ်ယောက်လို ‘ကားဂိတ်... ကားဂိတ်’ဆိုသော စကားလုံးကိုသာ အဆက်မပြတ် ရေရွတ်နေ၏။

မောင်မောင်ထူး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြုံး၍ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး ကားကိုပြန်ကွေ့ မောင်းထွက်လာသည်။

ဒီနေ့မှပဲ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ ပိုများနေသလား အောက်မေ့ရသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ မောင်းလို့မရ။ မောင်မောင်ဦးကလည်း ခုကျမှ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး စိတ်လောကြီးနေသည်။

“မြန်မြန်မောင်းပါကွ”

ဟု မကြာခဏ သတိပေးသည်။ မောင်မောင်ထူးက-

“ကားတွေ သိပ်ရှုပ်နေတယ်ဗျ၊ မောင်းချင်တိုင်း မောင်းလို့မရဘူး၊ တော်ကြာ အစောနဲ့မတွေ့ရဘဲ ယာဉ်မှစစ်နဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

မီးပိုင်တွေကလည်း ဒီနေ့ကျမှ အနိန့်ချည်း တိုးနေသဖြင့် မောင်မောင်ဦးမှာ အနိရောင်ကို မုန်းတီးသောစိတ်ပင် ဝင်လာသည်။ မီးနီနေတာ ကြာသွားသောအခါ မဆဲစဖူး ဆဲနေသဖြင့် မောင်မောင်ထူး ရယ်မိသေးသည်။

စော်ဘွားကြီးကုန်းရှိ အကားပြေးကားဂိတ် ဝင်းအတွင်း ဝင်ပြီး အရှိန်လျှောလိုက်စဉ်မှာပင် မောင်မောင်ဦးသည် သက်တော်စောင့် တစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းသလို မရပ်ခင် တံခါးဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ တွေ့သမျှလူတွေ လိုက်မေးသည်။ သူသည် ပျာယာခတ်နေပြီးမှ သတိရပြီး စုံစမ်းရေးဌာနဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးသွားသည်။

“အစော... အစော... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

စိတ်လောကြီးနေသဖြင့် သူသိချင်တာကိုသာ တုံးတံကြီး မေးလိုက်မိ၏။ တာဝန်ကျခန့်ထမ်းက မော့ကြည့်ပြီး-

“အစော... ဒီနေ့ ခွင့်ယူထားပါတယ်”

“ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟာ... အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစော၊ အဲ... ဟိုဟာ... အင်း... ပြည် ရွှေတောင်သွားတဲ့ ကားကိုမေးတာ”

“ဪ... ဒါလား ထွက်သွားပြီခင်ဗျာ၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိပြီ”

မောင်မောင်ဦး ချာခနဲ လှည့်ပြေးသည်။ အုယားဖားယား မပြေးလာသော မောင်မောင်ဦးကို မြင်ကတည်းက မောင်မောင်ထူး ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကားကို အဆင်သင့် စက်နှိုးပြီး ဂီယာသွင်းထားလိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦး ကားထဲကို မော့ကြီးပန်းကြီး ဝင်လာပြီး-

“သွားပြီ... သွားပြီ... သွားပြီ”

မောင်မောင်ထူးကလည်း ‘ဒါဆို မောင်းပြီ’ဟု ရဲပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်

ထူး ကားအရှိန်မြင့်လိုက်၏။ ကီလိုမီတာသည်အဖွဲ့ ရှိနေမလားဆိုတာကလည်း ဂရုစိုက်ရသေးသည်။ ကားအချို့ကို ကျော်ဖြတ်တက်ခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟိုမှာကွ၊ ရှေ့မှာ”

မောင်မောင်ဦးက အားတက်သရောပြောသည်။ မောင်မောင်ထူး

က-

“ဘာလဲ ပန်းကန်ပြားပျံ တွေ့လို့လား”

ဟု နောက်လိုက်သေးသည်။

“မင်းကလည်း အရေးထဲ မိအောင်လိုက်ပါကွ”

မောင်မောင်ထူး ကားအရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။ သူ့ကားမှာ အသစ်စက်စက်ဖြစ်၍ စက်အားကောင်းလှသည်။ လျှော့ခနဲ ထိုးတက်သွားပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် ရှေ့မှ ခပ်မှန်မှန် မောင်းနေသော ဟီးနိုးကားကြီး ဖင်ဖျားကို ကပ်သွား၏။

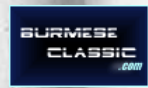
မောင်မောင်ထူးက ဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီးပြီး လမ်းတောင်းသည်။ ပိုပြီးထိရောက်အောင် မီးကြီးကိုပါ ထိုးထားလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ကားကြီးကို ကျော်တက်နိုင်ကြောင်း အချက်ပြသည်။ မောင်မောင်ထူးက ကားကြီးကို ကျော်တက်ပြီး ရုပ်ပေးရန် လက်နှင့် အချက်ပြပြီး ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။ ကားကြီး ကျီခနဲ လိုက်ရပ်သည်။

ကားရပ်ရပ်ချင်း မောင်မောင်ဦး ခုန်ဆင်းပြီး ဘတ်စကားကြီးဆီ ပြေးသည်။ မောင်မောင်ထူးလည်း နောက်ကပြေးလိုက်သွားရ၏။ အကြောင်းမှာ ဘတ်စကား စပယ်ယာက ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ဆင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

မောင်မောင်ထူးက တောင်းပန်သည်။ စပယ်ယာက မကျေနပ်သေးဘဲ ဆက်ဟောက်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ညီမလေး စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားလို့ လိုက်ခေါ်တာပါဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လုပ်မှပေါ့ဗျ”

ကားဒရိုင်ဘာကပါ ဝင်အပြစ်တင်နေပြန်သည်။

မောင်မောင်ဦးကတော့ ဘတ်စကားကြီးပေါ်ပြေးတက်ပြီး ‘အစော... အစော’ဟု ခေါ်ရင်း ခရီးသည်တွေကြားမှာ လိုက်ရှာနေသည်။ အစောကလည်း မောင်မောင်ဦး ပြေးလာတာ မြင်ကတည်းက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး နေပါပြီ။

မောင်မောင်ဦးက အစောဆီ လျှောက်လာပြီး-

“လာ... အစော ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ဟုပြော၍ အစောလက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်သွားသည်။ အစောကလည်း ခရီးသည်တွေကြားထဲက တိုးဝှေ့ပြီးထွက်လိုက်သွားသည်။ ဘတ်စကားကြီးပေါ်က ဆင်းပြီးတော့-

“ကိုကြီး အစောနဲ့တူတူ တစ်သက်လုံးနေဖို့ လိုက်လာတာ”

ဟုကားဆီ ဆွဲခေါ်ရင်း ပြောသွားသည်။ အစောက ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာကို တောင်းပန်နေသော မောင်မောင်ထူးဘက်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း ပါသွားသည်။

မောင်မောင်ထူးမှာ တောင်းပန်လို့ မပြီးသေး။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမှားပါ၊ ခရီးသည်တွေကိုလည်း တောင်းပန်... ဟာ...”

ကားစက်နှိုးသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ဦးနှင့် အစောတို့က ကားလေးပေါ် ရောက်နေပြီ။ သူက လက်လှမ်းပြုမည် အပြုမှာပင် ကားကလေးက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟာ... နေဦးလေ ကိုကြီး၊ အစော... ဟာ... ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပြီ၊ ဟာ...”

သူ မောင်ပြီး ပြေးလိုက်သေးသည်။ ကားကလေးမှာ မောင်မောင်ဦး နှင့် အစောကို တင်ဆောင်လျက် ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားလေပြီ။

မောင်မောင်ထူး ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဘတ်စကားကြီးက လည်း စက်နှိုးပြီး စထွက်သည်။ သူ့ဘေးက အပြတ်တွင် စပယ်ယာက-
 “ဟေ့လူ... ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားညှိမလေး အိတ်ကျန်ခဲ့တယ်”
 ဆိုပြီး အစော၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို လှမ်းပစ်ပေးသည်။ မောင် မောင်ထူး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်ပြီး ဖမ်းလိုက်ရ၏။ သူသည် အိတ်ကြီးကို ရင်မှာပိုက်ပြီး လှမ်းလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်စီစီ ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြေးလာပြီးနောက် ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်လေသည်။

* * *

မမြင့်ဖြူသည် လက်စသတ် ထိုးပြီးသွားသော သိုးမွေးဆွယ်တာကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေ၏။ ဒီသိုးမွေးဆွယ်တာ လက်ပြတ်ကလေးနှင့်ဆိုလျှင် မောင်မောင် ထူးမှာ တော်တော်ကြည့်ကောင်းမည်ဟု တွေးနေသည်။

ထိုစဉ် ကားထိုးဆိုက်သံ ကြားရ၏။ တက္ကစိကားတစ်စီးပေါ်မှ မောင်မောင်ထူး ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး နှင့်။ မမြင့်ဖြူရှိရာသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစိစိနှင့်-
 “ခရီးထွက်စရာရှိလို့လား ကိုထူး”
 မမြင့်ဖြူက ဆီး၍နှုတ်ဆက်ရင်း မေးသည်။
 “မဟုတ်ပါဘူး”
 မောင်မောင်ထူးက ပြန်ဖြေပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ဘေးမှာချသည်။
 မမြင့်ဖြူက-
 “အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပါလား၊ ကြမ်းပေါ်မှာ မကောင်းပါ ဘူး”
 “စားပွဲပေါ်တင်လို့ မရဘူး၊ အထဲမှာ ထုတ်တွေနဲ့”

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ဟင်... ဒါ ကိုထူးအိတ် မဟုတ်ဘူးလား”
 “မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဆို”
 “အဲဒါ နောက်မှပြောပြမယ်”
 “ကိုထူး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာကလည်း ပြုံးစိစိ”
 “ဒါလည်း နောက်မှပြောပြမယ်၊ အခုကိစ္စတစ်ခုရှိလို့လာတာ”
 ဟုပြောပြီး မမြင့်ဖြူဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
 “ဘာများလဲ ကိုထူး”
 “ဪ... မမြင့်ဖြူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကို လူကြီးချင်းက သဘောတူ ထားကြတယ်၊ ဒီကိစ္စကို မမြင့်ဖြူကလည်း လက်ခံထားတယ်နော်”
 မမြင့်ဖြူ ခေါင်းညိတ်သည်။
 “ကျွန်တော်သဘောကတော့ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုမှ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်”
 မမြင့်ဖြူကို ပြုံးကြည့်ပြီး ‘ဖြူ’ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွား၏။ မောင်မောင်ထူးက-
 “ဖြူကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ဖြူကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေ၊ ပြီး တော့”
 မောင်မောင်ထူးက မမြင့်ဖြူ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မမြင့်ဖြူသည် ဣန္ဒြေကြီးသူ၊ တည်ငြိမ်သူဖြစ်သော်လည်း နှလုံးသားက မြူးထူးတက်ကြွ လှုပ်ရှားကခုန်နေတာတော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

* * *

ပြည်လမ်းပေါ်မှာ အရှိန်နှင့်မောင်းနေသော ကားကလေးသည် ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့ပြီး လမ်းမှာထိုးရပ်သွား၏။ မောင်မောင်ဦးမှာ ပြုံးပြုံးပျာပျာ နှင့် တိုက်ပုံအကျိအိတ်များကို လျှောက်ခမ်းနေသည်။

သီရိဆွေစာအုပ်တိုက်

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကိုကြီး”

အစောက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆေးတံ၊ ဆေးတံ မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဆေးတံ... ဆေးတံ”

အစောက ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကိုကြီးရယ် လောကကြီးမှာ ဆေးတံထက် ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ အရာ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

မောင်မောင်ဦးမှာ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာ၏။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ရှိတယ်၊ အစောရှိတယ်၊ အစော... အစော”

ဟုပြောပြီး အစော၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အစောသည် ကြက်သီးဖြန်းနေ ထသွား၏။ အချစ်သည်လည်း လေညင်း အေးအေးကလေးလိုပါပဲလေဟု အစော သိလိုက်၏။ ထို့အတူ မောင်မောင်ဦးကလည်း အချစ်မှာ အရသာရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရလေသည်။ ဖူးစာဆိုသည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက် မဟုတ်။”

www.burmeseclassic.com